

תוכן

2	שער הכוונות - דרושי ראש השנה הקדמה
6	שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש א
12	שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ב
12	שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ג
18	שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ד
19	שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ה
20	שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ו
25	שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ו ביאור ענין הכריעות
36	שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ו קצת כוונות התפילות של ר"ה
39	שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ו קצת כוונות התפילות של ראש השנה
45	שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ז
49	שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ח
53	שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ט

נערך על ידי ציון נפש בעבור

DailyZohar.com

אפשר להעתיק ולהפיץ ללא הגבלות

Prepared by: Zion Nefesh for DailyZohar.com

Please copy and distribute without limitations.

שער הכוונות - דרושי ראש השנה הקדמה

דרושי ר"ה:

ענין הסליחות של בני ספרד באשמורת הבוקר ליל זודש אלול עד יוה"כ העיד לי כהר"י סאג"ש ז"ל שהוא ראה למוז"ל שהיה אומר מלה במלה עם הצבור:

ענין ר"ה ויוה"כ נתתי אל לבי לזקור ולתור בענין זה שתיקנו זז"ל בג"ר ובג' אזרו' והוקשה לי שינוי הלשונות כי בברכ' אבות תיקנו זכירה וכתוב' ובברכת גבורות זכירה לבד כמ"ש זוכר יצוריו כו' ובהודאה תיקנו כתיבה לבד וכמ"ש וכתוב לזיית טובי כו' ובשים שלום זכירה וכתובה. ועוד כי הזכירה שבאבו' היא זכירה בפני עצמה ואינה זוזרת על הספר ובשים שלום אומר ובספר זיית כו' נזכר ונכתב כו' ועוד כי בתזו' אנו מתפללים בעדינו ואומר זכרנו לזיית ואז"כ אנו אומרים סתם זוכר יצוריו ובהודאה אנו אומרים כל בני בריתך ובשים שלום אנו אומרים וכל עמך ישראל כו' ועוד מה לנו לשאול על הזכירה אזר שאנו שואלים על הכתיבה שהיא העיקר ועוד מה ענין זכירה בתזוית המתים שאנו סומכים לה ונאמן אתה להזויות מתים ע"כ מצאתי עוד נמצא שנית קרוב אל האמור זז"ל:

ענין ר"ה ויוה"כ נתתי אל לבי לזקור ולתור בענין תפי' ר"ה ויוה"כ לעבוד את בוראי עבודה שבלב זו תפילה בימים נוראים אלו אשר המלך העליון יושב על כסא דין וראיתי כי הוסיפו בברכות מעין הימים כי באבות הוסיף זכרנו ובגבו' מי כמוך ובקדושת ה' במקום האל הקדוש המלך הקדוש ובהודאה וכתוב לזיית טובים ובשים שלום ובס' זיית ברכה ובעבודה לא הוסיפו כלום. וראיתי שינויים בענין תוס' אלו כי באבות תיקנו לומר זכירה וכתוב' ובגבורה זכיר' בלא כתיב' ובהודאה כתיב' לבד ובשים שלום זכירה וכתוב' ועוד כי באבות תיקנו זכירה לזיית וכתוב' בספר זיית ובגבורה זכירה לזיית ובהודאה כתיבה לזיית ובשים שלום זכירה וכתוב' בספר זיית. ועוד כי באבות אנו מתפללים עלינו ובגבו' על כל העו' סתם זוכר יצוריו ובהודאה על בני בריתנו. ובשים שלום אנו זוזרים ומתפללים עלינו נזכר ונכתב לפניך אנו כו':

ויראה לי כי בכל ר"ה זוזר האצילות העליון לכמות שהיה בתזוילת בריאת העולם וכבר ידוע דנוק' דז"א נפקא מתדבקה באזו' ז"א לעומת הזוהר כנגד ת"ת שבו ובהיותם בסוד אזור שהם דין נפקא מסטר' דגבו' והמוז הקודם בראש היא גבו' שנעשה לה בינה ואז"כ זוסד בסוד זוכמה בסוד ה' על י' סוד ה"י מאלקים ולפי שהמוז הקודם בראשה הוא גבו' סוד הדין לכן נעשה הדין ביום זה ולכן נק' ר"ה כי גבו' היא ר"ה שהיא נוק' דז"א הנק' שנה וגבו' היא ראשה ונעשה בינה לה לזוק' דז"א ונמצא שר"ה הוא כנגד בינה דנוק' דז"א שהיא גבו' וכנגד' נאמר אני בינה לי גבו'. והנה בז"א יש זכירה מצד זוסד שיש בו וכתוב' מצד גבו' שבו ע"י הבינה הנק' כתיבה וזכירה שצד הזוס' היא ע"י היסוד ברית קדש שצמנו יוצאים

הנשמות ומתגלה זוסד בפום אמה וממנו תוצאות זויים ואנו מתפללים לשי"ת שיהיה מתגלה זוסד עליון לא לצורך נשמות כדרך הזוג אלא לצורך זויים כדרך זוג זו"ב לצורך המלאכים שהוא לצורך לתת להם זויים נצויים לבד ולפי נק' זו"ב זויים כי מהם תוצאו זויים למלך ונקר זוי המלך כנו וזהו מלך זופץ בזויים. והכוונה הוא כמו שהמלך העליון שהוא ז"א זופץ בזויים ומושיך משם משך הזויים לצורך עצמו כך ימשיך משם זויים לנשמותיו ויתגלה זוסד ביסוד שמשם נשמתיו להמשיך לנו משם זויים וזהו זכרנו לזויים מלך זופץ בזויים וכל זה בסוד הנשמות אשר בנו ואז"כ אנו מתפללים להמשיך משם זויים לגופינו בסו' הכתיב' שהיא בינה גופא דזוכמה עלאה. וזהו ענין הכתי' התעבות הדברים כדמיו' הכתי' להזיות הנפשות בגויתנו וגם זה יהיה ע"י היסוד הנק' ספר הזויים כגודע אלא עזה בסוד פנימיות לזוי הנשמות וזהו בסו' זויצויותו להזיות הגוף והנה זיות הנשמה נמשך מזוכמה לבינה היורד לזוסד ומתגלה ביסוד וזוי' הגו' נמשך מבינה ויורד לזוסד ומתגלה ג"כ ביסוד ומפני שזיות הגוף נמשך מבינה אנו אומרים לבמעך אלקים זויים שהיא בינה כגודע:

בליל ר"ה טוב לקרוא על השלוחן קודם שיטול ידיו למים אזורונים שקודם ברהמ"ו מס' ר"ה שהם ד' פרקים של משנה ותכוין כי הם ארבעה פרקים כנגד ד' אותיות הוי"ה וכנגד ד' בזוי' שיש אל המלכות ועיין בברכת אבות התפלת ר"ה לקמן וע"ש ושם יתבאר ד' בזוי' המל' הנ"ל. ונלע"ד ששמעתי ממוז"ל פ"א שאלו ד' בזוי' הם סוד ארבעה אותיות של שם אדני וכנגדם הם ד' פרקים דמסכת ר"ה הנז' וכונה זו צריך לכוין בקריאתם בליל ר"ה על השלוחן וד' בזוי' הנז' נרמזו במשנה ראשונה שהיא ארבע' ראשי שנים כו' וזה פ"י. דע כי ד' בזוי' יש אל המל' נוק' דז"א כגודע אצלנו כי כל דבר של קדושה בכל מקום ששורה נשאר ממנה רושם שם קבוע תמיד לא ימוש משם ואלו הם ד' בזוי'. הא' היא בהיותה בראש הבריאה כגודע כי בימי הזול בלילו' ההם יורד' היא למטה בהיכל ק"ק דבריאה בסוד מיעוט הירוז ושם נשא' בא"י א' שלח' תמיד. והב' הוא תזות היסוד דז"א והג' הוא כנגד הת"ת. והד' הוא כנגד הדעת דז"א ואלו הם ד' פרשים שיש אליה ונקרא ארבע' ראשי שנים כי הם ארבעה ראשים שלה:

בליל הב' של ר"ה צריך לברך ברכת שהזוינו בקידוש של הלילה ואין צורך לזופש אזור פרי זודש כלל. בכל עשרת י"ת טוב וזכון מאד לומר בין ישתבז ליוצר מזמור ממעמקי קראתיך ה' כו' כי בכל יום מאלו העשרה ימים מתעורר א' מי' עומקי' הנז' בס' יצירה שהם עומק ראשית ועומק אזורית כו' כגודע כי כולם הם בזוי' רי"ו שהם גבורות כי רי"ו הם בגימטרי' גבורה וכן עומק' בגימטרי' רי"ו:

בכל י' ימי תשו' צ"ל אזור העמידה עושה השלום במרומי בה"א יתירה ולכוין כי השלום הוא בגי' ספריאל המלאך שהוא הסופר הכותב בספר הזויים את כל בני אדם בי' ימי תשובה משא"כ בשאר תפלת השנה שאין אומר אלא עושה שלום במרומי זוסר ה'. ענין א"מ שאומרים בעשרת ימי תשו' אזור העמידה מוז"ל לא רצה שיאמרו בשבת שבין ר"ה

ליום הכפורים ולא בב' ימים טובים של ר"ה א"מ זוטאנו לפניך א"מ מזוזל וסלזל לכל עונותינו וכיוצא בזה בשאר א"מ שזכר בהם בזוי זוטאות ועונות וודוים וכזראה מלשון ס"ה שאין להזכיר שום זוטא ביום ר"ה. האמנם בענין הוידוי ביום ר"ה נמצאו בס"ה מאמרים זולקים כי ממאמ' א' נראה דאסור לפרשא זוטאוי בהאי יומא ובמ"א נראה להיפך. ומוז"ל היה נוהג להתודות על זוטאוי בלחוש שלא ישמעו הדבריא לאזניו והיה אומר כי המאמר הא' שבס"ה לא אסר אלא בקו"ר ולא בלחוש. ואמנם אפילו בלחוש לא היה נוהג להתודות אלא בעת תקיעת שופר המיושב לפי שאז מתערבב השטן ואינו משגי' לקטרג ואז דברי הוידוי עולים למע' בהתזכרות קול השופר העול למע' גם היה נוהג מורי ז"ל לבכות הרבה בתפלת ר"ה אפילו שהוא יו"ט ומכ"ש בתפילת יו"כ. והיה אומר מוז"ל כי מי שאין בכי נופלת עליו בימים האלו הוא הוראה שאין נשמתו הגונה ושלימה. גם היה אומר כי יש בנ"א נידוני ביום ראשון ואז הם דינא קשיא ויש נידונים ביום ב' שהוא דינא רפיא ורוצה הב"ה לרזום עליהם ודן אותם ביום הב' ואמר כי האדם הנפלת עליו בכיה רבה מאלו בימים האלו בתפי' הוא הוראה שנידון באותה שעה למעל' אם ביום א' ואם ביום שני:

ענין השינה ביום ר"ה זלע"ד ששמעתי ממוז"ל שאין לישן ביום ר"ה לפי שז"א הוא ישן למע' עד שמתעורר ע"י תקיעת שופר כמבואר לקמן במקומו אשר ז"ס משז"ל כי תקיעת שופר הוא לומר עורו ישנים מתרדמתכם כו' וכבר יתבאר ג"כ לקמן כי עד יום ב' של ר"ה הוא ישן וכוונתו הוא לעוררו ולכן אין ראוי לישן. האמנם זלע"ד ששמעתי ג"כ ממוז"ל שאין זה אלא עד זצי היום ומאז ואילך יכולים לישן כי כבר נתעורר ז"א על ידי התקיעות המיושב ומוסף ואני זוכר שראיתי למוז"ל שאזור זצי היום שכב על מטתו וישן:

ענין המנהג שנהגו האשכנזים לילך ביום ראשון דר"ה אזור תפלת המנוחה מעט קודם שקיעת החמה אצל הים הגדול או אצל מעיין או באר מים זויים וקורים אותו תשליך הגה הוא מנהג יפה ויותר טוב הוא אם יהיה זוזן לעיר ויעמוד על שפת הים או על שפת הבאר או המעיין ויקרא שם ג"פ של מי אל כמוך כו' תתן אמת ליעקב כו' שבסו' מיכה המורשתני שאלו הם בזוי י"ג תיקוני דיקנא עילאה דא"א וצריך שתכוין בפי' המלו' איך נרמזי בהם מספר הי"ג ת"ד כנודע והיכן הוא מקום כל תיקו' ותיקו' באיזו מקום מן הפנים העליונים דא"א ע"ד שנתבאר אצלנו בענין ויעבור וי"ג מידות התפלת שזרית דזוזל וע"ש ובאד"ר נת' על סדר ה' ה' אל רזום וזוזן כו' ואלו הם מי אל כמוך א'. נושא עון ב'. ועובר על פשע ג'. לשארית זוזלתו ד'. לא הזזיק לעד אפו ה'. כי זופן זוסד הוא ו'. ישוב ירזמנו ז'. יכבוש עונותינו זי'. ותשליך במצולות ים כל זוטאתם ט'. תתן אמת ליעקב י'. זוסד לאברהם י"א. אשר נשבעת לאבותינו י"ב. מימי קדם י"ג. וכשתאמר ותשליך במצולות ים כל זוטאתם תכוין שיושלו כל זוטאתיך ועונותיך וגם המקטרג העליון וישלך במצולות הים העליון כי לסיבה זו הוצרך לאומרו על הים או על המים זויים אבל צריך שתכוין למה שביארנו בדרוש של י"ג מידות בתיקון הט' הנרמז במלת לאלפים וביארתינו בענין היוזדים:

וזה היזוּו' הַנּוֹ' הַנּוֹה כַּאֲשֶׁר מִתְגַּרֵּה הַיְצֵה"ר בְּאִדָּם וְשׁוֹלְטִין עֲלֵיו סִמְאֵל וְנֹזֵשׁ הַנֶּקֶ' מִצּוֹלוֹת יָם כִּי מִצּוֹלוֹת הֵם אוֹתִיּוֹת צ"ל מוֹ"ת דְּכוּרָא וְנֹקֵ' כְּנֹז' בַּס"ה. וְצָרִיךְ תְּמִיד לְכוּיֵן בְּזֶה הַשֵּׁם שֶׁנִּזְכְּרוּ' וּבִפְרֹט בַּעַת שֶׁהָאָדָם עוֹסֵק בַּתּוֹרָה אֵל יִלִּיז מִעֵינָיו שֵׁם הַזֶּה וְעִי"כ לֹא יִשְׁלֹטוּ עֲלָיו מִצּוֹלוֹת יָם הַנּוֹ'. וְלֹא יִתְגַּרֵּה בּוֹ הַיְצֵה"ר וְזֶה עֲנִין הַשֵּׁם הַנּוֹ'. דַּע כִּי שׁוֹרֵשׁ כָּל הַדִּינִים וְהַגְּבוּ הֵם ב' שְׁמוֹ' אֲלֵקִים אֲדָנִי כִּי גַם הַגְּבוּ' הֵם ב' בְּזוּי' זְכוּרִים וְנִקְבּוֹת וְהַזְכָּרִים הֵם אַרְבַּעַה אוֹתִיּוֹת מִנְצַפֶּ"ךָ וְהֵם שֵׁם אֲלֵקִים וְהַנִּקְבּוֹת הֵם שִׁכ"ה דִּינִים שֶׁהֵם בְּגִי' נַע"ר וְהֵם שֵׁם אֲדָנִי כַּמְבוּאֵר אֲעֲלִינוּ וְעִשׂ הַיֵּטֵב. וְהֵנָּה אֵלּוֹ הֵם הַשְּׂרֵשִׁים שֶׁל מִצּוֹלוֹת הַדִּינִין וְאֵלּוֹ הֵם סוּד הַתִּיקוֹן הַט' שֶׁל י"ג תִּיקוֹנֵי דִיקָנָא הַנְּרַמּוֹ בְּמַלְת לְאַלְפִי כַּמְבוּאֵר בְּכוּוֹנָת וְיַעֲבוּר וּי"ג מִידוֹת שֶׁל רוֹזְמִים וְשֵׁם בִּיאֲרָנוּ כִּי הֵם עֲנִין אוֹתָם הַשְּׂעֵרוֹת דְּלֹא תִלְיִין וְהֵם עוֹמְדִים בְּאִמְצַע בֵּין הַתִּי' הוּו' אֵל הַתִּי' הִי"ג הַנִּקְרָא מוֹלָא עֵילָאָה וְתַתָּא' וְהֵם נִקְר' מִצּוֹלוֹת יָם הַעֲלִיּוֹנִים בְּסוּד הִי"ג מִידוֹת שֶׁהַזְכָּר מִיִּכָּה הַמּוֹרֶשֶׁתִי בְּאִמְרוֹ מִי אֵל כַּמוֹךְ כּו' וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצּוֹלוֹת יָם כּו'. וְהֵנָּה ב' שְׁמוֹת אֵלּוֹ שֶׁל שֵׁם אֲלֵקִים וְאֲדָנִי הֵם בְּגִי' קִס"א וּמְקוֹרָם וְשֵׁרֶשׁם הוּא שֵׁם אֱהִי"ה בְּמִילוֹי הַהִין שֶׁעוֹלָה בְּגִי' קִנ"א וְעַם י' אוֹתִיו הֵם קִס"א כַּמְנִין ב' שְׁמוֹת הַנּוֹ' גַּם מַלְת אֲלָפִים הוּא בְּגִי' קִס"א גַּם נִקְ' זֶה הַתִּי' הַט' לְאַלְפִי עַל שֵׁם ג' שְׁמוֹת הַנּוֹ' הַמְתוֹזִילִין בְּאוֹת אֲלָפ' וְהֵם אֱהִי"ה אֲלֵקִים אֲדָנִי וְזֶה מַלְת לְאַלְפִי. וְעֲנִין בּוֹה שֶׁצָּרִיךְ לְכוּיֵן הוּא לְהַמְשִׁיךְ מִן הַמּוֹלָה הַעֲלִיּוֹן תִּי' הוּו' הַנֶּקֶ' נּוֹצֵר זוֹסֵד שֶׁהוּ' שֵׁם הוּיָה בְּמִילוֹי יוֹדִין שֶׁהוּא בְּגִי' זוֹסֵד כַּמְנִין ע"ב וּמִמֶּנּוּ תִמְשִׁיךְ וְתִשְׁפִּיעַ הָאֵרָה אֵל הַתִּי' הַט' הַנִּקְרָא לְאַלְפִים שֶׁהוּא שֵׁם אֱהִי"ה בְּמִילוֹי הַהִין אֲשֶׁר הוּא בְּגִי' קִנ"א וְעַם י' אוֹתִיו הוּא קִס"א כַּמְנִין לְאַלְפִים וְאִז תְּכוּיֵן לְהַמְתִּיק עִם זֶה אֵת ב' שְׁמוֹת אֲלֵקִים אֲדָנִי הַנִּקְרָא מִצּוֹלוֹת יָם כְּנֹז' וְהֵם ג"כ בְּגִי' לְאַלְפִים וְעִי"כ וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצּוֹלוֹת יָם כָּל זוֹטָאֵת שֶׁהוּא הַתִּי' הַט' ג"כ שֶׁל מִי אֵל כַּמוֹךְ כְּנֹז' ל. וְאִז אוֹתָם הַזּוֹטָאוֹת שׁוֹטָא הָאָדָם וְעִשָּׂה אוֹתָם מִעִשָּׂה מִמֶּשׁ כְּנֹדַע מִשׁוֹ"ל כָּל הַעוֹבֵר עֲבִירָה א' קִנָּה לוֹ קִטְיָגֵר א' כִּי מִמֶּשׁ נִבְרָאִים מִלְּאֲכִים רַעִים וְקִטְיָגוֹרִי ע"י אוֹתָם הַזּוֹטָאוֹת כְּנֹדַע וְאֵלּוֹ הַקִּטְיָגוֹרִי הַנֶּקֶ' זוֹטָאֵת יוֹרְדִים וְנִשְׁלָכִים בְּמִצּוֹלוֹ' יָם דְּסִמְאֵל וְנֹזֵשׁ וְאִינָם עוֹלִים מִשֵּׁם לְפִי שֶׁכֶּבֶר נִמְתַּק שְׂרֵשׁם שֶׁהֵם ב' שְׁמוֹת אֲלֵקִים וְאֲדָנִי וְאִינָם מִשְׁפִּיעִים בָּהֶם. וְנֹדַע כִּי מוֹכְרוֹז הוּא שֶׁבְּאוֹתָם הַקִּטְיָגוֹרִי יִתְעַרְבוּ עִמָּהֶם נִצְעוֹ' הַקְּדוּשִׁי' בְּסוּד טוֹב בְּרַע בְּכוֹז הַזּוֹטָא שׁוֹטָא הָאָדָם וְלִכֵּן בְּהַגִּיעַךְ אֵל תִּי' הִי"ג שֶׁהוּא וְנִקְהָ אֲשֶׁר הוּא שֵׁם שֶׁל אֱהִי"ה בְּמִילוֹי יוֹדִין כְּנֹז' לְבִסוּד י"ג מִידוֹת שֶׁל וְיַעֲבוּר וְגַם הוּא עוֹל' קִס"א אִז תְּכוּיֵן לְהַעֲלוֹת אוֹתָם הַנִּצְעוֹת שֶׁל קְדוּשָׁה וְלִבְרָרָם וְלִנְקוֹתָם מִשֵּׁם וְלְהוֹצִיאֵם ע"י שֵׁם זֶה שֶׁל אֱהִי"ה דִּיּוֹדִין וְזֶה מַלְת וְנִקְהָ לְשׁוֹן נִיקוֹי וְתְמִיד יִהְיוּ בֵּין עֵינֶיךָ סֵדֵר הַשְּׁמוֹת הָאֵלּוֹ וּבִפְרֹט בַּעַת שֶׁתַּעֲסוֹק בַּתּוֹרָה תְּכוּוֹנָם תְּמִיד בְּמוֹזְשִׁבְתֶּךָ אִם תִּרְאֶה שֶׁהַיְצֵה"ר מִתְגַּרֵּה בְּךָ וּבִפְרֹט אִם הָאָדָם עוֹשֶׂה תִי' שִׁי"ז לְבִטְלָה שֶׁהוּא תִי' טִיפּוֹת נִצְעוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּשְׁפְּעוּ וְנִתְעַרְבוּ בְּקִלְיָפוֹת כִּי אִז הוֹצִיּוֹנִי מִתְגַּרֵּים בְּאִדָּם מֵאֵד:

עוֹד יוֹזוּד ב' עַל הַנֶּז"ל וְ"ל תִּיקוֹן אֲזוֹר כְּתַבְנוּ לְבִי שֶׁמִּתְגַּרֵּה בּוֹ הַיְצֵה"ר וּבִפְרֹט בַּעַת שֶׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה שִׁיכוּיֵן בְּנוֹצֵר זוֹסֵד לְאַלְפִים לְשֵׁם אֲדָנִי וְאַלְפִים שֶׁשְׁנֵיהֶם מִתְזוּלִי' בְּאַלְפ' וְזֶה לְאַלְפִי'. גַּם יְכוּיֵן שֶׁשְׁנֵיהֶם עוֹלִים בְּזוֹשְׁבוֹן לְאַלְפִים וְדַע כִּי מִי שֶׁהוּא מִשׁוֹרֵשׁ קִין צָרִיךְ שִׁיכוּיֵן שֵׁם

אלקים הנז' במילוי אלפין שהוא בגי' אר"ן כזה אלף למד הא יוד מם. וסוד הענין הוא לפי שיקן הביא מנוזה זרע פשתן שמכוזיש את הארץ כמבואר אצלנו במקומו וגרם שהמל' הנק' ארץ תזוזור להיות יבשה ולכן נתקלל נע ונד תהיה בארץ. והנה המלכות בהיותה נק' ארץ יש בה שם אלקים דמילוי אלפין העולה בגי' ארץ ולכן תכוין תמיד כל היום בשם הזה שעול' ארץ ותכוין לתקן פגם קין שהוזזורה יבשה ע"י הפשתן ואתה מתקנה ע"י השם הנז' ונעשית ארץ. ודע כי כל הזיוצונים נדבקין בקלי' רע שנדבק בקין וכולם רוצי' וזושקים לאזוז ולניקן מן אות אלף שבמילוי ההא של אלקים דמילוי אלפין הנז' ואינן יכולין להשיגה:

עוד יזוד ג' והוא בעשרת י"ת א"ל ה"ר משה גאלאנטי ששמע ממוז"ל שאם האדם יתענה בו ימים שבין ר"ה ליוה"כ ויעש' בהם תשובה גמורה כל יום מהם מכפר על כל העונות שזוטא כל ימיו ביום שכיוצא בו. כיצד הרי שזול יום א' של ז' ימי תשובה הנז' ביום א' של השבוע והתענה בו ועשה תשובה בו הנה הוא מכפר על כל עבירות שעשה האיש ההוא בכל ימיו ביום א' שבכל שבוע מכל ימי זוייו. ואם התענה ועשה תשובה בכל ז' הימים ההם יתכפרו לו כל עונותיו שעשה כל ימיו:

גם נלעד' אני זויים כי גם אני שמעתי ממוז"ל כי העושים ד' פעמים בכל שנה ג' ימים רצופים הם ולילותיהן שהם קודם ר"ה וקודם יוה"כ וקודם עשרה בטבת וקודם י"ז בתמוז אף אם לא עשאה רק פ"א בשנה בכל ימיו יספיק ואין צריך לעשותה בכל שנה ושנה. אבל אינו מספיק רק לבטל מעליו מה שנגזר עליו לבא בעוה"ז לסיבת עונותיו אבל עונש עוה"ב אינו נמוזל בזה:

מה שכתוב בס' התשובה שזיכר הרב ר' אליעזר מגרמניא ז"ל הנק' מורה זוטאים המתענה ד"פ בכל שנה בד' זמני התקופות גי' רצופים בכל פעם מהם מתכפרים כל עונותיו כך הוא האמת אמנם דברים אלו צריכים ביאור והוא כי אין זה מספיק רק למוזול ולכפר להעביר מעליו היסורים שהם עתידים לבא עליו בעוה"ז לסיבת עונותיו אבל עיקר עונש עונותיו והוא מה שעתידי' ליענש בגיהנם אזור פטירתו אין זה נמוזל ע"י התעניות הנז' אמנם צריך לתי אזורים כאשר ביארנו בספרינו אלה:

שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש א

דרוש א':

כולל בענין ר"ה. הנה נודע כי ביום ר"ה הא' נברא אדה"ר ויום ר"ה של בריאה העולם היה ביום ו' כנודע והנה אם אדה"ר היה נמנע מן הזווג ביום ההוא וגם מן הזוטא והיה ממתין עד ליל שבת היו כל העולמות כתקנם כמבואר ענין זה בדרושינו אצלנו בזוטא אדה"ר אבל יען זוטא בעצת הנזוש הוא ואשתו והנזוש בא על זוהו והטיל בה זוהמ' קודם שנזדווגו אדם

וזהו ומוזמת כן יצאו קין והבל אזור הזווג האדם וזוהו מעורבים טו"ר מפני הזוהמא שקדם
הנזוש להטיל בזוהו כנראה מדברי רז"ל ומקצת מאמרי הזוהר אע"פ שיש מאמרי הזוהר
אזורים דמשמע שבתזו"ו היו אדם וזוהו עסוקים בתשמיש וראה אותם הנזוש ונתאוה להם
ואז"כ הטיל הזוהמא בזוהו עכ"ל הסברא נוטה כדברי המאמרים הנ"ל. ולפי שזוטא ואכל
מעץ הדעת טו"ר עבירה גוררת עבירה וגרמה לו להזדווג ביום הו' עם אשתו שעדיין היה
זול ולא המתין עד ליל שבת שהוא קדש וז"ס אכילת עץ הדעת טו"ר כי דעת הוא מלשון
זוג כמו וידע אדם את זוהו אשתו ואיש לא ידעה וכאלה רבים. הנה מה שגם אדה"ר ע"י
זוטאו שגדווג ביום הזול הוא כי הנה יום ר"ה הוא דינא קשיא כנודע ואם היה ממתין עד
ליל שבת הוא דינא רפיא והיה הזווג ההוא כתיקונו והיו ז' מדרוגים באותו יום שבת בבזו"ו
פני בפנים אבל ע"י שאדה"ר הקדים זווגו ביום הזול שאז היה יום ר"ה דינא קשיא ותקיפא
לכן גם אל ז' שיתאזור זווגם עד יום ז' עצרת כדי שבהמשך הימים אשר בלתיים
יתמתקו הדינים הקשים אשר בו ובנוק' כנ"ו בפ' פנחס בתזוילת' כי ר"ה הוא בזו"ו שמאלו תזות
לראשי עד יוה"כ וביוה"כ האירו ונתמתקו הדינים ההם ע"י אימא עילאה ובזוג הסוכות בזו"ו
וימינו תזבקני וביום ז' עצרת אז הוא זוג ממש ואלו הם פשטן של דברים:

ורצוני להרוזיב הביאור בזה הענין. דע כי בזו"ו כל הזודשים הם במלכות אבל זולקים לב'
בזו"ו הא' הוא בהיותה מעד עצמה והב' הוא מעד הזכר וכמ"ש בע"ה. ודע כי כל הזודשים
נק' ראשי זודשים לפי שכולם הם בזו"ו ראש כמ"ש:

ונתזיל בו זודשי הקיץ כי הם בנוקב' והתזולתם מניסן כי לכן כל זודש וזודש יש בו מספר
ימים רבים שהם ל' יום בכל זודש להורות כי הם בזו"ו ראשי שכל ראש מהם כולל בזו"ו
ימים רבים והנה ניסן הוא גולגולת הנקבה. אייר וסיון תריץ אודנין דילה תמוז ואב תריץ עיינין
דילה. ולכן נזרב הבית בב' זודשים אלו בסוד עיני עיני יורדה מים כי הם תריץ עיינין כזות
הדין וכבר נתבאר אצלנו בהקדמת ביאור אדרת האינו כי העינים הם נצו והוד ולכן נזרב
הבית עיקר זורבנו בזודש אב שהוא עין שמאל שהוא ההוד בסוד כל היום דוה שהוא
היפוך אותיות הוד. אלו הוא בזוטם. והנה נשאר בזו"ו הפה שלה שאין לו רמוז בזודשים.
והנה גם ו' זודשי הזורף הם בדכורא ע"ד הזה. תשרי הוא גולגולת הזכר. זושון וכסליו תריץ
אודנין. טבת ושבת תריץ עיינין. אדר הוא הזוטם נשאר הפה של הזכר שאין לו רמוז
בזודשים. ולסיבה זו נצטוו הסנהדרין לקדש את הזודש מצות עשה ויצאו הדבר מפיהם
ויאמרו מקודש מקודש וכמ"ש הכתוב אשר תקראו אתם במועד אתם כתיב כי לסיבה
שבזו"ו הפה של הזכר והנקבה אין לו רמוז בזודשי השנה צריך לרמוז אותו ע"י הסנהדרין
המקדשין אותם בפיהם. ובוה תבין טעם נכון למה אין מעברין את השנה אלא בזודש
האזורן לו' זודשי הזורף ולמה אין מעברים את אלו שהוא בסוף זודשי הקיץ. גם תבין
טעם למה טעה זוקיה שעובר ניסן בניסן ולמה לא הודו לו. אבל הטעם הוא לפי שאדר
הוא הזודש הזכר וזוסר ממנו בזו"ו הפה ולכן נשלם במה שמעברין הזודש ההוא האזורן
הסמוך אל בזו"ו הפה הזכר ובאדר הב' נשלם בזו"ו הפה שלו אבל ניסן הוא מן השנה

האזורת הבאה. ועוד כי ניסן הוא מזורשי הנקבה ואין בו תשלום לבזוי הפה של הזכר. ודע כי פ"א שבעתי ממורי ז"ל דרוש אזור בענין זה ואעפ"י שזראין היפוך ממ"ש למעלה עכ"ו הדברים הולכים אל מקום אזור למי שיסביר וזה עניינו דע כי זושבון השנים מתזוילין מתשרי וזושבון הזודשים מניסן כנ"ו במס' ר"ה. והענין הוא כי ו' זודשי הזוורף מתשרי ועד אדר הם סוד ו"ק הת"ת מוזסד ועד יסוד שבז"א ולכן הם בסוד שנה ולא בסוד זודש ואזור זודש אדר שהוא היסוד של ז"א כנ"ו א"ל למטה ממנו מתזוי ענין הנקבה מלכות וששה קצוותיה הם ו' זודשי הקיץ מניסן ועד אכול ונמצא כפ"ו כי זודש אב הוא בהוד של הנקבה ונהפך לדוד ולכן נזרב בו ב"ה:

וגם בזה תבין מאוזז"ל וז"ל אר"י לא היה צריך התורה להתזויל אלא מהזודש הזה כו' והטעם הוא לפי שניסן הוא ראש זודשי הנקבה הנקרא זה השער לה' ולכן היה ראוי להתזויל בו התורה. ונזוור לענין א' ולהבין הדרוש ההוא הראשון צריכים אנו לבאר ענין מזולקת ב' תנאים ר"א ור' יהושע במס' ר"ה וז"ל תנא ר"א אומר בתשרי נברא כו' ר"א מנין שבניסן נברא העולם שנאמר ותוצא הארץ דשא כו' הוי אומר זה ניסן וקשה שנראה כזולקין במציאות ז"ו וז"ו דברי א' מהם אינו אמת וזה תימא גדולה. אבל האמת הוא כי אלו ואלו דברי אלקים זינים אלא שזה מדבר בדרוש א' וזה מדבר בדרוש א'. והענין הוא זה דע כי בעת ירידת המוזזין ליכנס בז"א הגה ז"א מתזויל מוזצי ת"ת דאי' ולמטה ובתזולה נכנסו אלו המו' תוך זוצי הת"ת דאי' התזותון ומן זוצי הת"ת התזותון הזה נעשה ממנו כתר דז"א כנות והניזו שם הרושם שלהם תמיד כנות כי כל דבר שבקדושה אין מסתלק הרושם שלו ובכל מקום ובמקום שהיה שם מניזו רשימו ואז"כ ירדו עו' אלו המוזזין ירידה ב' בנה"י דאי' ושם נתהוו לד' מוזזין ברישא דז"א בזוב"ד שלו ואז"כ מהם נעש' כל ז"א מן מקו' זוצי הת"ת דאי' עד הסו'. והנה בסדר כניסת אלו המוזזין בכלי של זוצי התזותון דת"ת דאי' להעשות כתר ברישא דז"א בזה הוא תלוי מזולקת ר"א ור"י. כי ר"א סבר כי תזוילה נכנס מוזו זוכמה הנקרא אירא דכיא ואז"כ נכנס מוזו הבינה הנק' אשיא דכיא ועד"ז ג"כ בתרין עטרין דדעת כי תזוי נכנס עטרא דזוסד דכורא ואז"כ נכנס עטרא דגבו נוק' ונמצא כי התזולת כניסת המוזזין הית' בתזולה בזוי הזכר ואז"כ בזוי הנקבה. ור"י סבר היפך מכל זה כי בזוי הנקבה נכנס תזוילה. ולהבין זה צריך שזודיעך מהיכן נתפשטו הדינין בזוין והענין הוא כי עיקר תזולת בנינים הוא מן הנצו והוד ויסוד של אי' והנה כל בזוי אימא בעצמה היא דינין כי ממנה הדינין מתערין ובה נמצא מקור הדיני' ונוסף ע"ז היו הנצו והוד שבה שהם עיקרי ושרשי הדינים ולכן מכאן נתפשטו הדינים בזוין. והנה לסברת ר"א שאמר שבתשרי נברא העולם והנה תשרי הוא ר"ה והוא ראש ז"א דכורא. ונמצא כי הוא התזויל בתזולה לכנס ונשלם שיעור קומתו ואז"כ נכנס בזוי הנקבה ונשלם שיעור קומתה גם היא אלא שהוא ע"י ז"א שקדם אליה בתזוי וכיון שאין לה שלמות אלא ע"י נמצא כי הוא נותן בה כל הדינין כדי להשלים שיעור קומתה ונוסף ע"ז כי גם אז"כ בעת הנסירה כשננסרת מאזוריו הנה כל הדינים אשר באזוריים דז"א מבזוי אזורי הכתר שלו וע"ס קומתו כולם

נִיתָנִים בָּהּ וְנִמְצָא כִּי הַדִּינִים שֶׁבְּנִקְבָה רַבּוּ בְּמֵאד מֵאֵד כִּי נִיתְּנוּ לָהּ עַ"י הַזִּכָּר שֶׁקֶדֶם אֵלֶיהָ כִּי הָרִי בְּתִשְׁרֵי גִבְרָא הָעוֹלָם שֶׁהוּא ר"ה שֶׁהוּא רֵאשִׁי ד'ו"א הַנִּזְקָרָא שְׁנָה. וְלִסְבַּרְת ר"י כִּי בְּנִסָּן גִּבְרָא הָעוֹלָם וְהִנֵּה נִיסָן הוּא רֵאשִׁי הַזּוֹדֵשִׁים שֶׁהוּא מַלְכוּת וְנִמְצָא כִּי בּוֹזֵי הַנִּקְבָה הַתּוֹזִילָה לְהַכְנִס בְּתוֹזְלָה בּוֹזְעֵי הַת"ת הַתּוֹזוֹתוֹ ד'א"י וְאִזּו"כ בְּנֵה"י שְׁבָה וְהִנֵּה בְּתוֹזֵי נְשִׁלָּם שִׁיעוֹר קוֹמַתָּה שְׁלֵא עַ"י ז"א וְא"כ לֹא קִבְּלָה הַדִּינָן בָּהּ שֶׁל זֹלֶק הַזִּכָּר רַק הַדִּינָן הַנּוֹגְעִים לְזֹלְקָה בְּלִבָּד. וְאִזּו הַדִּינָן דְּנִקְבָה נִיזוּזֵן בְּרִישָׁא וְאִין בָּהּ כ"כ דִּינָן וְאִזּו"כ בַּעַת הַנְּסִירָה אֵינָה לִקְזוֹת כָּל הַדִּינִים שֶׁמֵּן כְּתָר ע"ם רַק הָאִזּוּרִיִּים אֲשֶׁר כְּנָגַד שִׁיעוֹר זֹעֵי הַתּוֹזוֹתוֹן דַּת"ת וְנֵה"י ד'ו"א בְּלִבָּד:

גַּם בּוֹה תְּבִין מ"ש בַּפ' תְּצוּה וּבְסַפְרָא דְּעִנְיֵוֹתָא וּז"ל דִּינָן דְּדַכּוּרָא תְּקִיפֵן בְּרִישָׁא וְנִיזוּזֵן בְּסוּפָה וְהַנּוֹק' אִיפְכָא וְהַעֲנֵן הוּא כִּי ו' זֹדֵשִׁי הַקִּיָּן הֵם בְּנִקְבָה וְהַזּוֹדֵשִׁים הָרֵאשׁוֹנִים נִיסָן וְאִיר נִיזוּזֵן וְהָאִזּוּרֵת שֶׁהֵם תְּמוּז' וְאִב הֵם תְּקִיפֵן אֲבָל ו' זֹדֵשִׁי הַזּוֹרֶף הַזְּרֵמִזִּים בְּדַכּוּרָא הַזּוֹדֵשִׁים הָא' שֶׁהוּא טַבַּת וְשִׁבְטָה הֵם תְּקִיפֵן וְהָאִזּוּרֵן שֶׁהוּא זֹדֵשׁ אֲדָר הוּא נִיזוּזֵן וְרַעֲזוּ עֵתָה לְהַרְזוּיב הַבִּיאֹר בַּעֲנֵן הַמֵּאמֵר הַנּוֹ הִנֵּה בַּפ' תְּצוּה ד' קַפ"ו וּז"ל כְּתִיב יְהִי שֵׁם ה' מְבֹרָךְ מֵאֵי מְבֹרָךְ שִׁירוֹתֶיהָ קֶשֶׁה וְסוּפִיָּה רַךְ מ"ב קֶשֶׁה וְדִינָא אֵינָהּ וְדָאֵי וְלִבְתָּר רַךְ כְּנֻנָא דָא יוֹמָא דַּר"ה מ"ב דֵּהָא בְּמ"ב אֲתוּוֹן אֲתַבְרִי עֲלֵמָא וְעַל דָּא אֲתַבְרִי בְּדִינָא וְלִבְתָּר אֵינָהּ רַךְ כו':

וְלִבְתָּר הַמֵּאמֵר הַזֶּה עֲרִיךְ שֶׁנִּבְאָר עֲנֵן הַנִּקְבָה בְּכָל פְּרִטְיָה וּבְפִרְטָה בַּעֲנֵן הַנְּסִירָה הִנֵּה בְּהַתּוֹזְלָת הָאֲצִילוֹת הִיָּה ז"א בְּבוֹזֵי ו' קַ לְבָד וְהַנִּקְבָה הִיָּתָה בּוֹזֵי עֲשִׁירִית בְּסוּד נְקוּדָה קְטַנָּה כְּלוּלָה מִי' וְלֹא הִיָּה בָּהּ פַּר' שְׁלָם וְהִנֵּה ז' הַנִּזְקוֹ אֲשֶׁר עָלֶיהָ אֲנִי אֹמְרִים וּמֵאִיר לְאִישׁוֹן בַּת עֵיץ כְּמִבּוּאָר בְּאֹרֶךְ בְּבִרְכַת הַמִּפְּיָל זֹבְלֵי שִׁנָּה כו' וְע"ש הֵיטֵב כִּי שֵׁם נִתְבָּאָר כָּל זֶה הַדְּרוּשׁ וְזֹאת הַנְּקוּדָה הִיָּתָה בָּהּ כֹּחַ לְעִמּוּד עִמּוּ פַּב"פ כְּנֻנָּה שֵׁם וְטַעַם הַדְּבָר נִתְבָּאָר הֵיטֵב בְּדְרוּשׁ ה' דְּתַפְּלִינָן לְמַה נִּוְהַגִּים בְּיוֹם וְלֹא בְּלִילָה וְהוּא כִּי הַנִּזְקוֹ הַזֶּה הִיא בּוֹזֵי הַכְּתָר שְׁבָה עֵתָה. וְדִי בּוֹה וְלֵהִיּוֹת כִּי הַנִּקְבָה הִיָּתָה בְּתוֹזְלָת מְקַבְּלָת הָאֲרֵתָה עַ"י ז"א לְכֹן הִיָּתָה גְּרוּעָה מִמֶּנּוּ וְלֹא הִיָּתָה יְכוּלָה לְהַתְּקֵן בְּבוֹזֵי פַר' שְׁלָם וְאִזּו הַנִּזְקוֹ הַמֵּאֲצִיל הַעֲלִיּוֹן לְהַפִּיל תְּרַדְמָה עַל הָאָדָם דָּא ז"א וְאִזּו לְבָדוֹ בְּבוֹזֵי נְשִׁמְתוֹ הַמְּסַתְּלָקָת מִמֶּנּוּ בַּעַת הַתְּרַדְמָה וְהַשִּׁנָּה עוֹלָה לְמַעַל בְּסוּ מִן אֵל אֵימָא עֵילָאָה כְּדָרְךָ הָאָדָם הַמִּפְּקִיד נְשִׁמְתוֹ בִּיד הַמֶּלֶךְ לְצוּרֶךָ מִן שְׁבָה כְּמִבּוּאָר לְעִיל בַּפ' בִּידֶךָ אֶפְקִיד רוּזֵי הַנֵּאמֵר בְּלִילָה כְּשֶׁהָאָדָם יֵשֵׁן עַל מִטָּתוֹ וְאֵע"פ שְׁכָל הַעֲלָאָת מִן עֲרִיךְ שִׁזוּן יַעֲלוּ ב' זֶה בְּאֵבָא וְזֶה בְּאֵימָה עַכ"ו עֵתָה שְׁכָל צוּרֶךָ זּוּגָה הִיָּה ד'א"א אֵינִי אֲלֵא לְצוּרֶךָ בְּנִין הַמֶּלֶךְ שֶׁהִיא נִקְבָה לְבָדָה לְכֹן מְסַפִּיק בְּהַעֲלָאָת מִן עַ"י ז"א לְבָדוֹ וְעַ"י הַעֲלָאָת מִן אֵלוֹ מוֹדוּוֹגִים אִו"א וּמִן הָאֲרֵת הַזּוּגָה הִיָּה בּוֹנִים וּמִתְקַנְּיִם אֵת הַנִּקְבָה וּמִוִּרְדִּין בָּהּ מוּזוּזֵן אֲזוּרִים בְּאֹתָהּ הַנְּקוּדָה שְׁבָה וְנִגְדְּלָת וְנִיתְּוִסְפִין בָּהּ ט' נְקוּדוֹת אֲזוּרוֹת וְנַעֲשֶׂה פַר' שְׁלָם דִּי"ס וְעוֹמְדָת עִמּוּ אֲב"א מִן הַזּוּזָה שְׁבָה וְלִמְטָה וְהַבְּנִין הִיָּה נַעֲשֶׂה עַ"י הַפְּלָת דוֹרְמִיטָה עַל ז"א. וְהִנֵּה סַבַּת הַתְּדַבְּקוֹתָם עֵתָה בְּבוֹזֵי אֲב"א מַה שְׁלֵא הִיָּה כֹן בְּתוֹזִילָה בְּהִיּוֹתָה בְּסוּד נְקוּדָה כְּנָל כִּי הִיָּתָה עִמּוּ פַּב"פ בְּסוּף הַיְסוּד שְׁבָה הַטַּעַם הוּא כִּי הִנֵּה כָּל

בזו"ג אוזוריים הם דינים והם שמות אלקים כנות והקלי' נאזוזות באותם האוזוריים שהם שם אלקים כנות בסוד מלך אלקים על גוים כנז' בסבא דמשפטים. והנה אם קודם יצירת אדה"ר היו ז'ין בבזוי' פב"פ היו אוזוריהם מגולים והיו הקלי' נאזוזות בהם מאד ולכן כדי שלא יתאזוזו הקלי' באזוריה' הוצרכו להדבק אב"א דיבוק ממש גמור מן הזוזה דז"א ולמטה כנודע. ואז עי"כ אין הקלי' יכולים ליכנס בינתים כדי להתאזוז שם באזוריים שלהם והרי כל אוזורי הנקבה מכוסים אבל אוזורי הזכר מן הזוזה ולמעל היו מגולים ואמנם ההוא קוצא דשערי דז"א נמשך מאזורי רישי דז"א עד מקום ראש הנקב' אשר בזוזה דז"א והיו גם אוזוריו העליונים דז"א מתכסים תוך ההוא קוצא דשערי הנמשך וזופף ומכסה עליהם. ואז"כ נברא אדה"ר ועשה מצוה והתפלל תפיל' ועי' מעשיו היה כורת הקלי' בסוד האדם העובד את האדמה ומכלה קוצים מן הכרם וכמשי"ה ואדם אין לעבוד את האדמה. וז"ס מ"ש רז"ל על פ' וכל עיזו השדה טרם יהיה בארץ כי כל הצמזמים והעשבים עמדו בפתחו הקרקע ביום הג' שנאמר בו ותוצא הארץ דשא כו' והיו שם עד שנברא אדם כו' והתפלל עליהם וצמזמו ויצאו מפתחו הקרקע לזוין והבן זה ואז כיון שאדה"ר היה כורת הקלי' אין עתה יראה ופוזר מן הקלי' כי בודאי עתה לא יוכלו להתאזוז באזוריים הנז' ואז היה בא ענין הנסירה וזורת פב"פ כמ"ש בע"ה. והענין הוא כמשי"ל בתזול' הדרוש שאם אדה"ר לא היה זוטא בעץ הדעת ביום הו' כשנבר' שהוא יום ר"ה וגם היה מתאזור וממתין ז'ווג עד ליל שבת היה גם ז'ווג ז'ו"ן. דבזוי' פב"פ נעשה ביום עי"ק והיו העולמות נשארם בתיקונם ובמקומם ובמציאותם הא' קיימים תמיד וכאשר זוטא בעץ הדעת ומוזה נמשך ג"כ שז'דווג בו ביום שהיה זול והנה נמצאו עתה ב' הפכיים הא' הוא מה שזוטא כנז' והב' הוא המצו' מה שעשי' והתפללות שהתפלל כנז' ולכן מצד המצוה והתפלה גרם תיקון בכל העולמות וגרם ז'ווג ז'ו"ן ביום ההוא ומצד הזוטא שזוט' כנז' גרם קלקול בעולם וגם בז'ווג ז'ו"ן והוא כי לא נתקיי' התיקון והז'ווג ההוא אלא לפי שעה כשהתפלל אמנם אז"כ נתקלקלו העולמות ונתבטל ז'ווג העליון ואפי' ביום שבת בראשית שלאזור יום הו' שהוא ר"ה לא נעשה ז'ווג ונתאזור ז'ווג עד יום שמיני עצרת כמשי"ל בתזולת הדרוש:

וז'ווג לבאר ענין הנסירה הנה אזור שנברא אדם הראשון והתפלל ועשה מצות והיה כורת הקלי' ולא היה יכולת להם להתאזוז באותם האוזוריים אז בא ענין הנסירה. וענינה הוא כי כל אותם האוזוריים והדינים שהיו בזכר כולם ננסרו ונתפרדו מן הזכר וניתנו כולם באוזוריים שלה ועי"כ נתפרדה ונתרוקה ממנו ואז הז"א נשאר כולו בבזוי' ז'ווג והיא בבזוי' דינן וגבו' שלה ושלו. ואמנם ענין נסירת ודוויית דינן אלו מאזורי ז"א ליתנם באוזוריים הנקבה הוא נעשה עי' הזוסד העליון של אימא עלילאה. וז"ס פ' ואיש כי יקח את אוזותו כו' זוסד הוא כו' כי בכזו הזוסד ננסרו ז'ו"ן הנקר' איש ואוזותו ואתפרשו גזעין מתתא לעילא שהם האוזוריים שלהם שנפרדו ועי"כ לקוזה לו לאשה ונז'דווגה עמו פב"פ. ופי' הענין הוא כי נודע הוא שבהיו האדם ישן כלילה נשמתו עולה ושואבת לו ז'וים מלמעלה כנז' בפרקי ר"א. וכן הענין בז"א כי בהיותו ישן נשאר בו ההוא קיסט' דזויותא כנז' אצלנו בברכ' המפיל

וזבלי ונשמותו שנסתלקה למעלה היתה מושכת לו זי"ם מבזוי אותו הזוסד של אי"מ והיה מתפשט בו בכולו ואז הדיעין אשר באזוריו היו נפרדים וננסרין מאליהן ונמשכין ונדבקין באזורי הנקבה וז"ס מ"ש באדרת נשא דקמ"ב ע"ב ע"פ ויסגור בשר תזותי' ובאתרא שקיע רזומי וזוסד כו' פי' כי בהיות הדיעין ננסרין מאזוריו אל אזורי הנקבה היה לסבת התפשטות בזוי הזוסד בתוכו וכל מה שהיה מתפשט ויורד הזוסד היו הדיעין מסתל מאזוריו ונשאר הזוסד והרזומי שקועי' במקום שהיו שם הדיעין בתזולה. ועוד נרזויב ביאור בענין הנסירה לקמן בדרוש של הנסירה הנסרת בעשרת ימי תשובה וגם בדרוש השופר וע"ש:

ועתה נבאר מה שיעדנו לעיל בענין המאמר של פ' תצוה במש"ה יהי שם ה' מבורך כו' כי הגה ב' י"ת נגמרת מלאכת הנסירה אשר התזולתה היא מן האזוריים דכ"ת דז"א ונתינן בכ"ת דנוק' ובזוי' זו של נסירת הכ"ת נעשית ביום א' של ר"ה וביום הזה כל הדיעין שבכ"ת הזכר נתינן בכ"ת הנקב' וז"ס יהי שם ה' מבורך שהיא המלכות הנקראת שם ה' יהי מבורך מ"ב ברישי' כנודע כי שם בן מ"ב הוא בראש כנז' בס' הת' תי' ע' והוא ענין הדיעין הנתינן ברישא דנוקבא ביום הזה הנק' שם בן מ"ב שהוא גבורה כנודע. אמנם סיפ' רך כי כשנשלמת לקזות אותם הדיעין הננסרין מן הזכר כולם אין בו עוד מה ליתן והיתה בנוק' דתקיפי זילהא בקדמיתא כל זמן שלוקזות דיעין מן הזכר וכשהשלימה לפעול את הדיעין שקבל ממנו אין בה עוד מה ליתן וזליש זילהא והרי רך אבל הזכר אינו כן כי הוא אינו צריך לזולתו וכל מה שהולך מתגבר והולך ואדרבה ריש' רך וסיפ' קשה. ובוה יתורין ענין המאמר הזה הזולק עם ספרא דצניעותא כי שם נאמר להיפך הדיעין דנוק' נייזין ברישא ותקיפין בסיפא וההיפך בדכורא. אבל הענין הוא כי בספרא דצניעותא מדבר בבזוי הדיעין בעצמם אשר הם בזוי' נה"י דז"א שבהם סוד הדיעין כמבואר לעיל והגה הם נכנסין ונעשים בזוי' מוויזין ברישא דנוק' אבל נה"י של הנוק' אין עוד פר' אזור באצילות תזותיה להעשות בו בסוד מוויזין ונמצא כי דינן דילה שהם הגה"י שבה תקיפין בסופא. אבל בפ' תצוה אינו מדבר בבזוי הדיעין בעצמן אלא בבזוי' מה שלוקזות הנוק' מן הדכורא כי בתזיל בעודה מקבלת ממנו הם דינן קשים ובסופא שכבר אין לה מה לקבל אינן נייזין ולא איירי הכא אלא בבזוי' הנקב' בעצמה המקבל הדיעין ולא בבזוי' הדיעין בעצמם:

ונזזור לענין א' לבאר ענין מוזלוקת ר"א ור"י שזולקו אם בניסן נברא העולם או אם בתשרי נברא העולם וכבר נתבאר לעיל ביאור מוזלוקתם מה ענינו אבל עדיין נשאר לנו לבאר איך ב' הסברות הם אמיתיות דברי אלקים זי"ם ולא פליגי וזה יובן במ"ש בדרוש אזור ביאור הקדמת אדרת האזינו וע"ש איך כשנאצל ז"א היו לו ג' זמנים מן עיבור א' ואז היה בבזוי' ג' כלילן בג' זמן היניקה ואז מתפשט לו"ק. זמן עיבור ב' לצורך המוויזין הגדלות כמו שהודעתך בדרוש התפילין והגה ב' בזוי' יש בז"א הא' הוא בזוי' וזיענותו שהוא כלל מציאות העולמות והב' הוא פנימיותו שהוא סוד הנשמות והגה בכל בזוי' מאלו הב' עברו ג' זמנים הג' כי בתזוי' היו לז"א ג' הזמנים הג' של עיבור א' ושל יניקה ושל עיבור ב' דמוויזין הגדלות וכ"ז בבזוי' הזיענות ואז"כ היה לז"א עוד פעם אזורת ג' הזמנים הג' בבזוי'

הפנימיות ועד"ז היה בכל העולמות כולם כי יש בהם זויצוניות ופנימיות והנה ר"א ור"י מר איירי בבזוי' הזויצוניות שהוא כללות העולמות בעצמם ומר איירי בבזוי' הפנימיות שהוא ענין הנשמות ולא פליגי כי בבזוי' זו נכנסת בזוי' הנזק' בתזוילה ובזוי' זו נכנס הזכר בתזוילה ולא קבלתי ממורז"ל פרטן אמיתי באיזו בזוי' מהם נכנסה הנזק' בתזוילה ובאיזה בזוי' נכנס הזכר בתזוילה:

שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ב

דרוש ב':

יבאר בו למה הם ב' ימים דר"ה מקושר עם האמור וז"ל ואזור שנתבאר ענין זה הבאר ענין ב' ימים דר"ה בזה ענינם כי הרי נזהגים לעשות ב' ימים דר"ה גם עתה בא"י משא"כ בשאר הי"ט אבל הענין מובן עם הנז' כי ב' בזוי' יש בז"א והם זויצוניות ופנימיות וכנגדם הם ב' ימים טובים דר"ה. והענין הוא במה שהודעתך בתפילת שזרית דזול כי כל התפי' שאנו מתפללים בזמן הגלות והזורבן אין בהם כוז רק להעלות בזוי' פנימיות העולמות בלבד ולכלול פנימיות העשיה ביצירה וזה בזה וזה עוד האצילות וזה בכוז נשמותינו הנמשכות מבזוינת הפנימיות אבל בזוי' הזויצוניות שהם העולמות בעצמם והמלאכים אינם יכולים לעלות וז"ס הן אראלם צעקו זויצוה ר"ל כי המלאכים צועקים לסיבת היותם זויצוה ואינם פנימיות כמו נשמות ב"א. והנה קודם הזורבן היה כוז ויכולת בתפילתנו להעלות הפנימיות והזויצוניות ביום א' בלבד ולא היו עושי' רק יום א' בלבד וזלתי כשלא באו העדים אלא מן המנוחה ולמעל' אבל אזור הזורבן הוא בהכרוז לעשות ב' ימים של ר"ה וכנז' בדברי רשב"י בס"ה ובס"ה וביום הא' עולה בזוי' הפנימיות והנשמות. וביום הב' עולה אף בזוינת הזויצו'. וזהו הטעם שאמרו בס"ה בפ' פנחס בד' רל"א ע"ב דיום הא' הוא דינא קשיא והב' הוא דינא רפיא והטעם הוא כי ביום הא' עדיין לא נתבסמו העולמות ואינם יכולין להתעלות ליכלל זה בזה אמנם הפנימיות לבדו הוא העולה ונכלל כנז' ולכן הוא דינ' קשיא אך ביום הב' שכבר נכללת בזוי' הפנימיות ביום הא' מכוז זה גם העולמות שהם בזוי' הזויצוניות עולין ונכללין ביום הב' גם הם ואף גם אף אינם עולי' ונכללין מעצמם רק ע"י הפנימיות של הנשמות וכיון שעולים העולמות עצמן ביום הב' לכן נקרא דינא רפיא ולטעם זה ביום א' עולה הפנימיות כדי שיהיה כוז ביום ב' לעלות גם הזויצוניות משא"כ אם היה הדבר בהיפך כי ביום א' א"א אל הזויצוניות לעלות וכל בזוי' הנסירה הנעשי' ביום א' בענין הפנימיות בזכרנו לזויים בברכת אבות זוזרת להיות ביום ב' להיות בבזוי' הזויצו' ולכן הם ב' ימים:

שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ג

דרוש ג':

בענין הנסירה ובו נשלים לבאר ענין הנסירה שנתבאר בדרוש שקדם לזה ולכן נבאר כל ענין עשרת ימי תשובה שמן ראש השנה ליום הכפורים כי הגה ענין הנסירה נמשכת בעשרה ימים אלו. הגה נתבאר בדרוש שקדם כי ענין הנסירה היא להסיר כל בוזי' הדינין אשר באזורי ז"א אל הנקבה וישאר ז"א בבוזי' זוסדים ונוק' בבוזי' דינין ואז"כ אנו ממתקים ומבסמים את הדינין אשר בה. ודע כי בדרוש השופר יתבאר ענין הנסירה בתכלית הביאור אבל בדרוש הג' של זוג הסוכות אם נתבאר בדרך קצרה כל בוזי' הדורמיטא והזויבוק בשמאל בסוד שמאלו תזות ראשי והנסירה וזויבוק הימין באר היטב אלא שהוא דרך קצרה ולכן צריך שתעיין שם היטב והגה בכל עשרה הימים אלו ז"ו עומדים אב"א מן הזוזה שלו ולמטה לפני שלא נגמרה מלאכת הנסירה עד יוה"כ כמו שיתבאר. והגה בענין נסירת הדינין האלו יש ב' בוזי' הא' הוא להמשיך כל הדינין שיש בכתר שבו וליתנם בכתר שבה ושל זוכמה שבו בזוכמה שבה וכעד"ז עד תשלו"י"ס שבו בי"ס שבה. בוזי' הב' היא כי הגה בוזי' הי"ס שבה הם עומדים מן הזוזה שלו ולמטה וא"כ צריך שהדינין שבזוצי התזותן דת"ת שבו ינתנו בכתר שבה והדינין שבפ' א' דנצו שבו בזוכמה בה וכעד"ז עד תשלו"י הגה"י שלו בכל שיעור קומת שלה. ונבאר ענין ב' בוזי' אלו איך נעשות בי ימים אלו גם יתבאר היטב מפ' אופן מלאכת הנסירה הגה ביום א' דר"ה שהוא יום ו' שנברא בו אדה"ר או הפיל ה' תרדמה על ז"א כדי לנסור את הנוק' העומד באזוריו וזה ענין אופן נסירת' כי בתווי' היו הדינין האלו באות לה ע"י ז"א שנותן לה בוזי' הגבו' אשר בדעת שלו יען כי אימא עילאה היזזה מתפשטת בו אבל עתה שנפלה עליו תרדמה ונסתלקו ממנו אימא עילאה וגם נסתלקו ממנו המוויזין שלו שהיו בתוכ' בתוך התפשטות זה"י דאימא עילאה בו כנודע ואז גם עטרא דגבו' שבעת נסתלק' ממנו ואזר הסתלקותו מתוכו מתפשטת אי עילאה בבוזי' הגה"י שבה תוך הנקבה עצמה ואותם הגבורי' דעטרא דגבו' נמשכין אליה ע"י הבינה שלא ע"י ז"א וכמ"ש זה היטב בברכת המפיל זובלי שינה כו' וע"ש היטב גם יתבאר לקמן בענין כוונת השופר כי שם נתבאר ענין מה שנסתלק מן ז"א שהם בינה ועטרא דגבורה להכנס ברישא דנוק' אבל מוזו זוכמה ועטרא דזוסד נשארו בסוד א"מ על רישא דז"א והרי איך נסתלקו הדינין והגבורות מוז"א שהיו הולכות לצד אזוריו להכנס ולהתפש' בנקב' וע"כ היו מוזובריאה אב"א ועתה בהסתלקם מתוכו. ונכנסו בה שלא ע"י ז"א נפרד' וננסר' מאתו וניתנו בה כל הגבו' ההם נמצא כי נתינת הדינין והגבו' בה שלא ע"י ז"א היא גורמת אל הנסירה שתפרד ממנו כי אינה מקבלת ממנו דבר וב' דבריאה אלו שהם נתינת הגבו' בה והנסירה נעשו' כא' והגה ביום א' דר"ה כל הגבו' שהם בכתר שלו עד סיום כל הת"ת שבו ננסרו וניתנו אליה בכתר שבה העומד באזורי זוצי התזותן דת"ת שבו באופן כי הוא ננסר כזב"ד וזוג"ת שבו והיא לא ננסר ממנו רק הכתר שבה וכל הגבו' ההם נתקבצו בכתר שבה. ובזה תבין מה שנתבאר בדרוש שקדם לזה כי ר"ה הוא ראש וכתר דז"א עם היות שכל הזודשים הם בנקב' כנודע. אבל ביאור הדבר הוא כי אין ננסר ביום א' אלא בוזי' הדיני' שבכתר הזכר לתתם בכת' שבה מראשו לראשה ונמצא כי סוד ר"ה הוא ראש הזכר וגם הוא ראש הנקבה זה נותן וזו מקבלת ושניהם אמת והגה להיות כי הגבו' האלו ניתנו בה שלא ע"י ז"א

הם דינין תקיפין בלי התבסמות ומיתוק ואז"כ ע"י השופר שתוקעין ביום ר"ה זוזורין זה"א דא" עם המוויזין שבתוכם לזוזור ולכנס תוך ז"א כמש"ל ענין תקיעת שופר וכבר הקיין ז"א מתרדמתו ואז בהכרוז הוא שזוזורם הגבו' להמשך בנקבה ע"י ז"א ונותן בה בזוי' גבו' כיוצא בהם כנגד הא' בנזק' אבל אלו הגבו' הם מתוקות ומבוסמות יותר מאותם הגבו' שנינתו בה בהתפשט' אי' עילא' בתוכה בעת תרדמת ז"א כנז' בסוד הגסירה והטעם הוא כי בעת תרדמת ז"א עלתה נשמתו שהן המוויזין שבו למעל' באו"א בבזוי' מ"ן וגרם זוזג עליון בהם וע"י הזוזג ההוא נתמתקו ונתבסמו אלו הגבו' יותר ממה שהיו בתזוי' ונותנם עתה בנזק' ע"י תקיעת השופר ונמצאו בה ב' בזוי' גבורה. הא' שקבל' מאי' בעת הגסירה היו גבו' זוזקות ודינין תקיפין והב' שקבל' מו"א אזור שהקיין משנתו ע"י תקיעת שופר הם גבו' מבמותקו ומבוס' יותר. גם נמצא כי מה שזנסר ממנו ביום א' דר"ה הוא מן הכתר עד סיום הת"ת שבו ומה שזנסר ממנו הוא הכתר שבה בלבד וכבר נודע כי לאה עומדת למעלה מכתר רוזל ונמצא כי פרצו' דלאה כולו וגם הכתר דרוזל זנסרו ביום זה וגם לסיבה זו נקרא יום זה דינא קשיא כנודע כי בזוי' לאה הם דינין תקיפין ודרוזל דינא רפיא:

וביום ב' דר"ה כל זולק הגבו' של הכתר שלו נשאר בכתר שלה ושאר הגבו' שנסתל' ביום א' מן הזוכמה ובינה ודעת וזוג"ת שבו יורדות ועומדות בזוכמה שבה ואז זנסר פרק א' דנעזו דו"א וגם הזוכמה שבנזקב' העומדת כנגדו וכל הגבו' שבזוכמ' שלו ולמטה יורדין בזוכמה שלה שזנסרה ביום זה. והנה בעת הורדת אלו הגבו' בזוכמ' שבה הם מתמתקות יותר פעם ב' כי הלא יום ב' דר"ה נקרא דינא רפיא. וביאור הענין הוא במה שנבאר טעם למה הם ב' ימים ר"ה ומה זולק יש ביניהם ומה טעם תקיעת שופר גם ביום הב' דר"ה אבל הענין הוא כי אעפ"י שז"א נתעור' והקיין משנתו ביום א' ע"י תקיעת השופר עכ"ז כיון שלא זנסר מוויזין הזוכמה שבה רק הכתר שבה בלבד כנז' לכן עדיין אין זה התעררו' גמור ועדיין זוזור וישן עד יום הב' שזנסרה הזוכמה שבה כנז' וירדו שם גבו' דזוכמה שבו וכיון שירדו שם הגבורו' דזוכמה שבו אז זוזורין לתקוע שופר ביום ב' ומתעוררין המוויזין וא"צ ז"א לזוזור ולישן עוד כי כיון שנתעורר המוויזין הוא הנק' זוכמה אין עוד שינה ואין צורך לתקוע שופר בשאר עשרת הימי'. גם צריך שתדע כי ביום הא' בלבד קודם תקיעת שופר זנסרו הגבו' ונינתו בנזק' ע"י אימא שלא ע"י ז"א אבל אזור תקיעת שופר ביום א' כל בזוי' נסירת הגבו' ונתינתם בנזק' הוא ע"י ז"א עצמו שלא ע"י אי' כי אזור התקיעה היא זוזר' אי' ונתפש' בו"א ואף אם אנו תוקעים פ"ב ביום ב' הוא לטעם הנז' אבל אין הדינין זנסרין אתר תקיעת שופר דיום הא' אלא ע"י ז"א וממנו ניתנין אליה. ועתה עדיין צריך לבאר ההפרש שיש בין יום הא' ליום ב' והוא כי הנה נודע שיעד מקום הזוזה דו"א אורות המוויזין נסתרין ואינם מתגלים להיותם תוך הכלי דיסוד דאימא הנשלם במקום הזוזה ולכן כל הגבו' אשר שם למע' בו"א נקרא דינא קשיא שהם אותם הגבו' שאמרנו שזנסרו ביום א' מן הכתר שלו עד סיום הת"ת שלו והם נקרא דינא קשיא כי גם זהו הטעם למ"ש בפ' תצוה בדר' קפ"ז ע"א דדינין דכורא תקיפין ברישא והבן זה. גם זהו טעם למ"ש בס"ה בפ' פנזוס דיו"ט הראשון דר"ה נקרא דינא קשיא

ויום ב' דינא רפיא לפי שביום ב' הנסיר' היא מן הת"ת ולמטה שהוא הפרק העליון דנצחון שבו ושם הוא מקום האורות המגולים כנ"ו ולכן הדינין והגבו' אשר במקום הזה ומשם והלאה נקרא דינא רפיא כי האורות המגולי' מאירי' בהם וממתקים אותם. עוד יש בזה טעם ב' והוא במש"ל כי אזור תקיעת שופר דיום א' הגבו' נמשכו' בנזק' ע"י ז"א ולא ע"י א"י עילאה כי כבר ע"י תקיעת שופר נתמתקו ונתבסמו הדינין:

ונזוור לענין א' כי הגבור' היורדות בזוכמה שבה ביום ב' דר"ה קודם תקיעת שופר גם הם מתקוות ומבוסמות לסיבה הנז' לפי שנמשכין ע"י ז"א כנ"ו ואז"כ ע"י תקיעת שופר ביום ב' זוזרות להתמתק פ"ג נמצא כי בשני ימים דר"ה היו גבורות קשות פ"א ואז"כ נתמתקו ג"פ אבל כיון שהמיתוק הב' הנעשה ביום שני קודם תקיעת שופר אינו נעשה ע"י אלא מאליו לכן אין אנו מכניסין אותו בכלל זושבון המיתוק רק בכלל הורדת הדינין והגבו' וא"כ כפ"ו נמצא שביום א' היה גבור' ומיתוק וכן ביום ב' והרי בשני הימים האלו היה שתי בזוי' גבו' ושתי' מיתוקי' והם ד' בזוי'. ביום ג' נזסר פרק א' דהוד דז"א והבינה שבנוק' ואז כל הגבו' שהם מן הבינה שלו ולמטה כולם יורדות בבינה שבה. ביום ד' נזסר פרק א' דיסוד דז"א והדעת שבנוקבא ואז כל הגבו' שהם מן הדעת שבו ולמטה כולם יורדות בדעת שבה. ביום ה' נזסר פרק ב' דנצחון שבו והזוסד שבנוק' ואז הגבו' שהיו בזוסד שלו הם לבדם יורדות בזוסד שבה אבל הגבו' שבגבורה ושבת"ת שבו נשארין למע' עדיין בדעת שבה. ולהבין טעם אל השינוי הזה צריך שנבאר זיילוק א' שיש באלו הספירות כי הם מתזלקות לג' בזוי' הבזוי' הא' היא כתר וזוכמה והבזוי' הב' היא בינה ודעת והבזוי' הג' היא שאר הספי' התזזותונות. והענין הוא כי הנזה נודע שבזוי' הכתר והזוכמה בלבד נקרא ראשים כנ"ו אצלנו באדרת האינו בענין הנזה תלת ראשין דמתגלפין כו' ולכן אלו הם בבזוי' שני ימים דר"ה כי כל א' מהם נקרא ראש וכ"א מהם נזס' ביום א' מהם כנ"ל אבל משם ואילך אינם בכלל ימי ר"ה כו' ולכן שני ימים אלו הם שוים בבזוי' א' והוא כי כאשר אנו אומרים שביום א' דר"ה מתקבצים כל הגבו' ויורדות בכתר של הנקבה הענין הוא שהם מושרשות שם בכזו ומתערבים שם וכעד"ז בירידתם בזוכמה שבה ביום ב' של ר"ה אבל כשיורדות הגבו' ביום ג' בבינה שבה וביום ד' בדעת שבה אז הם באופן אזור והוא כי אמת הוא שכל הגבו' יורדות שם בבינה או בדעת שלה ובערך זה הם דימות אל הכתר והזוכמה אבל אין הבינ' או הדעת שבה לוקזיים רק הגבורות שבזולקם לבד אבל שאר הגבו' אעפ"י שיורדות שם אינם שם רק בתורת פקדון בלבד ואינם מתגלות שם וכשיורדות בז' הספירו' התזזותו' שבנוק' אז הוא בזוי' ג' משוני' מב' בזוי' הא' והוא כי הגבו' שאינם מזולק' אינם יורדות שם ככל אפי' בתור' פקדון רק הגבו' שהם זולקם. והמשל בזה כי ביום ה' נזסר פ"ב דנצחון שלו והזוסד שבה כנ"ל ואז יורדין הגבו' של הזוסד שלו בזוסד שבה אבל הגבור' דגבו' הת"ת שבו נשארים למע' בדעת שבה וכעד"ז ביום ו' כי אז נזסר פרק ב' דהוד שלו והגבו' שבה ואז יורדין הגבו' של הגבורה שלו בגבו' שבה והגבו' של הת"ת שבו נשארין בדעת שבה עד יום ה' כמ"ש בע"ה. ובזה יתבאר לך ענין צום הריגת גדליהו בן אוזיקם ביום הג' כי הנזה יש

אל הבינה והדעת שבה יתרון בבזוי א' על שאר הז' ספי' תזותו' שבה והוא מה שנתבאר כי כל הגבו' אע"פ שאינם מוזלוקם מתקבצות כל הגבו' שם ויורדת שם אלא שהם שם בתורת פקדון בלבד ונמצא כי ביום הג' מתקבצות כל הגבו' שם בבינה שלה והדינים גוברים ותקיעת שופר כדי למתקן אין בו כשני ימים הא' ולכן בו ביום נהרג גדליה בן אוזיקם ולהיות כי גם בדעת שבה יש בה ג' קיבוץ הגבו' והתגברותם שם לכן כשזול יום שלישי בשבת נדוזה תענית צום גדליה ליום רביעי:

ונזוור לענין א' כי בב' ימים דר"ה היו בהם ב' בזינות גבו' וב' בזוי' מתוקים כז"ל וביום הג' יש בו ד' בזוי' האלו ועוד כי ניתוסף בו בזוי' ה' והוא כי הגה' א' יורדין הגבו' הבינה דו"א בבינה שבה אזור שכבר היה בהם ד' בזוי' הגז' שנמשכו בב' הימים הא' ועוד נתוסף עתה בזוי' ה' כי נסר מוזדש' פ' א' דהוד של ז"א וכן כיוצא בזה יש ה' בזוי' ביום ד' והה' וו' עד הגיענו ליום הז' כי אז אין בו רק נסירה מוזדש' פרק ב' דיסוד דו"א והת"ת שבנקבה ואז יורדין הגבו' של הת"ת שבו בת"ת שבה אבל אותם הד' בזוי' של שני גבו' ושני מתוקי' שהיו בכל יום ויום מן ו' ימים הא' אינם עתה ביום הז' לפי שד' בזוי' אלו לא היו רק במה שנסר ביום א' של ר"ה שהוא מתזולת הכתר שבו עד שלישי הת"ת שבו שהוא מקום הזוזה ושם היו הגבורות והמיתוקים הגז' אבל מה שנסר מן הזוזה ולמטה מיום ה' ואילך. לא היו בו ד' בזוי' הגז' רק בזוי' א' בלבד שהיא הנסירה פ"א בלתי מתוקים. והנה כדי להשלים אותם הד' בזוי' בשאר הימים מיום הז' ואילך היה ענינו באופן זה כי הגה' נודע כי הג' מוזוין זוב"ד דו"א דבזוי' א"פ הגה' הם מתפשטי' בכל ז"א בט"י ספירותיו והוא כי כל מוזו ממהם מתזולק לג' פרקי'. והנה ג' פרקים הראשונים של המו' מתפשטים בג' ספי' הראשונים זוב"ד של ז"א וג' פרקי' אמצעיים בוזג"ת שלו וג' פרקים התזותו' בנה"י שלו ונמצא כי גם ג' בזוי' הגבו' והדינים אשר באלו המוזוין גם הם נסרין ומתפשטים בנקבה בג' מוזוין שבה אשר גם הם מתפשטיים בט"ס שבה ע"ד הגז' והרי זה בזוי' א' של גבורות הנסרות ומתפשטות בה. עוד יש בזוי' גבורות אזורות שמתפשטות וניתנות אליה בסוד הנסירה והוא כי במוזו הדעת של ז"א יש בה עטרא דגבורה הכוללת ה"ג ואלו הה"ג יורדים ומתקבלים בדעת של הנקבה כנודע ואז"כ מתפשטות מוזסד' עד הוד שבה אעפ"י שאמרנו כי ג' מוזוין שבה מתפשטות בט"ס שבה אין זה מעלה ומוריד לפי שהענין הוא באופן זה כי מוזו זוכמה שבה זולק לג' זולקים הנק' תלת פרקי' ומתפשטים בקו ימין שבה שהם זוזוין וכן מוזו בינה שבה עד"ז בג"ס קו שמאל בג"ה וכעד"ז מוזו דעת שבה מתפשט בקו אמצעי שבה בג"ס דת"י שבה ומלבד התפשטות הזוה עוד יש התפשטות אזור של ה"ג מוזסד' עד הוד שבה ועד"ז הוא בזוי' בבזוי' ה' זוסדים המתפשטים בו והוא זולת התפשטו' ג' מוזוין שבו בט"ס שבה הקוים שבו וזכור זה והרי זה בזינת אזורת של נסירת והורדת הגבורות בנקבה:

ונבאר עתה סדר נסירת והורדת הגבורות של המוזוין דו"א במוזוין של הנקבה כמו שזכרנו עתה בבזוי' הא' כי כל הגבו' אשר היו בז"א בסוד המוזוין כנז' מן הזוכמה שבו עד הזוזה שהוא שלישי עליון דת"ת שבו ברדתם בנקבה להתפשט מוזכמה שבה עד הזוזה שבה ודאי

שאינם באים בלתי לבוש וכמו שבהיותם לבוע' בז"א היו מלובשים תוך הגה"ה דאי' גם עתה ברדתם אל הנקבה ירדו עם לבושיהם שהם גה"ה דאי' ויתפשטו בה עד הוזהר שבה. האמנם צריך שתדע כי מה שיורד מן המוויזין דז"א אל נוק' אינו אלא וזעי מוויז הדעת שבו שהיא עטרא דגבורה ובה מתלבש ג"כ תוך וזעי השמאלי דיסוד דאי' וזו הבווי' היא המתפשטת בנקבה עד הוזהר שלה כנז' והנה אלו הגבו' הם סתומות ע"י הלבוש דיסוד דאי' המתפשט עד הוזהר שבה ואורותיהם סתומים ואינם מגוללי' ואינם מאירים ע"ד מה שנתבאר בז"א ואלו הגבורות הם הם ב' גבורות הזוסד והגבו' שבה ושליש גבו' הת"ת שבה אבל ב' שלישי הגבו' הת"ת שבה וכל גבו' דנצוץ וגבורת ההוד שבה הם אורו מגוללים כי כבר נפסק ונגמר לבוש היסוד דאימא בוזהר שבה ולכן הם מאירות בה אור גדול בגילוי ובכוח ההארה הגדולה הזאת נעשה היסוד והמל' של הנקבה לפי שהתפשטות הגבו' הוא עד הוד שבה ולא היה עדיין מציאות יסוד ומל' בה אלא על ידי ההארה הנז' וגם נעשו בה יסוד ומל' מכוח ההארה אזורת והוא כי הגה"ה ב' שלישי הגבו' שבת"ת שבה הוצרכו שם לצורך ב' שלישי הת"ת שבה שאין שם שום בווי' מוויז אבל ב' הגבו' דנצוץ והוד שבה אין בהם צורך שם לפי שכבר שני פרקין תתאין דמוויז זוו"ב שלה נתפשטו בתוכם כנז"ל. ונמצאו ב' גבו' אלו עומדות שם שלא לצורך ולא עוד אלא שאורם גדול מאד בגילוי רב ולכן היה בהן כוח לעשות בנקבה בווי' יסוד ומלכות שבה כדמיון ז"א אשר בתווי' לא היה מצד עצמו רק ו"ק זוג"ת גה"ה וכשהגדיל נתעלו זוג"ת ונעשו זוב"ד והגה"ה נתעלו ונעשו זוג"ת והיו זוסרים בו גה"ה ומכוח האורות של ב' זוסדים דנצוץ והוד הנגלים גילוי גמור הוציאו גה"ה זודשים בז"א כי גם בג"ה שבו מלובשין ב' פרקין תתאין דמוויז זוו"ב שבו ואין צורך בב' זוסדים המגו' אשר שם ושמשו להגדיל ולהוסיף בו גה"ה זודשים אזורים. ונמצא כי ביום הט' שהוא כנגד ההוד שבנקבה שנגסרה אז ביום הזה עם הפרק תזותו דהוד דז"א והנה בהוד הזה של הנקבה כלולים יסוד ומל' מן הגבו' המתפשט' בו יצאו שניהם כנז'. והנה לפי שהיסוד והמלכות שבה נעשו כא' ברצע א' לכן שניהם נכללים יחד ביום העשירי של יוה"כ ואמנם לפי ששניהם יצאו מכוח ההארת ההוד שבה ושם היו כלולי' ביום הט' לכן ארז"ל כל האוכל ושותה ביום הט' מעלין עליו כאלו התענה תשיעי ועשירי. ולהבין מאמר זה צריך שתדע תזוילה ענין תענית יוה"כ בה' העינויים אשר בו כמו שנתבאר לקמן בע"ה במקומו וקיצור הדבר הוא זה כי הגה"ה בדרוש ה' עינוי יוה"כ יתבאר לקמן כי ביום הכפורים עולה הנקבה אצל אי' עילאה לאכול ולשתות אכילה ושתייה פנימית הנקרא ה' קולות וה' תפלות היוצאות בסוד הבל הפה כנז' שם. ונודע כי אימא נקרא שם אהי"ה גם נודע כי המלכות נקרא גן זעול כו' מעין זותום כי הזותום והיסוד שבה הוא בגי' זותום שהוא שם אהי"ה בג' מילוייו שהם יודין ואלפין ודהיין שהם בגי' תנ"ה כמנין זותום עם הכללי' שהם קס"א וקמ"ג וקנ"א וזותום הוא אותיות זומת כי בווי' זו נקרא זומת ירושלים גם הוא אותיות תזום כי עד שם הו' גבול המל' ותזום שלה כי הגה"ה ג' אהי"ה הם ושלישתם מתזולי' באות אלף והם סוד ג' אלפים אמה והא' האזור שערמז באהי"ה דיודין הוא רה"ה בווי' מציאות עצמה וב' אהי"ה האזורים דאלפין ודהיין הם סוד אלפים אמה תזום שבת משם ואילך נקרא רה"ר אשר שם מקום הזויצו' כנודע. והנה

ביוה"כ אז נעשה מעין זותום כי מעין הנזותם אז בסוד ג' אהיה אלו אשר הם בגי' זותום וע"י היא עולה למעלה באי' עילאה הנקרא שם אהי"ה כנודע. כי ביום הכפורים סלקא ברתא לגבי אי' וכבר נתבאר מלת זותום. ונבאר מלת מעיין כי הגה הוא בוזי' ארבעה היות במילוייהם עסמ"ב ואם תקוז מילוייהם בלבד שהם מ"ו ל"ז י"ט כ"ו כנודע והם בגי' קכ"ז ועוד תוסיף עליהם הויה שלימה דב"ן לפי שהגה היא בזונית מ"ן שבמלכות ואז יהיה הכל בגי' מעיין ונמצא כי ההיות נקראי' מעיין ושמות אהי"ה נקרא זותום. גם תי' מעיין הוא סוד ג' אותיות מנ"צ מן מנצפך שהם ביסוד מלכות גם הוא בגי' ב"פ מ"ן והוא מ"ש לקמן בענין ה' עיניימ דיוה"כ אכילה ושתיה ושם נתבאר כי האכילה היא ב' אותיות מ"ן ואז"כ ע"י הטווינה בשיעיים יש עם מ"ן עני' ונמצא כי האכילה היא ב"פ מ"ן כמנין מעיין אבל השתיה נרמזה במלת זותום"ם כמבואר שם כי השתיה היא בזונית ג' אהי"ה במילואם שהם בגי' זותום"ם ונמצא כי מעיין זותום הוא רמוז האכילה ושתיה אשר על ידיהם היא עולה למעלה באי' עילאה כיון שיש אכילה שהיא המ"ן ושתיה שהיא ג' אהי"ה ואז"כ עולה למעלה באי' ביוה"כ איננה אוכלת ושותה אכילה ושתיה זו הוויצונוי' אלא הפנימיות בסוד ה' עינייין וה' תפלות שהם הבל הפה היוצא מן אי' כנ"ל לקמן. ונמצא כי האוכל ושותה בט' גורם לה לעלות ע"י אכילה ושתיה זו למע' בבניה ביוה"כ והוי כאלו התענה בט' ובי' כי התענית ענינו הוא ע"כ איננו זוכר עוד תשלום הדרוש הזה:

שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ד

דרוש ד':

בענין ר"ה כבר נתבאר אצלנו עניינו ושם ביארנו בענין י"ב זודשי השנה כי מן תשרי עד ניסן הם ו"ק של הזכר ונמצא כי אדר הוא הזוט' שלו וניסן הוא מזוהר כי הוא בוזי' פה של הזכר ובוזי' גולגולת של הנקבה והוא כי מן הבל היוצא מפיו של הזכר נעשית הגולגול' של הנקבה נמצא כי ניסן מועיל לב' לו ולה ולכן מעברין זודש אדר ולא זודש אזור לפי שאנו צריכין שיהיה הזודש ההוא בסוד פה של הזכר ולכן צריך לקדש הזודש בפה ולומר מקודש מקודש כמ"ש ז"ל ע"פ אשר תקראו אותם במועד'ם אתם כתיב והטעם. כי ע"י הבל פיו נעשה גולגולת שלה ואמנם ו' זודשים מניסן ועד תשרי הם ו"ק הנקבה ונמצא כי אלו הוא זוטמא של הנקבה ותשרי הוא פה של הנקבה וגולגולת הזכר ואמנם נודע כי ר"ה אז הוא זמן שמאלו תזות לראשי בתוס' ל' כנ"ל בס"ה והענין הוא כי יש ב' פסו' בשיר השירים הא' הוא שמאלו תזות ראשי והב' הוא שמאלו תזות לראשי. והנה פ' הא' נאמר על זמן ר"ה כי הגה אז הוא הענין הזויבוק ואמנם בימי הזוול עומדים איהו יעקב בנצח דז"א ואיהו רז"ל בהוד דז"א ונמצא כי שמאלו של ז"א שהיא גבו' שבו עומדת למעלה מראשה של רז"ל העומדת בהוד אבל בר"ה עולים ב' יעקב ורז"ל ועומדים בגבו' דז"א שהוא שמאלו כמבואר אצלנו בסוד תפלת ר"ה בעליתה וא"כ עתה יוכל ז"א לחזק לרז"ל ולהשי' שמאלו תזות

ראשה ממש כי עד שם עלתה ראשה ולא גופא ואינו יכול לזובק גופא ועל זה נאמר שמאלו תזות ראשי ממש אבל הפ' הב' נאמר על הזויבוק הנעש' בשבת וי"ט כי אז ז'הם שווים בקומתם ממש וראשם שווים ואז הוא זויבוק יותר שלם כי שמאלו מזובק את השמאל שבה ממש ולא ראשה כמו ביום ר"ה וזמ"ש תזות לראשי כלומר תזות שמאלי אשר שם היה בר"ה בזוי ראשי עצמה אבל עתה אינו מקום ראשי אלא מקום שמאלי וזמ"ש לראשי בתוס' ל' כלומר תזות המקום שהיה שם ראשי תזילה בזמן הבריאה שאז יעא ראש הנקב' כנגד הזוזה של הזכר בין זוסד לגבורו' ב' זרועות גם אותיות לראשי הם ישראל לרמוז כי הזויבוק הזה אינו מיעקב אלא מז"א עצמו הנקרא ישראל:

שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ה

דרוש ה':

בענין השבת וי"ט ור"ה וכבר ביארנו למעל' בענין השינוי והזיילוק שיש בין השבת ליו"ט ולר"ה וע"ש ונבאר כאן עניינם בקיצור הגה שם נתבאר כי בבזוי' היות שנוק' דז"א עולה ביום שבת בתפלת זזורת המוסף עד הכתר של או"א והיא שוה אליו עתה ממש בכל שיעור קומתו לכן קדושת השבת היא יותר גדולה מקדושת יו"ט אבל בבזוי' כי ביום השבת היא מקבלת ההארה שלה ע"י ז"א לכן אין זה שלמות אלי' משא"כ בר"ז וי"ט שהיא והוא שוין ויונקין מכתר א' ואינה מקבלת הארת' ע"י. אבל להבין זה צריכין אנו להודיעך ענין זה דע כי כל הזווגים שיש בזו"ן שכולם צריך שזו"ן יקבלו שפע והארה מן ט"ס דא"א ובכזו זה יוכלו להזדווג אבל אין כל הזווגים שווים כי הגה בימי הזוול או הז"א מקבל הארתו מן הנצו דא"א וכל בזוינותיו של ז"א נכללין בקו הימין בנצ' דא"א ומלכות מקבלת הארת' מן ההוד דא"א וכל בת' נכללות בקו שמאלי הוד דא"א וע"כ אין ז'הם שווים כא' ובר"ז או ז'הם משתמשיין בכתר א' ר"ל ב' נכללים בנצו דא"א וכולם מקבלים הארת' בהשוואה א' ואין יתרון לזכר על הנקבה ובשבתות או עולין ז'הם עד הכתר דאו"א וזה נכלל באבא וזו נכללת באי' ואין ב' שווים בהשוואה א' ולכן היא מקבל' הארת' ע"י וזהו הטעם שהשבת נקרא קדש' ממש כמש"ה ושמרתם את השבת כי קדש' היא לכם אבל הי"ט נקרא מקראי קדש' לפי שביו' שבת ז"א מקבל מן הקדש' דאו"א ונותן ע"י חלקה אל נוק' ונמצ' כי ז"א עצמו שהוא בזוי' יום השבת נקרא קדש' ממש אבל שאר הי"ט אינם עולים עד המקום שעלו ביום השבת אבל ביו"ט עולים כפי בזוינותו כמ"ש ונמצא כי ז'הם שווים אינם מקבלים משם כמו בשבת ולכן הם מקראי קדש' מזווגים מן הקדש' אבל אינם קדש' ממש לא היא ולא הוא ובי"ט אינם עולים ז'הם כמו בשבת עד כתר או"א אלא כל יו"ט הוא משונה ומובדל מזזבירו לפי בזוי' בענין עליית ז'הם כמ"ש בסוף הדרוש של יום שבת בענין השינוי שיש בין שבת ליו"ט ובין יו"ט לזזבירו. ודע כי כפי בזוי' עליית ז'הם באופן ההוא נכללין העולמות והענין הוא כי הגה ביו"ט של ר"ה עולין ז'הם יחד ב' בגבו דא"א וב' נכללין שם ואפי' כל שאר

הספי אשר בא"א מגבו' שלו ולמטה כולם נעשיין בזוי' גבו' ועד"ו בשאר היו"ט כל א' כפי בזוי'. ונבאר עתה עליית ז"ן ביום ר"ה הגה כליל ר"ה הראשונה נוק' דו"א היא בהיכל ק"ק דבריאה ובתפלת ערבית עול' עד מקום ספי' הגבו' שלה עצמה אשר בעו' האצילות ואז גם ז"א הוא עמה עם משתמשין בכתר א'. ובשזורית בתפילת לוזש' עולים הזכר והנקבה בספי' הגבורה של הזכר עצמו ובזורה עולים שניהם בעטרא דגבו' אשר בדעת של הזכר עצמו. ודע כי לעולם כל בזוי' זורת תפילה היא בסוד זוג'ת והם עולים למעלה בבנינה ובמוזין. ובתפלת מוסף בלוזש' עולים שניהם בספי' הגבור' של אי'. ובזורה עולים שניהם בספי' הביני' של אי' אבל אינם עולים בדעת שלה עד מ"ש בזורת דתפילת שזורית והטעם הוא לפי שדעתן של נשים קלה ואין בהם בזוי' דעת ולכן אינם עולים אלא בבנינה שבאי' כי הגה היא נמשכת מספיר' הגבו' דא"א כגודע. ובמנוחה בלוזש' שניהם הם למטה בספי' הגבו' של נוקבא דו"א כמו שהיו בתפי' ערבית. ובזורה עולים שניהם בבנינה של הנקבה עצמה אשר היא ג"כ נמשכת מצד עטרא דגבו' כגודע וגם בזה עייך טעמא דלעיל שמה שאינם עולים בדעת שלה הוא כי אין לה דעת כי נשים דעתן קלה:

כליל ב' דר"ה הגה נתבאר למעלה כי ביום א' דר"ה נזסרין כל הגבו' שיש מן הכתר דו"א עד הזוזה שבו וכולם ניתנו בכתר שלה כי שם הוא מקומה כנגד אזורי הת"ת והנה כבר ה' זוסדים נתפשטו בז"א וכזו הה"ג אשר מצד עטרא דגבו' שבה כבר הם מזומנים שם להכלל בה כי אז מתזיל ענינם ומציאותם והם שם עדיין בכזו בראשה. והנה בתפי' ערבית כליל ב' עולים ב' בדעת שלה בגבו' הב' דעטרא דגבו' שבה והיא אותה אשר אז"כ עתידה להתפשט בספי' הגבו' סבה:

ופעם אזת שמעתי ממוז"ל דרוש זה הגז' ויש בו קצת שינויים ואמרתי לכתבם. כליל א' של ר"ה בתפילת ערבית אז ז"ן עומדים בספי' ההוד של ז"א עצמו האמנם להיות שאימו' מסתלקת מעל ז"א ונשאר ישן בסוד הדורמיטא כנ"ל בדרוש שקדם ולכן אין הנקבה מקבלת הארתה ע"י ז"א אלא מאימא עילאה בהיותה מוזין דו"א ואמנם היא עומדת אז בהוד שלו והיא מקבל' שלא ע"י ואז"כ היא לוקוז' ומקבל' ממנו בהיותו עומד בהוד שלו כנ"ל. ובשזור בתפילה בלוזש' שניהם בספירת הגבור' שלו. ובזורה שניהם בעטרא דגבורה שבדעת שלו. ובתפלת המוסף בלוזש' שניהם בספיר' ההוד דאימא. ובזורה שניהם בספיר' הגבור' דאימא:

שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ו

דרוש ו':

מדבר בענין כונת העמידה בקיצור ואז"כ אזוזר לבארם באורך בע"ה וז"ל ברוך הגה בתפי' יוצר עד גאל ישראל העלינו את המל' עד היכל ק"ק דבריאה והנה היא בבזוי' נקו' א'

כלולה מי ואינה עדיין בבזוי פר' כי היא בסוד לכי ומעטי את עצמך מבלי היות בה בזוי פר' ועדיין אף בהיות בסוד נקו היתה זוסרה ממנה בזוי הדעת שלה שהוא סוד ע"ב ק"ל כנודע. ולכן עתה אנו רוצים לתת לה עתה במלת ברוך. וזה כונתו כי עתה ע"י ריבוי דברכאן דאית בה בנקו' זו שנכללה בכל היכולותי כנ"ב בס"ה בפ' פקודי אשר לסיבה זו נק' ברוך. הנה גם אנו רומזים במלת ברוך אל יסוד דו"א הנקרא ברוך לפי שיורד בריבויא דברכאן עילאין ונותן לה בזוי הדעת הנ"ו אשר הוא שם הויה שהוא בגי' כ"ו ובריבוי הפשוט שהוא בגי' ע"ב ובריבוי המלא במילוי אלפין כזה יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא העולה בגי' ק"ל אשר ג' בזוי אלו הם. הדעת שבה והם בגימ' כמנין ברוך שהם כ"ו ע"ב ק"ל. אתה הנה עתה ניתן בה כוז הכ"ב אתון שיש ביסוד כנודע כדי שבכוז הזה תוכל להעשות אזור' כ בזוי פר' שלם וזהו תי' אתה א"ת ה' כי היא סוד אות ה' תתאה ונמשכין בה כ"ב אותיות שיש מן אלף ועד תיו שהם א"ת. גם תכוין באות ה' של אתה אל ה' אותיות מנצפ"ך הכפולות. יוד עתה תכוין להעלות זאת הנקו' של המל' עד מקום הזוזה דו"א באזוריו במקום שהיתה שם תזילתה אצילותה:

אלקינו עתה אנו ממשיכין כוז בזוי' כדי שעיי"כ יזוורו אזור' כ פב"פ וזה זרמנו במלת אל של אלקינו כו' זה בקיצור עוד ירצה באורך הדרוש הזה וכונתו היא מה שראוי לכוין בה ביום ר"ה בתפי' שזורית לבד והנה בתזול' נקדים לה הקדמה א' והיא כי אין שינוי וזילוק בין כונת ברכת אבות שבימי הזוול לימי ר"ה אלא בענין כונת הרי"ו שאנו מוסיפין לכוין ביום ר"ה בכל בזוי' ובזוי' בברכת אבות כמו שיתבאר אבל בכל שאר הכונות הם שוים, וטעם הדבר הוא לפי שעתה הם ימי הדין והגבו' ורי"ו הוא בגי' גבורה וכונתנו עתה אינה לבטל מציאותם אלא להמתיק ולבסס את הגבו' והרי"ו האלו. ונתזויל בביאר הברכה. ברוך תכוין בזה כי נודע הוא במש"ל שבברכו' יוצר אור עד סוף גאל ישראל העלינו את המל' עד היכל ק"ק דבריא הנה היא בבזוי' נקו' א' כלולה מי ואינה עדיין בבזוי' פר' כי היא בסוד לכי ומעטי את עצמך וכונתנו עתה להעלותה עד מקום אצילותה שהוא כנגד הזוזה דו"א בסוד אב"א. ואזור' כ נעשה אותה פר' שלם ונתזוירנה פב"פ. והענין הוא כי ד' בזוי' יש אל המל' כנ"ל בביאר משנת ד' ראשי שנים הם כו' הא היא בזוי' בסוד קשר של תפילין ש"ר תזות ג"ר שהם זב"ד דו"א ושם הנזו' שורש א', עוד יש לה שורש ב' תזות זג"ת דו"א ושם הוא מקום הזוזה. עוד יש לה שורש ג' תזות נה"י דו"א תזות היסוד ושם הוא נקרא בסוד ה' אזורנה של הוי"ה, עוד יש לה שורש ד' למטה בהיכל ק"ק דבריא ושם היא בסוד נקו' א' כלולה מי אבל אין בה בזוי' פר' ואו נקרא שם אדני', ועיין בפ' זויי שרה בענין מערת המכפלה ותבין מה ענין ד' בזוי' אלו היטב והנה כונתנו עתה היא להעלות ולהמשיכ' אל שרשיה העליונים הד' אלו הנז':

ונזוור לבאר מלת ברוך הנה כונתנו להמשיך בה בתזויל' בזוי' דעת ק"ל בבזוי' היותה עדיין נקו' כלולה מי' כי עדיין היתה זוסרה מן הדעת ק"ל והמשכה זו אנו ממשיכין אלי' מן היסוד דו"א הנק' ברוך. ונודע כי הדעת ק"ל שבה היא בזוי' עטרא דגבו' מב' עטרין אשר בדעת

דו"א כי עטרא דזוסד נזולקת לה' זוסדים המתפשטים בה' קצוות דו"א מוזסד עד הוד שבו ועיטרא דגבורה הנזולקת לה' גבו' המתפשטות בה' ק' שבנקבה מוזסד עד הוד שבה. ואמנם עתה עדיין הם עומדות ביסוד דו"א ומשם נמשכת וניתנים בדעת שבה ולכן צריך שתכוין במלת ברוך כי היא זו הנקו' של המלכות הנק' ברוך בכל הגזו ריבויין דברכאן שהם ההיכלות שלה שנכללו בה' וגם תכוין אל היסוד דו"א כי גם הוא נק' ברוך ומשם יורדת ההיא עטרא דגבו' הנקו' הזו הנק' ברוך כנ"ו ועי"כ יש בה דעת ק"ל. וצריך שתכוין כי הגה בתזו' ההיא עטרא דגבו' היא הוי"ה א' פשוטה שהיא בגי' כ"ו וכשניתנה בדעת של הנקבה מתזולקת לה' היות שהם ה"ג והם בגי' ק"ל הרי עתה בזו' כ"ו ק"ל וזוסר ע"ב לתשלום ברו"ך וזה ענינם. הגה תכוין אזו"כ כי המל' בהיות' בסוד נקו' א' אין בה רק ג' קוים והיא ג' כלין בג' כי זב"ד שלה נכללת בזוג'ת שבה. וגם נה"י שלה נכללת בזוג'ת שלה ונמצא שאין בה רק הוראת ג' קוים ולכן אע"פ שאלו הה"ג שהם ה' היות אשר בדעת שבה הם עתידות להתפשט בה אזור היותה בזו' פר' בה' קצוותיה שהם מוזסד עד הוד שבה עכ"ו כיון שעתה היא נקו' א' בלבד אשר לכן אין בה רק הוראת ג' קוים בלבד כנ"ו לכן אין מתפשטות בה רק ג' ההוי"ת מן הה"ג בזוג'ת שלה וב' היות האזורות אינם מתפשטות עדיין. והנה ענין התפשטות הזה הוא כי מה שהיה עד עתה בדעת שבה בזו' ד' אותיות היות הם עתה בדרך התפשטות הזה י"ה יה"ו יהו"ה שהוא ענין ריבוע ההויה שהוא בגי' ע"ב והרי עתה הם ג' בזו' כ"ו ע"ב ק"ל שהם בגי' ברוך. וכבר ביארנו לעיל כי בכל בזו' ובזו' צריך לכוין בזו' רי"ו. והנה הרי"ו שצריך לכוין בכאן הוא בסוד ג' היות הנ"ו המתפשטות בזוג'ת שלה כנודע אשר כל א' מהם היא בגי' ע"ב כנ"ו והנה ג"פ ע"ב הם רי"ו גם תכוין אל רי"ו ב' באופן אזור. והוא כי תכוין במלת ברוך שהוא בגי' רי"ו ועוד י"ב והנה הרי"ו הם ג"פ ע"ב הנ"ו והי"ב הם י"ב אותיות שבמילוי אדנ"י במילואו כזה אלף דלת נון יוד. והנה הרי"ו הזה נמשך במל' הנק' אדנ"י כי כבר נודע לעיל כי שורש המל' היא תזות היסוד ושם עומד' בסוד ה' אזור' של הויה אבל בהיותה בבריאה בזו' נקו' נקר' שם אדנ"י והרי נתבאר ב' בזו' רי"ו. והנה עד עתה נתבאר הבזו' המתפשטת בנקו' ההיא ועתה צריך לכוין ע"י מי נמשכין אלו ההאר' וענין כונה זו היא בסוד ב' הכריעו' שצריך לכרוע במלת ברוך אתה כמבואר באורך בברכת אבות דתפי' שזרית. והנה הכריעו' הא' היא לכרוע הגוף לבדו במלת ברוך והכריעו' הב' היא לכרוע במלת אתה הראש כנ"ו בזוהר דבאתה גזזין רישא וכונת אלו הכריעות הוא. דע כי דו"א יש בו הוי"ה א' שלימה הכולל את כולו והנה במלת ברוך תכוין בכריעה ההיא של גופך להוריד הב' בתזולה ו' לגבי ה' תתאה להאירה ולתת בה כוז שתוכל המל' הנקרא אדנ"י בהיותה בסוד נקו' בבריאה להעלות למע' וזו הה' שאנו מורידין אות ו' לגבה היא שורש הג' של המלכות אותה הנק' ה' תתאה של הויה העומדת תזות היסוד דו"א. והנה בזו' הרי"ו שצריך לכוין בזה הוא זה כי ב' אותיות ו"ה הנ"ו נעשים רי"ו באופן זה כי ציור אות ה' ר"י ועם אות הו' הרי רי"ו. וענין רי"ו הזה הם ג' היות המלוי ס"ג ועם י' אותיות המילוי הרי ע"ג והנה ג"פ ע"ג הם רי"ו כי הא' המותרת בכל הויה מהם הוא בזו'

הכללות שבה ותכוין כי ג' היות אלו נמשכות מאות א' מאהיה דמילוי ההין שבבינה ותכוין כי גם א' ציורה הוא יו"ד כזה א' הרי רי"ו והרי ב"פ רי"ו אזורות:

אתה עתה צריך לכיון כי אזור שכבר נמשך בה בזוי דעת ק"ל בהיותו עדיין בסוד נקוד' אנו צריכין לתת בה כזו לעשות פר' שלם אזור"כ והנה אין הפר' נעשה אלא ע"י האותיו כנודע ולכן תכוין בכריע' הראש אשר במלת אתה להוריד לה כ"ו אותיו שהם כ"ב דא"ב וה' היתירות של מנצפ"ך מן היסוד דז"א כנודע כי כל האותיו הם ביסוד הנק' ברוך בסוד נגילה ונשמח' בך וזהו ענין מלת אתה א"ת ה' כי א"ת הם כ"ב אתון שיש מן א' עד תי"ו בא"ב ואות ה' הם ה' אותיות מנצפ"ך היתירים וענין הרי"ו שיש עתה הם ג"פ רי"ו כמ"ש. הא' הוא כי תכוין כי אתה הוא בגי' ת"ו כמנין רי"ו צפ"ך והענין הוא כי כונתנו הוא להמתיק את המנצפ"ך של המל' ע"י הורדת זה המנצפ"ך הרמוז בה' של אתה כנ"ו ואמנם ב' הגבו' הנרמוזות בב' אותיות מ"ן שבמנצפ"ך דמל' כבר נתמתקו במלת ופי' יגיד תהלתך כנ"ל בתפלת שזורית דזוול כי פי הוא בגי' מ"ן ולכן א"צ עתה להמתיק ולבסם אלא ג' גבו' צפ"ך. והנה בארנו כי אתה הוא בזוי רי"ו צפ"ך והנה הרי"ו הם בזוי הכ"ב אתון הנרמוזים בא"ת מן אתה והצפ"ך הם רמוזים בה' של אתה. וענין היות הכ"ב אתון בזוי רי"ו הוא באופן זה כי הנה כל אות מהכ"ב אתון כלולה מי"ס והם עשר פעמים כ"ב הם ר"ך ולהיות כי מספר ר"ך הוא ענין רכות ורזומים ולא קושי הדין לכן צריך לסלק מהם ד' אותיו וישארו רי"ו שהוא כמנין גבו' והד' אותיות האלו שנסיר הם ד' אותיות גיכ"ק השרשיו בלבד פי' כי כבר נת"ל כי כל אות כלולה מי"ס והנה הם מ' אותיות ואין אנו מסירין רק ד' אותיו גיכ"ק השרשיות בלבד וטעם למה אנו מסירים ד' אותיו אלו ולא אזורות וגם איך אלו הם ר"ך ורזומים יותר מן האזורו' הענין הוא זה כי הנה כ"ב אותיו נמשכות מן זומש מוצאות הפה כנודע והנה הם נוצרים מן זיבור הזויך והגרון שהם בזוי זוו"ב והנה אותיו גיכ"ק הם אותיות הזויך שהם זוכמה ומשם נתפשטו כל שאר האותיו וניתנו בגרון שהוא בינ' ולפי שזוכמ' הוא רזומים גמורים אין להכניס אותיותי שהם גיכ"ק במנין לפי שיתבטלו הדיעין לגמרי ואין כונתנו לבטלם אלא להמתיקם ולבסמם בלבד ואמנם ענין אותיו צפ"ך אם תזכר עמהם הויה אזות פשוטה העולה בגי' כ"ו יהיה הכל רי"ו אזור באות ה' של אתה. אמנם שני רי"ו הנזכר הם רמוזים בשתי אותיות א"ת של אתה בבזוי ציורם והנה הם ב' רי"ו אזור באות א' של אתה בבזוי ציור' כי א' היא ציורה יוד וא"ו ריש ג'ם ת' היא ציור רי"ו כזה ת' הרי הם ב' רי"ו הא' הוא כנגד כ"ב אותיות א"ב והא' כנגד אותיות צפ"ך. והרי"ו הג' הוא בהתזכרות הכ"ב אתון וה' אותיות מנצפ"ך בזיבור א' ולכן צריך לצייר מלת אתה בציור אהיה בזה האופן א"ה של אתה הם א"ה של אהי"ה אבל אות ת' של אתה ציורה הוא רי"ו כנ"ל והנה הרי' והואו של הת' הנז' הם ציור ה' והיא ה' א' ועם אות יוד של התמי' שבסופה הרי י"ה של אהי"ה ותכוין כי ת' זו של אתה היא רי"ו א' ותכוין כי זה הרי"ו הוא בזוי שם אהי"ה אשר הוא בגי' כ"א וכל א' כלול מן הרי י"פ כ"א הרי ר"י ועם ו' אותיות שבמילוי אהי"ה זולת ד' אותיות הפשוטות הרי רי"ו והרי נתבארו ג"פ רי"ו במלת אתה. ועתה נכוין ע"י מי נמשך כל

הנז' והוא כי עת' בכריע' ב' שבמלת אתה שהיא כריעת הראש צריך לכרוע' י' לגבי ה' א' אשר ב' אותיות י"ה האלו הם בזוי' זוז' ב' דו"א עצמו כנודע. והנה ב' אותיות של י"ה הם סוד רי"ו אם תצייר אות ה' בצירוף כזה ר"ו ועם ה"י הרי רי"ו. ותכוין בענין זה הרי"ו הנז' שהם ג' היות דע"ב דיודין והנה ג"פ ע"ב הם רי"ו ואמנם ג' היות אלו נמשכות מן אות א' של אהיה במילוי יודין שבבינה ותכוין כי גם א' היא ציורה רי"ו כזה א'. והנה ביארנו כי צריך לכוין בה"פ רי"ו בזה האופן ב' רי"ו במלת ברוך לפני שהב' האזורים שרמוזו בענין הכריע' הם הם הב' רי"ו שרמוזו במלת ברוך וג' רי"ו במלת אתה כנ"ל הרי הם ה"פ רי"ו. והכוונ' היא שתכוין כי ע"י ה' הרי"ו האלו יש כוז במל' לעלות אוז"כ ע"י ב' זקיפות ה' עליות בה' מקומות אשר כ"א מהם הוא סוד שם יאהדונהי הנז' בס' הת"י ד' ל' ע"ב ואלו הם יאהדונהי א' במל' שתזות היסוד. יאהדונהי ב' ביסוד עצמו. יאהדונהי ג' בנצזו והוד יהו"ה בנצזו ואדנ"י בהוד. יאהדונהי ד' בת"ת. יאהדונהי ה' בזוז' ג' יהו"ה בזוסד אדנ"י בגבו' והרי הם ה' מקומות בז"א שבהם עולה הנזק' ה' עליות. הוד' מהן הם מן הזוזות ולמטה בז"א ע"י זקיפה א' ה' לגבי ו' ועליה ה' בזוז' ג' על ידי זקיפה ב' ה' לגבי י' כמו שיתבאר למטה שאינ' עול' אלא ע"י הזקיפות וכל זאת הכונה אשר בכריעו' אינה רק הכנה לתת בה כוז שתעלה עליו אלו אוז"כ ע"י הזקיפ' וע"ש למטה וכל עליות אלו הם בסוד אב"א ובזוי' היותה עדיין נקו' קטנה בלי פרצוף:

ועתה צריך לבאר איך נרמזים ה"פ רי"ו הנז' בה' שמות יאהדונהי הנז' הנה מקום הא' שהוא המל' שתזות היסוד דו"א יש שם יאהדונהי שהיא בגי' צ"א גם יש בה שם אדנ"י בריבוע כזה א' אד אדנ' אדנ' שהוא בגי' קכ"ו והנה צ"א וקכ"ו הם רי"ו ע"ה. אוז"כ עולה ביסוד והנה נודע כי ין' שערי בינה הם והם נזולקים כ"ה בז"א וכ"ה בנזק' והביאור הוא כי בז"א ניתנים ה"זו וכל זוסד כולל מכל ה' הרי הם כ"ה זוסדים ובנזק' ניתנים ה"ג וכל גבורה כוללה מכל ה' הרי הם כ"ה גבור' הרי הם ג' ע"ב גם צריך שתדע כי בכל בזוי' דו"א מו"ת יש כ"ה זוזין מן הת"ת והוא כי בדעת יש כ"ה ובזוסד יש כ"ה וגבו' כ"ה ובנצזו כ"ה ובהוד כ"ה וביסוד כ"ה ובמל' שביסוד כ"ה אבל בת"ת לא יש כ"ה לפני שעם נשלם היסוד של אי' כנודע ולכן הם למע' בדעת שכו'. עוד טעם אזור והוא לפני שבתזוי' היה ז"א מן ו"ק בלבד וכ"א מהם היה כלול מנז"ן ע"ב ואוז"כ נתזלק כ"א מהם לב' ונעשו כ"ה וכ"ה כיצד הזוסד נזולק זוציו לזוכמה וזוציו לזוסד והרי כ"ה כ"ה וכן הגבו' נזולק' לבינה וגבו' הרי כ"ה כ"ה וכן הת"ת נתזלק' לדעת ולת"ת הרי כ"ה כ"ה:

ונזוזור לענין א' כי הנה יש בו ביסוד שם יאהדונהי שהיא בגי' צ"א ונודע כי הוא כולל את ה"ק ולוקזו ה"פ כ"ה של הזוז' ג' והנהי' הם קכ"ה הרי רי"ו, ואוז"כ עולה בנצזו הוד ויש בו הוי"ה בנצזו ואדנ"י בהוד ולוקזו ה"פ כ"ה של הדעת זוז' ג' נ"ה הם קכ"ה ועם יאהדונהי הרי רי"ו. אוז"כ עולה בת"ת ויש בו שם יאהדונהי שהיא בגי' צ"א עו' יש בו ג' היות דע"ב ס"ג מ"ה הכלולות בו ובכל הויה מהם יש מ"ב אותיות בפשו' ובמילוי ובמילוי והנה ג"פ מ"ב הם קכ"ו ועם צ"א הנז' הרי רי"ו ע"ה. אוז"כ עולה בזוז' ג' ויש בהם שם יאהדונהי שהוא

צ"א לוקוזים ה"פ כ"ה שהם זוו"ב ודו"ג שהם בגי' קכ"ה ועם צ"א הרי רי"ו ונמצא כי בגי' מקומות בלבד לקוזנו בזוי' ה"פ כ"ה והם א' ביסוד והב' בנצו והג' בזו"ג אבל בעלות' בב' מקומות הת"ת והמל' שביסוד לא לקוזנום שבת"ת ובמל' שביסו' אין הרי"ו שלהם נעשה ע"י בזוי' הכ"ה הנז' ונמצא כי ג"פ קכ"ה שיש בגי' מקומו' הנז' הם בגי' שע"ה והוא בזוי' המלכו' העולה שם הנק' שע"ה כגודע בס"ה תי' ס"ט בסוד מול שע"ה גורם גם תמצא כי בשעה יש תתר"פ זולקים כגודע והם ה"פ רי"ו הנז' שלוקוזתם המל' והם בגי' תתר"פ:

שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ו ביאור ענין הכריעות

ונחזור עתה לבאר ענין הכריעות של י' לגבי ה' וי' לגבי ה' מה ענינה דע כי הכתר יש בו תר"ך אורות כמנין כתר וזולקים לזעמין זשאין לעצמו וזעמין זיתנין באו"א והם ש"י אורות קנ"ה אורות לאבא וקנ"ה לאי' וז"ס קנ"ה זכמה קנ"ה בינה כו' האמנם אעפ"י שזולקה הם קנ"ה אורות צריך להוסיף לה' ו' אורות אזורים כדי שיהיה בה כוז להאציל את ז"א הכולל ו"ק ונמצא כי יש בה קס"א אורות וז"ס שם [ש' מאמרי רש"ב"י דף כ"א ע"ב] אהיה במילוי יודין אשר באי' העולה קס"א. והנה אלו הי"ש אורות שנותן הכתר לאו"א הם הי"ש דין וניצוין דבועינא דקרדינותא והם הם ג"כ ענין ל"ב אלקים דמעש' בראשי' כי להיותם בזוי' דין וניצוין נקראים אלקים והם הם ל"ב נתי' זכמה הנקרא ל"ב אלקים כי הנה כל נתיב מאלו כלול מ"ס הרי עשרה פעמים ל"ב הם ש"ך כמנין ש"ך ניצוין הנז' ונמצא כי הם מתזולקים י"ו נתיבות באבא וי"ו נתי' באי':

והנה גם בזו"ן יש ל"ב נתי' זולקים י"ו בז"א וי"ו בזוק' ובזה נבוא אל ביאור י' לגבי ה' ו' לגבי ה', ונתחיל מן ו' לגבי ה' שהיא כריעה א' כי הנה ה' תתאה ציורה הוא כך כי בתזולה נעשה בה קו א' והוא או' ו' א' משוכה ברוזב וממנה מתפשט ו' אזורת זקופה מעומד וב' ויין אלו מתזברים ונעשים אות ד' שבצור ה' וענין ב' ויין אלו הם סוד י"ב נתי' ואות ו' אזורת התלויה תחת אות ד' של הה'. ואמנם היא ו' זעירא בלי ראש וציורה אות י' א' נמצא שהרי הם כ"ב נתיבות י"ו של זולקה ועוד ו' היתירים שניתוספו בה כדי לתת בה כוז ולהאציל את שית היכלין אשר למטה ממנה ולכן אנו מורידין ואו לגבי ה"א תתאה והכוונה היא לתת בה כוז ע"י אות ואו זה להוציא את שית היכלין דתזוותה והנה גם ה' עילאה היא כך. ולהבין זה צריך שתדע מ"ש בס"ה בפ' ויקרא בד' י"א ע"ב בענין ס' כתיבת שם ההויה וע"ש איך בתזוי' צריך לצייר בה' אות י' א' והוא סוד העוקץ שבאזורי הה"א ואז"כ ממנה מתפשטין ב' ויין שהם ו' משוכה ברוזב וי' אזורת זקופה מעומד בקו ימין כזה ציור הרי הם י' וב' ויין שהם בגי' כ"ב והם בגי' כ"ב נתיבות אשר בה י"ו של זולקה ושעה היתירים הם שניתוספו לה להאציל את ז"א כלול מו"ק הזרמו' באות ו' שלישית התלוי' בקו שמאל של אות ה' כי ו' זו צורת ו' ואינה צורת יוד כמו ה' תתאה כז"ל. והנה לפני שכונתנו עתה לעשותה בזוי' רי"ו שהוא כשנצייר צורת ה' בציור ר"ו כזה ציור ונמצא כי אותה ה' שבועקץ אזורי ההא אינה

שם עתה ולכן אנו צריכים להוריד יוד לגבי ה' זו כדי למתקן הדינין אשר בה שהם בסוד רי"ו כנ"ו. ונמצא כי תכלית כל הנז' תכוין להוריד י' של הויה שבז"א וביוד זו נכללת הויה א' שלמה ולהורידה אל אות א' של אדנ"י כדי להעלות' עד הוזה וג' אותיות דנ"י נכללין באות א' של אדנ"י ואינם ניכרים שם ותכוין כי יורד שם אהי"ה דיודין והא' זו של אדנ"י נעשית שם אהיה דאלפין וזהו כללות ב' תיבות ברוך אתה. ותכוין כי ה"פ שם יאהדונה"י הנ"ל הם בגי' תנ"ה והוא סוד אשר תנ"ה הודך על השמים גם ר"ת אשר תנ"ה הודך הוא אותיות את"ה והענין הוא כמש"ל כי תי' אתה צריך לצייירה בצעור אהיה והנה כשתמלא שם אהי"ה הזה בג' מלוויין שבו שהן יודין ההין אלפין יהיו בגי' תנ"ה. ותכוין כי על ידי אלו המלוויין דאהי"ה העולים בגימטריא תנ"ה עולה הנקב' בה' שמות יאהדונה"י הנ"ל שהם ג"כ בגי' תנ"ה. ותכוין כי ה"פ יהו"ה הם סוד ק"ל וה"פ אדנ"י הם שכ"ה ניעוצין הנ"ל והרי כי כל בוזי הדינים הם מתמתקים ועולים למע'. גם תכוין כי ד' מקומות של יאהדונה"י שהוא עד הוזה מתתא לעיל הם עולים ע"י ה' לגבי ו' שבזקיפה א' והמקום הה' של יהו"ה אדנ"י שבזו"ג הוא ע"י ה' לגבי י' של זקיפה הב' כי אין עלייה כלל בזמן הכריעות אלא אזור"כ ע"י הזקיפה כמ"ש עתה והוא כי צריך שתדע כי כל אלו הכוונות הם הכונות לתת בה כוז כדי שתוכל אזור"כ לעלות העליות הנז' ע"י הזקיפות כי עתה על ידי הכריעות אינ' עול כלל וזכור זה היטב ואל תטעה. ועתה כל אלו הבזיונות שהורדנו ע"י הכריעות צריך להעלות ולקוקף אותם ע"י הזקיפות אשר בשם ההויה של הויה וזה ענינה:

דע כי הנז' עתה אות א' של אדנ"י עולה ע"י י' של הויה כנ"ל בסוד הכריעות וז"ס כל הזוקף זוקף בשם ותזוי תכוין כי ב' אותיות הנז' שהם י' וא' במילוי הם בגי' קל"א והכוונה היא לעלות עתה בוזי דעת ק"ל שהורדנו במלת ברוך. אזור"כ תכוין כי בשם אדנ"י עצמו יש בו אות י' אזורת בסופו ותכוין לזכור הא' הנז' עם זו היו"ד והרי קל"א אזור וב"פ קל"א הם רס"ב שהם סוד רי"ו ועוד מ"ו יתירים שהוא סוד המילוי שם של ע"ב דיודין כי כמו שהכריע' היתה בשם אהי"ה דמילוי יודין גם העלי' תהיה ע"י הויה דמילוי יודין. גם תכוין כי הנז' הם ב"פ י"א י"א שהוא סוד ר"ת יודד אלפינו יהו"ה אזור והם בגי' כ"ב שהם בוזי הכ"ב אותיות שהורדנו במלת אתה. גם תכוין כי עיקרם של אלו האותיות אינם רק א' אזור וב' יודין והם סוד אהיה אשר בבני' כי האותיות הם מן הבנינה והם כ"ב אותיות. ואמנם עיקר מזה שתכוין בהויה הזו הוא כי עד עתה ביארנו בענין ב' הכריעות של ו' לגבי ה' ויוד לגבי ה' שהם בבזוי ההויה הכוללת י"ס דז"א אבל בענין ב' הזקיפות אינם אלא בהויה פרטית אשר בת"ת דז"א בלבד הנק' הויה ושם אנו מעלין וזוקפין את נוק' המל' עד הוזה שבת"ת. והנה הזקיפה הא' של גופך היא ה' לגבי ו' שהוא בוזי המל' אשר תזות היסוד ונכללת עמה ג"כ נקו' המל' שהיית' בבריאה הנק' אדנ"י כנ"ל בענין ד' השרשים שבמל' וב' עולות יודד לגבי ו' שהוא גופא דז"א הנק' ת"ת ונק' הויה. ותכוין כי זו הה' עול' עד ראש אות ו' זו שהיא בוזי צורת י' א' שבראש אות ו' שהיא בוזי אות היוד שלו דהויה פרטית אשר בת"ת דז"א:

נזוזור לעניננו והביאור הוא כי הגה ההויה הזו אשר בת"ת היא בג' כ"ו ואם תזולקנ' לג' שלישים אשר בת"ת נמצא כי מקום הזוזה אשר שם הוא עלית הה' הנק' מלכות היא מדרג' ו' מן כ"ו מדרגות הנז' בוזשבונו אותם מתתא לעילא ונמצא כי מדרגה הי' הזאת היא סיום אות י' של זאת ההויה שבת"ת דז"א אשר י' זו היא ראשית אות ו' של ההויה הכוללת כל י"ס דת"ת דז"א גם תכוין בזו הזקיפה הא' ה' לגבי ו' לעשות בוזי רי"ו ע"ד הנז"ל כי אות ה' צורה ר"י ועם אות ו' הרי רי"ו והנה בזקיפה א' הזו עלתה המל' ד' מדרגות של יאהדונה"י שיש מן המל' של היסוד דז"א עד הזוזה שבת"ת דז"א כנ"ל:

אז"כ תזקוף זקיפ' ב' שהיא זקיפת הראש והיא בסוד ה' לגבי י' שהוא עלית בינה דז"א אל הזכמה דז"א וגם עתה תכוין לעשות ה' וי' אלו בבוזי ציור רי"ו ע"ד הנז"ל כי אות ה' צורה ר"ו ועם י' הרי רי"ו, ותכוין כי עלית הבני' לגבי זכמ' שבז"א הוא להעלות מן לגבי או"א עילאין שהם ה' וי' עילאין של ההויה הכוללת כל עולם האצילות ועל ידי כן יורד מוונג זה הנעש' באו"א כזו אל ז"א כדי לתקן את המל' לפי שכאשר נתמעט' המל' וירד' למטה בבוזי נקו' גם ז"א נתמעט אורו כמש"ה כן משוות מאיש מראהו וכו' ואין בו עתה כזו לתקן פר' המל' וע"י מן אלו גורמים זונג עליון באו"א ומורידים בו שפע וכזו כדי שיוכל הוא לתקן את המל' בבוזי פר'. וצריך שתדע כי כאשר עולה ה' לגבי י' וגם יורד י' לגבי ה' אז הוא כדי לתת מוונגים בוז' אבל עתה שאנו מעלין ה' לגבי י' לבד ואין אנו מורידין י' לגבי ה' הוא כי אין כונתנו רק לצורך הנק' לבדה, והנה השפע היורד מוונג או"א הנעש' עתה בזקיפ' הב' הזו כנז' כדי שיוכל הז"א לתקן את המל' הענין הוא כי יורד משם שם ידוד ואהיה לצורך הנק' וע"י אלו השמות אנו מעלים את המל' ג' עליות אזורו שיש מן הזוזה עד הכתר דז"א ובתוך ב' שמות אלו הנז' יורד ומתלבש בתוכם הויה דמילוי אלפין לצורך שפע הז"א עצמו לזודשו ולתקן את עצמו כי גם הוא נמעט אורו כנ"ל. ונדע כי הויה דז"א היא דמילוי אלפין ובכזו י' אותיות הויה"ה זו מתרבה אור הארת י"ס שבז"א עצמו ואז יכול לתקן את המל' כנ"ל. ונבאר עתה כל הז' מדרגות שעולי המל' על ידי ב' הזקיפות הנז' והם ז' בוזי של זויבור הויה אהיה כי בב' הכריעות היו ה' בוזי יאהדונה"י כנ"ל וענין זה רמוז בס"ה בד' ל' ע"ב וע"ש היטב והנה הם נזולקות לב' בוזי כי בזקיפ' הא' עלתה ד' מדרג' עד הזוזה ובזקיפ' הב' עלת' ג' מדרג' עד כתר דז"א ואלו הם ד' מדרג' א' בתווי עולי הנק' שהית' בבריאה הנקרא אדנ"י עד המל' אשר תזות היסוד דז"א בסוד יהו"ה אהי"ה:

ואמנם ב' הם במילוי יודין העולים בגי' ע"ב קס"א שהם בגי' רג"ל ותסיר מהם רי"ו ישארו י"ז שהם י' אותיות של הויה דע"ב וז' אותיות של הויה"ה אהי"ה וע"ה הרי זז"י. אז"כ עולה ביסוד עצמו בשם יהו"ה אהי"ה והם הויה דיודין העולה ע"ב ואהיה במילוי ההין העולה קנ"א שהם בגי' רכ"ג תסיר מהם רי"ו ישארו ז' שעם הכללות יהיו זז' אותיות יהו"ה אהי"ה. אז"כ עולה בנצחו והוד בסוד ידוד אהיה אשר בב' והם הויה דע"ב דיודין ואהיה דאלפין העולה קמ"ג אשר ע"ה עולים בגי' רי"ו. אז"כ עולה בת"ת בסוד ידוד אהיה ונדע כי הכתר שבה נעשה מן הת"ת שבו ולכן צריך לכוין עתה בב' בוזי האלה שהם הת"ת שבו והכתר שבה ותכוין

כי הת"ת שבו הוא הוי"ה דע"ב היודין ע"ד הנז' בכל שאר ספירותיו והכתר שבה הוא ריבוע
שם הוי"ה דב"ן דההין העולה קד"ם כזה יו"ד יו"ד ה"ה יוד ה"ה ו"ו יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה כנודע
שהויה שבמל' הוא שם ב"ן דמילוי ההין והנה ע"ב קד"ם הם בגי' רי"ו. והרי ביארנו ד'
מדריגות של עליות בזקיפ' הא' ואלו הם ג' מדריגות עליות אשר בזקיפה הב' ה' לגבי י'
תזילה עולה בזוסד וגבו' בשם יהו"ה אהי"ה והם הוי"ה דאלפין בריבוע העולה בגי' ק"ל
ושם אהי"ה פשוט בריבועו העולה מ"ד ותזכר עמהם מ"א אותיות שיש בשם אהיה בפשוטו
ובמילוי ובמילוי מילוי כנודע הרי הכל בגי' רי"ו אזו"כ עולה בזו"ב בשם יהו"ה אהי"ה אבל
בדעת אינה יכולה לעלות כי אין בזוי' דעת נעשה בה עד אזור הזווג וזכור כלל זה והיא הוי'
דס"ג בריבוע העולה קס"ו ושם אהי"ה מצויר בצויר זה יו"ד ד"ו י' ד"ו והוא בגי' ן' הרי הכל
בגי' רי"ו אזו"כ עולה בכתר בשם ידוד אהי"ה אבל דע כי אינה יכולה לעלות עתה כל
הכתר עצמו רק עד בזיגת קשר של תפילין ע"ר בלבד כמ"ש בע"ה. ואמנם בכתר תכוין
בכללות ד' היות עסמ"ב העולים בגי' רל"ב תסיר מהם רי"ו ישארו י"ו אותיות הפשוטות
שבר' היות אלו ונמצא כי ז' מדרי' הנז' כולם בשם הוי"ה אהי"ה הם עולים שכ"ט שהם סוד
הגבו' הנק' מנצפ"ך שהם בגי' פ"ר והנשאר מן שכ"ט הוא מ"ט שהוא בזוי' השמות עצמן של
יהו"ה אהי"ה הנז' אשר הם עם ב' כוללים שבהם עולים בגי' מ"ט. ותכוין כי כיון שאין המל'
עול' עד הכתר עצמו כנז' רק עד מקו' קשר תפילין ע"ר אין כאן אלא מ"ט כי שער הן' שהוא
הכת' כנוד' אינה יכולה לעלות וביאור ענין זה הוא בתזויל' בסוד ב' הכריעו' ע"י ה' מדריגות
יאהדוניה' העלינו את הדיגין של שכ"ה ניצוצין הנודעים שהם ה"פ ארז"י שהם מתמתקים
ומתבסמים ועולי' ועת' אנו מעלים גם את הגבו' של מנצפ"ך כנז' כנודע כי ב' בזוי' הם של
דיגין והם פ"ר ושכ"ה כמבואר אצלנו בפ' בא אל פרעה דל"ז ע"ב בפ' כי יהיה נערה כו'
וע"ש. גם אם נזחלק ז' מדריגות הנז' של הויה אהי"ה לב' בזוי' ד' דוקיפה א' עד הזוהר וג'
דוקיפ' ב' עד הכתר יהיה באופן זה כי ד' המדרי' הם עולים בגי' קפ"ז והוא סוד אהי"ה
דיודין העול' בגי' קס"א וכ"ז אותיות אשר במילוי מילוי הרי קפ"ז. והג' מדריגות הם בגי'
קמ"א והוא בזוי' אותיות מילוי שם אהיה דיודין העול' קס"א ואם תסיר ממנו ד' אותיות הפשו'
העול' כ"א ישארו קמ"א ע"ה והרי עד עתה עלתה המל' שהיא בבזוי' נקו' קטנה אשר היתה
בהיכל ק"ק דבריאה שהיא שם ארז"י עלתה עתה עד הכתר דז"א בסוד אב"א ועדיין היא
בסוד נקוד' ואין בה בזוי' פרצו':

אלקי' וא"א הנה נתבאר כי המל' עדיין היא בסוד נקו' ועלתה עד כתר דז"א בסוד אב"א
והנה כוונתינו עתה לתקן תזוילת את ז"א כדי שיוכל הוא אזו"כ לתקן את המל' לעשותה פר'
בהיות עדיין בסוד אב"א והנה מה שזוסר מתיקון ז"א הוא בזוי' אור המקי' של המוזזי'
הפנימי והענין הוא כי הנה נתבאר אצלנו בביאור ק"ש דשזורית דימי הזוול כי ע"י הק"ש
נעשין מוזזין דא"פ אל ז"א דאצילות ונעשים מוזזין דא"פ אל לאה הנקרא ד' הקשר דתפי'
שבראש ונעשין מוזזין דא"פ אל רוזל נוק' דז"א אבל אינם נכנסין בה כי אז היא למטה
בבריאה אבל נשארים למע' בלאה והנה כל המוזזין הפנימיים האלו הם מבזוי' הפנימיות

הנקרא נשמות ואינם מבוזי' הזויצו' הנק' עולמות כמ"ש ענין ב' בוזי' אלו למע' בדרוש הב' של ב' י"ט דר"ה ונמצא כי עתה אנו צריכין להמשיך אור המקיף אל מוויזין דא"פ דז"א עצמו מבוזי' הפנימיות הנקרא נשמות כנז' ועי"כ יוכל ז"א לתקן את רוזל נוק' לעשותה פרי'. ואמנם כמו שלצורך ביאת המוויזים הפנימים הוצרך זווג אבא ואי' ביזוד ק"ש של שזרית כנז' כן לצורך האור המקיף של המוויזין צריך זווג אזור מזודש ואז הם יתנו וישפיעו אור המקיף דמוויזין בז"א והנה זה הזווג נרמו עתה במלת או"א כמ"ש. וזה ענינו תכוין כי אלקינו הוא אי' עילאה ואלקי הוא אבא והואו של ואלקי הוא הדעת הידוע המוויזין את או"א ואבותינו הוא בוזי' אוה"מ של ד' מוויזין דז"א. וטעם קדימת אימא לאבא הוא לפי שגא' כונן שמים בתבו' כי עיקר תיקון ז"א הנק' שמים הוא עי' אימא. טעם ב' לפי שגה"י של אימא הם נעשים עצמות דז"א כנודע. טעם ג' כי צריך להקדים להעלות בתווי' מין באי' כדי שאזו"כ יתן בה אב' מ"ד. טעם ד' לפי שכוונתנו עתה לתת א"מ במוויזין דז"א ונודע כי כל א"מ הוא משם אהיה הנק' אי' כי הוא הנקרא קו ירוק המקיף את העולם ולכך אנו מקדימין אותה. טעם ה' לפי שכוונתנו היא לעשות כתר דז"א בתיבת אלקינו ונודע כי כתר דז"א נעשה מוויצי' התזותן דת"ת דאי' ולכן אנו מקדימין את אימא במלת אלקינו ואזו"כ את אבא במלת ואלקי כנז'. והנה כיון שהזווג הזה הוא לצורך אוה"מ דמוויזין דז"א גם הזווג הזה דאו"א הוא נעשה בבוזי' אור המקיף שלהם וצריך שתכוין בזה וא"כ צריך שתכוין עתה בג' תיבות או"א אל ג' שמות של אורות המקיפים באו"א ודעת. ואלו הם הויה דע"ב באבא ודס"ג באי' ודמ"ה בדעת ונרמזים באופן זה כי בב' אותיות א"ל מן אלקינו נרמזו אל שם א"ל היוצא מן ג' יודין וא' שיש במילוי הויה דס"ג שבא"י כנז' בר"מ בפ' פנזום בד' רמ"ו ע"ב:

והנה בהסירך אל מהויה דס"ג ישאר ל"ב והו' בוזי' אור המקיף אל הל"ב נתיבות שבמוויזין נשארו ד' אותיות הינו מן אלקינו והם בגי' ע"א שהם ענין ע"א סנהדרין שבאימא. גם אם תסיר מהויה דס"ג וזשבון הב"ל שהוא בוזי' אור המקיף כנודע ישאר כ"ו ועם מ"ה שהוא בז"א הרי ע"א כמנין הינו מן אלקינו ובמל' ואלה"י תכוין כי הנה בתי' זו רמוזים אבא ודעת כנז' והנה אלקי רומז באבא כנז' והנה הוא בגימטר' מ"ו כמנין אותיות מילוי הויה דע"ב דיודין. ואות ו' של ואלה"י הרומזות בדעת כנז' הנה פה נרמז הויה דמ"ה באופן זה כי אות ו' היא ו' פ' ו' והרי הם ל"ו כמנין אלה של ואלקי ועם י' של ואלה"י הרי מ"ו ולפי שבמלת ואלקי נרמזו זויבור אבא עם הדעת שלו עצמו לכן אות י' של ואלקי עולה לכאן ולכאן כנז' והרי נתבאר ענין זווג אור המקיף דאו"א ודעת בג' תי' הנז'. ועתה נבאר איך נמשך זה האור המקיף של המוויזין פנימיים דז"א ואיך נרמזין בג' תי' אלו הנה נודע כמ"ש בהקדמת ביאור אדרת האינינו ושם נתבאר ענין התפילין בארוכה איך במוויזין דז"א יש ו' בוזי' ג' מהם א"פ וג' מהם א"מ והבוזי' ה' היא א"פ דמוויזין פנימיים שבתוך ז"א עצמו ואזו"כ יוצא מתוכם אור המקיף שלהם בסוד תפילין במצוה דז"א ואלו התפילין הם בוזי' הו' האזורן שבכולם ושם נתבאר אופן הוצאת התפילין בסוד אור המקיף בנצוה דז"א איך היא:

והענין הוא כי נודע שז"א מלביש את או"א מן הזוזה שלהם ולמטה ואו"א מלבישין את א"א והנה נמצא כי ז"א מלביש את הא"א מוזגי הת"ת שבו ולמטה אזור היות א"א מתלבש תוך או"א שנתפשטו זה"י שלהם בתוך ז"א כנודע והנה יש זוד קוצא דשערי נמשך מן ראש א"א דרך אזוריו ומגיע עד רישי תרין כתפין דיליה בלבד ונודע כי אלו תרי רישי כתפין דא"א הם עצמם בזוי ב' עטרין דזוסדים וגבורות שבדעת דז"א והנה על ידי ק"ש דשזורית נודונו או"א בבזינת א"פ ואז ירדו אותם ב' רישי כתפין דא"א מבזינת א"פ שלהם עד למטה ונגע ברישא דז"א ונעשו בו ב' עטרין דדעת בבזוי א"פ דמוזין ועדיין בזוי א"מ נשאר למע במקום ב' רישי כתפין דא"א וגם אותה הגימ' דקוצא דשערי דריש' דא"א אינה נמשכת רק עד שם לפי שגם היא היא בזוי א"מ כי כל שערות הם א"מ כגוד' ואז"כ זורו או"א עתה בברכת אבות להודווג ב' בבזוי א"מ שלהם עצמם ואז יורד גם אור המקי של אותם ב' רישי כתפין דא"א למטה ברישא דז"א ואז ג"כ נמש' ההוא קוצא דשערי דרישא דא"א מאזוריו עד למטה בוזגי הת"ת שבו המגיע באזורי ריש' דז"א במקום העורף שבו שהוא באזורי ב' עטרין דדעת דז"א ואז מכה שם במקום ההוא ובוקע אותו ונכנס הארת ההוא קוצא דשערי דרך אותה הבקיעה עד פנימיות מוזוי דז"א ועי"כ ניתוסף הארתם ובוקעת ויוצאת דרך הפנים לזוין במצו דז"א ושם נעשים בו בזינת התפילין מבזוי אותו האור המקיף שירד מלמע' מוזוג הב' דאו"א:

אמר הכותב צ"ע כי כבר ענין זה נעש' במצו התפילין קודם התפלה ואיך נעשה עתה באזורנה ועוד כי הרי עתה בר"ה אינו זמן תפילין. והנה בדרושי התפילין נתבאר כי התפי הם רשימו דמוזוי שקדמו מאתמול ועתה בתפילת שזורית דיום זה באים מוזוי אזורים זודשים פנימיים ומקיפים בעת ברכת אבות ושם בדרוש אזור נתבאר כי התפילין הם מבזוי המוזים שירדו בלילה בעולם הבריאה ואמנם בדרושים שכתבתי בסדר תיקון תפילת שזורית והתזלקותם בד' זולקים כגוד' ד' עולמות אבי"ע שם ביארנו כי ע"י תפילין של יד שהיא בבריאה וע"י תפילין של ראש שהיא באצילות נעשין מוזין פנימיים דא"פ וגם באור המקיף שלהם אלא שהוא בבזינת זויצוניות העולמות אבל בק"ש ובברכת אבות אז נעשים מוזין פנימיים דא"פ ודא"מ בבזינת הפנימיות של העולמות שהם בזינת הנשמות כנודע והרי לפיך ב' טעמים זולקים זה מזה וצ"ע:

והנה צריך שתדע כי בכל מקום שנמצא בתורה ב' אותיות ז"ו בסופי תיבות כגון אלקינו אבותינו וכיוצא בזה כולם הם בזוי גבו' וכנז' בענין פ' ויהי זועם שאומרים במ"ש. והטעם לפי שכל הגבו' נכללות בה' גבו' שהם אותיות מנצפ"ך העולים בגי' פ"ר ואם תזולקם לה' זולקים שהם ה"ג יהיה כל זולק מהם ז"ו כי ה"פ ז"ו הם בגי' מנצפ"ך ולכן כל מקום שתמצא אותיות ז"ו בס"ת הם דין וגבו'. ונודע כי ה"ג אלו הם ה' היות העולים בגי' ק"ל וכל היות מהם הוא במילוי כזה יו"ד ה"י ו"ו ה"ה העולה בגי' ז"ו והענין הוא כי ה"ג הם במנצפ"ך העולים פ"ר ואם תזובר עמהם אות ה' שהיא בבינה יהיו בגי' פ"ר שהם בגי' ה' היות כל אזור במילוי הגז' וכל בזוי ז"ו הוא גבו' ודין כי כל גבו' מהה' גבו' היא היות אוות העולה ז"ו כנז':

ונזוזור לענין א' לבאר מה ענין ז"ו ז"ו ואלו הזרמוזים במלות אלקינו ואלקי אבותינו והכוונה הוא בב' בזוי. הא' היא כי הנה עתה יורד המקי' של ב' עטרין זוסדים וגבו דדעת דז"א כז"ל והנה זוז"ג נקראים הויה אלקים שהם בגי' יב"ק כמנין ב"פ ז"ו ז"ו שבמלות אלקינו ואלקי אבותינו ואע"פ שהעטרא הא' הוא זוסד ואינה דין עכ"ז כיון שהיא בבזוי אה"מ שלו וכל א"מ הוא מן הביני' שממנו דינין מתערין כז"ל לכן אפי' העיטרא דזוסד האור המקיף שלה זרמוז במלות ז"ו שהיא גבו'. הכוונה הב' היא כי נודע כי לד' מוויזין דא"מ של התפי' יש ד' מקיפים ואזז"כ יש עוד מקיף א' לכל הד' והוא מצד הבינה ואזז"כ יש עוד מקיף אזור לכל המקיפים הנז' והוא מצד התכמה וכנגד זה בעשיית התפי' יש ד' קלפים לבנים זולקים בלתי כתיב' לכרוך בהם ד' פרשיות התפי' כל קלף מקיף לפרש' א' ואזז"כ כולם נתונים תוך הבית עצמו של תפילין ש"ר אשר הוא א"מ על כולם והבית הזה הוא מצד הביני' כנודע בתווי' הקדמת ס' התי' דתפילין אימא על ברא. ואמנם כנגד אור המקיף אשר מצד הזוכמה אין בו רמוז בעשיית התפי' כי הוא עליון מאד ואין לנו בו שום השגה. והנה אלו המקיפים כולם זרמוז במלות אלו כי אבותינו הם ד' מקיפי המו' הנק' אבות וב' אותיות ז"ו של אלקינו הוא המקיף מצד בינה המקי' כל ד' וז"ו של אבותינו הוא המקיף על כולם מצד זוכמה:

אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב כבר למעלה נעשה זוזג או"א בבזוי אור המקיף שבהם כדי להוריד את האור המקיף הנק' תפי' ש"ר אבל צריך שתדע כי אור המקיף הזה הוא תזותון והוא למטה מן מדרגת המוויזין הפנימיים של ז"א כי זה המקיף הנק' תפילין יוצא אזז"כ מתוך המוויזין פנימיים לזוין ואמנם יש עוד מקיף א' עליון למעלה ממדרגת המוויזין פנימיים דז"א והם אותם המקיפים שזש"ארו למעלה בת"ת של א"י אשר מבנו נעשה הכתר דז"א ואזז"כ זכנסו המו' ההם תוך נה"י דא"י ונתלבשו תוך רישא דז"א ונעשו שם מוויזין פנימיים ואזז"כ זוזורין לצאת בזוין במצו דז"א בסוד א"מ תזותון הנקרא תפילין ש"ר והרי הם ג' בזוינות ונודע כי הכלים אשר בתוכם זכנסו המו' האלו הם נק' זב"ד אשר בראשונה היו בזוי' זוג"ת בהיות ז"א בן ו"ק זוג"ת נה"י בלבד וכשהגדיל נתעלו זוג"ת שבו ונעשו זב"ד שבו והם בזוי' כלים לקבל בתוכם הג' מוויזין ונמצא כי אלו הג' כלים הם נק' ג' אבות אברהם יצחק ויעקב ואלו המקיפים שיורדים ונמשכים עתה מזווג הנז' דאז"א נק' אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב ובהיות אלו המקיפים יורדים למטה יש בהם ג' בזוי' הא' הוא כשיורדים ופוגעים במקום אותם המקיפים הראשונים העליוני' שזש"ארו בת"ת של הבינה. ואזז"כ יורדים עו' למטה במקו' המו' אשר נתלבשו בנה"י דא"י וזכנסו גו' רישא דז"א. ואזז"כ בצאתם לזוין במצו דז"א בבזוי' תפי' ש"ר כנו' ובכל בזוי' מאלו ברדתם שם הם מקבלים אור מן המקום ההוא. ונמצא כי כפ"ז יהיה להם שם בפ"ע בכל בזוי' מאלו הג' הנז' וכמ"ש עתה בע"ה. ולכן נבאר בתווי' מהיכן יצאו אלו המקיפים השניים הנה בתזולה ביוזד הק"ש ירדו למטה ד' מוויזין דא"פ שהם מן זוז"ב דאז"א וב' עטרין דדעת גם ירדו עמהם ד' מקיפין שהיו להם שם במקומם בתווי' ועתה זוזורים לרדת ד' מקיפים אלו התזותונים הנק' תפילין ש"ר ונמשכים ממקום יותר תזותון והוא מזוג"ת דא"י כי הרי אלו המקיפים הם גרועים

במעלה מן המו' דא"פ הנז' כי הגה ברדתם ממקומם מקבלים אור מהם ומכזו אור זה שקבלו מהם הם יכולים לעצת ולהתנוצץ במעוז בסוד תפילין כנז' ונמצא כי מוזין דא"פ עם המקיפים שלהם נמשכו מוזב"ד דאו"א ואלו המקיפין הב' נמשכו מן זוג"ת דא"י. והנה כבר נתבאר אצלנו כי בוז"ת דא"י יש ז' היות דס"ג ואותיות המילוי של כל היות מהם הוא בגי' הבל כשתסיר אותיות הפשוטות. והנה אלו הם סוד ז' הבלים הנז' בנ"פ קהלת כי קהלת הוא בסוד הבינה ויש בה ז' הבלים אלו כנז' בס"ה כי שיר השירים וקהלת ומשלי אינן לקבל זוב"ד. ונודע מ"ש בנ"פ פנחס בר"מ כי מהיה דס"ג יוצא שם א"ל מג' יודין וא' אשר בה ונמצא כי כשיררד א"מ התזותן המוזז חכמה יורד מן הזוסד דאימא ונק' א"ל וגם כשיררד משם במקום הד' מקיפים הא' ולקוז הארה משם כנז' הגה הוא לקוז ג"כ משם שם א"ל:

והענין הוא כי הוא לבדו לקוז הארה מכל הד' מקיפין ההם והארה הלוקוז הוא שם א"ל באופן זה כי מג' מקיפין הא' לקוז ג' יודין ומן המקיף הד' דעטרא הגבו' לקוז אות א' ונעשה בו שם א"ל ונודע כי המקיף הא' הם ד' לפי שלא נתלכשו עדיין בנה"י דא"י אבל אלו המקי' השניים שירדו גם הם תוך נה"י דא"י נעשו ג' מקיפים לבד כי ב' המקיפים הב' עטרין נעשים מקיף א' כולל מב' ואינם זולקים לד' מקיפים עד היותם יוצא' בסוד התפילין ש"ר ואז נעשים ד' מקיפין כמבואר באורך בדרוש התפילין. והנה כל מקיף מאלו הג' יש לו הבזוי הנז' של שם א"ל אור מקיף הא' לקוז שם א"ל מוזסד דא"י ואז"כ לקוז שם א"ל מכל הד' המקיפין הא' ע"ד הנז' וגם המקיף הב' לקוז שם א"ל בגבורה דא"י ואז"כ מכל ד' מקיפים הזו' ע"ד הנז' וגם המקיף הג' לקוז שם א"ל מת"ת דא"י ואז"כ מכל ד' מקיפים הא' ע"ד הנז'. וז"ס ב' אותיות א"ל אשר באלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב אשר כבר נתבאר כי ג' מקיפים התזותנים האלו הם ג' אלקי אלקי אלקי. ועתה צריך לבאר כי כיון שאלו המקיפים הב' נמשכים משלש היות ס"ג דוזג"ת דא"י א"כ למה אינם לוקזים אלא שם א"ל שבהם בלבד ואינם לוקזים כל המילוי כולו של היות דס"ג שהיא בגי' הבל כנז' כי הרי כל אור מקיף הוא בזוינת הבל כנות אבל דע כי ודאי שכך הוא שלוקזים כל מילוי דס"ג שהוא בגימ' הבל"ל לטעם הנז' אבל הענין הוא במה שנקדים לך הקדמה אזת בענין הדעת והיא זאת:

דע כי באלו המוזין פנימיים של ז"א ובכל פרטי מקיפיהם יש בהם ב' בזוי דעת ונק' ב' דיעות וז"ס מש"ה כי אל דעות ה' תרין כזכר באדרת האזינו והם דעת א' מכריע למעלה בין שני מוזין דז"א הנקרא זוז"ב ודעת ב' למטה מכריע בין ב' עטרין דזוז"ג אשר אלו הב' עטרין בכללותם הם מוזז א' הג' הנקרא דעת כנודע. והנה מוזז הדעת דאימא מתפשט בו"ק התזותו' מוזסד עד יסוד שבה כנודע כי סוד הדעת הוא אות ו' וזולק ל' וזולקים הנז' שהם ו' וזין וזו היא בזוי התוס' שיש באותיות המילוי דהיות דס"ג העולה בגי' הבל"ל על שם א"ל היוצא ממנו כי א"ל עם אות ו' הוא בגי' הבל"ל כי ו' זו היא מבזוי הדעת כנז' ואע"פ שב' וזין הם יתירים על ב' שמות א"ל אשר בב' היות ס"ג דוזסד וגבו' דאימא עכ"ז כיון ששרשם אינם רק ו' א' של הדעת אינם זושבים אלא באות ו' א' ונמצא כי ב' שמות א"ל א"ל הם מקי'

מוזו זכמה דו"א ומקי' מוזו בינה דו"א ואות ו' היתירה הנכללת מב' ויין הגו' הנשאר מוזשבון
מילוי הב' ל כנו' הוא מקיף מוזו הדעת העליון דו"א המכריע בין זו"ב דו"א. אז"כ במקיף הג'
הדעת דו"א הכולל ב' עטרין כנודע הגה הוא בזוי' אל הג' דהויה דס"ג דת"ת דאימא ואו' ו'
הנשארית לתשלום כל המילוי שהוא בגי' הב' ל כנו' היא בזוי' המקיף אל בזוי' דעת התזותו
הב' המכריע בין ב' העטרין דוזו"ג. והנה בזוי' ג' שמות א"ל כבר נרמזו בג"פ אלקי אברהם
אלקי יצחק ואלקי יעקב ובזוי' אות ו' של הדעת נרמזה באות ו' יתירה של ואלקי יעקב
ואע"פ שהם ב' ויין של ב' דעות עליון ותזותון שניהם נכללין בו' זו לפי שאלקי יעקב הוא
המוזו הג' הנקרא דעת הכולל ב' עטרין והוא בכללותו נק' דעת ולכן ב' ויין אלו שהם ב'
הדעות נכללין בו' ביזוד באות ו' של ואלקי יעקב כנו' ועוד כי הגה עיקרם אינה אלא ו' א'
שבדעת שבבינה שנוזלק לו כנו'. גם ו' זו של ואלקי יעקב רומזת כללות הכל שהם ד' מוזזין
וב' דעות הרי ו'. והרי נתבאר בזוי' האור שקבלו אלו המקיפים הב' מן הבזוי' א' שירדו שם
שהם ד' מקיפים הא' והם ב' אותיות א"ל של אלקי כנו'. ומן הבזוי' הב' שהוא ברדתם
למקום המוזזין הפנימיים ממש כי גם משם לקוזו הארה. והנה היא אות ה' של אלה"י. ומן
הבזוי' הג' שהיא בעת צאתם לזוזין בסוד תפילין במצוה גם אז לקוזו הארה מהכאת נימא
דשערי דא"א והוא אות י' של אלקי. ונמצא כי ג' ההארות שלקוזו מכל ג' המקומות הם
נקראים אלה"י א"ל ה' י' וע"ש נקרא אלו המקיפים הב' אלקי אלקי כנו"ל. וכבר נתבאר ענין
ב' אותיות א"ל איך נלקוזו ממקום המקיפים הא' וטרם שנתבאר ב' אותיות אזורות שהם ה"י
מאלה"י נבאר תזולה מה ענין אלו ההארות של א"ל ומה נעשה בהם:

דע כי הגה נמצא שיש בג' המקיפים האלו הב' ט' יודין וג' אלפין בג' שמות א"ל אשר בהם
כנו' וט' היודין אשר נלקוזו מג' מקיפין הא' שהם זו"ב ועטרא דזוסד אזור אשר נתנוצצו ויצאו
בזוי' תפילין במצוה דו"א נמשכו ונתפשטו ונעשו א"מ אל כל ט' ספי' דו"א בבזוי' הזוי'עו'
הגו' שם בכל ספי' דו"א כנו' אצלנו בדרוש שמות הספי' בסדר אורות המקיפין וכנו' שם כי
בכל ספירה יש ג' בזינות פנימי ואמצעי וזיזין וכולם בסוד א"פ וכנודם ג' בסוד א"מ:

והנה הם מתזלקים בסדר הזה כי ג' היודין של המקיף המוזו זכמה אשר לקוזם מג'
המקיפים הראשונים שהם זו"ב ועטרא דזוסד הגה הם מקיפים אל ג' ספירות קו ימין דו"א
והם זוזין שבו. וג' יודין דמקיף ב' של בינה מקיפים לג' ספירות קו שמאל שבו שהם בג"ה וג'
יודין דמקיף ג' של עטרא דזוסד מקיפים לג' ספירות קו אמצעי שבו שהם דת"י ונשאר עתה
בזוי' אות ו' הנשארית מתשלום זושבון מילוי הב' ל שהוא בזוי' הדעת כנו"ל. ואמנם הם ג' ויין
אשר בג' המקיפים מג' מילוי ס"ג שמהם נתפשטו ג"פ א"ל א"ל א"ל כנו' ומאלו נעשה בזוי'
הפה דו"א בזוי' הב' השפתים והלשון שבו אשר הם בזוי' נה"י שבפה. ואמנם ג' האלפין אשר
בג' המקיפים הב' האלו אשר לקוזום ממקיף הד' הא' הנק' עטרא דגבו' אלו הם מתפשטים
בזוק' דו"א אשר היא עתה אב"א והיא בסוד נקודה בלבד ונמשכים בה ג' אלפין אלו כדי
לתקנה ולעשותה פר' שלם מי"ס כנודע כי אין המלכות נבנית אלא מעטרא דגבו'. והנה זה
סדר התפשטו' בה הגה א' הראשון נזולקת לג' זולקים והם ב' יודין וו' שהיא וי' צורת א'

כְּנֹדֶעַ וּמִן ב' הַיּוֹדִין נַעֲשִׂין בְּזוּי הַפְּנִיִּים וְנִקְרָאִין ב' תְּפוּזוּזִין קְדִישִׁין יְמִין וּשְׂמָאל וּמִן אוֹת ו' נַעֲשִׂיהַ הַזּוּזוּטִים שְׁבָה. וְאֵלֶּף הֵב' גַּם הִיא זּוּזְלָקֶת עַד הַגּוֹ' וּמִב' הַיּוֹדִין נַעֲשִׂים ב' הַיָּדִים שֶׁלָּהּ וּמִן אוֹת ו' נַעֲשִׂיהַ גּוֹפָא דְאֻמְצַעִיתָא דִּילָהּ שִׁהֶם זּוּזָת שְׁבָה. וְאֻזֹּ"כ מִן הָאֵלֶּף הַגּוֹ' זּוּזְלָקֶת עַד הַגּוֹ' וּמִב' הַיּוֹדִין נַעֲשׂוּ ב' שׂוֹקִין דִּילָהּ וּמִן אוֹת ו' נַעֲשִׂיהַ הַיְסוּד שְׁבָה וְהָרִי הֵם נְהִי שְׁבָה. וְהַגָּה נִתְקַנָּה וְנִבְנִית הַנּוֹק' בְּסוּד פֶּר' בְּהִיּוֹתָהּ אֲבִ"א ע"י ג' אֵלֶּפֶין אִלוֹ. וְהַגָּה כִּאֲשֶׁר זּוּזָרָת לְעִמּוּד עֵמוּ פֶּב"פ אִז' לּוֹקְזוֹת גַּם הִיא גַּם הָאָרֶת הַט' יוֹדִין אֲשֶׁר נִתְפַשְׂטוּ בּוֹ"א כְּנֹדֶעַ וּמֵאִירִין בִּגְ' הָאֵלֶּפֶין אֲשֶׁר בָּהּ בְּאוֹפֵן זֶה כִּי הַגָּה כֹּל אֵלֶּף מֵאֵלוֹ הַגּוֹ' נִתְזוּלְקוּ לָג' זּוּלְקִים כְּנֹל שִׁהֶם ו' וּב' יוֹדִין יו"י נִמְצָא כִּי גַם הַגּוֹ' אֵלֶּפֶין שְׁבָה הֵם תִּשְׁעָה אוֹתִיּוֹת וּמֵאִירִים בְּהֶם תִּשְׁעָה יוֹדִין הַגּוֹ' ט' בְּט' וְעַיִ"כ נִתְּוֹסַף בָּהּ הָאָרֶה יִתִּירָה מֵאֵד וְאִז' נַעֲשִׂית הִיא בְּבֹזוּי גַּם א"ל א"ל א"ל שִׁהֶם בְּגִימְטְרִיא ג' אֵלֶּפֶין וְט' יוֹדִין וְגַם א"ל א"ל א"ל א"ל הֵם בְּגִי' מִגִּין וְהוּא סוּד מִ"ש בְּתַפִּילַת שְׁזוּרִית דְּזוּזֹל בְּעִנְיָן מִלְךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמִגִּין אֲשֶׁר הוּא בְּעַת זּוּזָרָתָהּ פֶּב"פ כְּנֹזְכָר שֵׁם וְע"ש וְאֻזֵר כֹּל זֶה מִתְעַלֵּים ג' שְׁמוֹת א"ל א"ל א"ל הַגּוֹ' אֲשֶׁר בָּהּ וְכוּלָם מֵאִירִים בְּסוּד הַפְּנִיִּים שֶׁלָּהּ א"ל א' בִּפֶן הַיְמָנִי וְא"ל א' בִּפֶן הַשְּׂמָאֲלִי וְא"ל א' בְּזוּזוּטִים שֶׁלָּהּ וְהַגָּה שֵׁם א"ל בְּמִילוּי הוּא קִפְ"ה וְנִמְצָא כִּי ב"פ אֵל אֲשֶׁר בְּב' תְּפוּזוּזִין דִּילָהּ הֵם בְּגִימ' עִיעַ כִּי הַגָּה עַתָּה יֵשׁ בְּפִנְיָה אוֹר כֹּל הַשִּׁיעַ רִיבּוּא נְהוּרִין אֲשֶׁר בְּאַנְפִּין דְּא"א הַגּוֹ' בְּאַדְרַת נְשִׂא אֲבָל ז"א שְׂאִין בּוֹ רַק הָאָרֶת הַט' יוֹדִין בְּלִבְדֵּי אִין לּוֹ רַק ק"ן רִיבּוּא נְהוּרִין בְּאַנְפּוּי כִנּוֹ' בְּאַדְרַת נְשִׂא. וְז"ס מִ"ש רז"ל שְׂאֵדֶה"ר לֹא הִיָּה יִכּוֹל לְהַסְתַּכֵּל בְּפִנְי זוּתָהּ אֲשֶׁתָּהּ וְהַטְעָם הוּא כִּי עַתָּה בְּזוּזָרָת פֶּב"פ עֵמוּ יֵשׁ לָהּ עִיעַ רִיבּוּא נְהוּרִין בְּאַנְפָּאָה וְהוּ"א אִין לּוֹ אֵלֹא ק"ן רִיבּוּא בְּלִבְדֵּי וְהַטְעָם הוּא מִפְּנֵי שֶׁהִיא לְקוֹזָה הָאָרֶת הַט' יוֹדִין שְׁבָה וְג' הָאֵלֶּפֶין שְׁבָה. וְהַגָּה א"ל הַגּוֹ' אֲשֶׁר בְּזוּזוּטִים שְׁבָה הַגָּה הוּא סוּד ב' אוֹתִיּוֹת א"ל דּוּאֵלְקֵי יַעֲקֹב שֶׁהוּא בְּזוּי הַדְּעַת הַמִּכְרִיעַ בִּין ב' אֲנִפִּין וְכִיּוֹן שְׂמִכְרִיעַ בִּינֵיהֶם לּוֹקֹז ב' כּוּזוּזִיתֵיהֶם וְהֵם ב' שְׁמוֹת א"ל שְׁבָהֶם הַעוֹלָם עִיעַ וְלִכֵּן גַּם בְּזוּזָטָמָא יֵשׁ בּוֹ שְׁעִ"ה רִיבּוּא אַרְכָּא דְּזוּזוּטָמָא כִנּוֹ' בְּאַדְרַת נְשִׂא וְאַמְנָם ב' נֹקְבָא דְּפֶרְדֵּשְׁקָא הֵם בְּזוּזוּטָמָא וְכ"א מֵהֶם אַרְכּוֹ שְׁעִ"ה רִיבּוּא שֶׁהוּא בְּזוּי ב' שְׁמוֹת א"ל הַנְּכַלְלִין בְּהַאי זּוּזוּטָמָא לְהִיּוֹתוֹ מִכְרִיעַ בִּין ב' אֲנִפִּין. וְאַמְנָם הִיּוֹת מִסְפָּרָם שְׁעִ"ה כִנּוֹ' עִם שְׂאִינָם רַק שְׁעִ"ה מִב' שְׁמוֹת א"ל הַעֲנָן הוּא כְּמִ"ש בְּס"ד וּבְאַדְרַת נְשִׂא כִּי בְּכָל נֹקֵי מֵאֵלוֹ ב' נֹקְבִין דְּזוּזוּטָמָא יֵשׁ בָּהּ אוֹת ה' א' וְכַמְבּוּאֵר אֲצַלְיָנוּ בְּשִׁיעַר רוּזוֹ הַקְּדִישׁ בְּעִנְיָן הַיּוֹזוּרִים וְע"ש:

גַּם נִבְאָר קִצַּת מַעֲנִין זֶה לְמַטָּה בְּג' הַהִין עִישׁ בְּאַלְקֵי אֲבִרָהֶם אֵלְקֵי יַעֲזוֹק אֵלְקֵי יַעֲקֹב. וְהַגָּה אִלוֹ הַגּוֹ' אֵלֶּפֶין אֲשֶׁר מִתְּפַשְׂטִים בְּנֹקֵי דוּ"א כְּנֹ' אֲשֶׁר הֵם מִתְּזוּלְקִים לְט' זּוּלְקִים שִׁהֶם ט' אוֹתִיּוֹת יו"י יו"י שִׁהֶם בְּגִי' ג' הוֹיּוֹת שִׁהֶם בְּגִי' לּוֹז"ם לְהוֹרוֹת כִּי עַתָּה הִיא רֵאוּיָה לְזוּזֹג בְּסוּד כִּי אֵם הַלּוּזִים אֲשֶׁר הוּא אוֹכֵל. גַּם עֲנִין הַגּוֹ' אֵלֶּפֶין אִלוֹ הֵם סוּד מִשְׁ"ה וְיִדְבָר שְׁלִשֶׁת אֵלֶּפִים מִשְׁלֵל כִּי מֵאֵלוֹ הַגּוֹ' אֵלֶּפֶין שְׁבָה מִתְּפַשְׂטֵי פְּנִיָּה לְשְׁעַ רִיבּוּא נְהוּרִין כְּמִנְיָן מִשְׁ"ל כְּנֹ'. גַּם ז"ס כִּי לְשִׁלְגֵי יֵאָמֵר הוּי אַרְיָן. כִּי ג' אֵלֶּפֶין דְּמִילּוּיִים הֵם בְּגִי' שְׁלֹגֵי וּמִג' אֵלֶּפֶין הָאֵלוֹ הַעוֹלָם שְׁלֹגֵי נִתְהוּוּת וְנַעֲשִׂית הַנְּקַבָּה הַנֹּקֵי אַרְיָן וְכַשְׁזּוּזוּרָת פֶּב"פ אִז' נִתְּפַכֵּין בְּסוּד נִצְבָּה שְׁלֹגֵי לִימִינְךָ בְּכַתֵּם אוֹפִיר שֶׁהוּא בְּעַת זּוּזָרָת' פְּנִיִּים בְּפִנְיִם וְכִאֲשֶׁר בְּעוֹנֹת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ פְּגָם לְמוֹעַ בְּעוֹנֹת

התזותנו והיא אובדת האורות של האלפין האלו אז כתיב בה ותרד פלאים הפך אלפים והרי נתבאר בזו"ה הארה הא' שלוקוזים אלו המקיפים הב' ברדתם אל מקום מקיפים העליונים והם ב' אותיות א"ל שבאלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב:

ועתה נבאר בזו"ה הארה הב' שלוקוזים ברדתם ובהכנסם בתוך המוזון הפנימיים עצמן דז"א והנה הוא סוד ג' ההין שיש בג"פ אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב כז"ל הנה המקיף הא' שבהם שהוא במוזן הזכמה כבר בתזולה בזו"ה הא' לקח שם א"ל כז"ל והוא סוד ג' יודין וא' שהם ד' אותיות לפי שהמקיפים הא' הם ד' כז"ל לפי שלא נכללו תוך זה"י דא"י אבל המוזון הפנימיים שנתלכשו תוך זה"י דא"י הם ג' מוזון בלבד ולכן אלו המקיפים הב' כ"א מהם אינו לוקח הארה מן המוזון הפנימיים אלא ג' הארות בלבד והוא ג' ויין מג' מוזון זכ"ד הפנימיים ואז המקיף הא' נצטיירו בו ג' ויין אלו ונעשו אות ה' שהיא זולקת לג' ויין ו' עילאה זכמה ו' צד הימין בינה ו' התלויה ביניהם דעת וכעד"י במקיף הב' והג' ואלו הם ג' ההין שבג"פ אלקי אלקי אלקי כז"ל. והנה ענין היות ו' זו הג' תלויה תוך זו הה' ואינה מזוהרת עמהם הענין הוא כי הנה ו' זו רומזת אל הדעת כז"ל כמ"ש למעלה כי ב' דעות הם דעת עליון מכריע בין זז"ב דז"א ודעת ב' תזותו מכריע בין ב' עטרין והנה הדעת העליון נעלם מאד ואינו ניכר ולכן לא נתזוברה ו' זו הרומזת אל הדעת בכללותו אל ב' הדיעות עם ב' ויין העליונים שהם זז"ב אבל נשארה תלויה למטה להורו' כי אין ניכר רק הדעת התזותו המכריע בין ב' עטרין. והנה אף שאמרנו כי בההארה הא' לקח כ"א מהם ד' אותיות ועתה לא לקח כי אם ג' אותיות שהם ג' ויין דציור אות ה' עכ"ל גם בה נרמזו ד' בזו"ה והוא במה שגודע במ"ש פ' בלק דר"ו ע"ב על אשורנו ולא קרוב ענין ההוא פסיעה לבר אשר בסוף רגל הו' התלויה תוך אות רגל ההא א' שבשם והוא בזו"ה עטרא דגבורה הנזנית למלכות והוא דוגמת אות א' דשם א"ל כז"ל וג' הוויין עצמן הן ניתנין לז"א כדמיון ג' יודין דאות ל' דשם א"ל כז"ל:

ונבאר סדר התפשטותם הנה בג' ההין הנז' יש ג' ויין וג' פסיעות לבר ולפי שאלו ההין הם מן הארת המוזון הפנימיים דז"א כז"ל לכן הארה זו אינה יוצאה לזו"ה אבל משם ממש מתוך המוזון הפנימיים יורדין ג' ההין אלו דרך פנימיות ז"א עד מקום הזוטם שלו אשר יש שם ג' קוים והם ב' נקבי הזוטם ימין ושמאל וקו א' באמצעם ובג' קוי הזוטם האלו שם ירדו ועמדו ג' ההין הנז' ה' דזכמ' לימין וה' דביע' לשמאל וה' דדעת באמצע וז"ס ההין אשר בב' נוקבי דפרדשקא דזוטמא הנזכר באדרת נשא וכז"ל בענין שם א"ל שנעשו שע"ה ריבוא בארכה דזוטמא עם ה' זו ואז"כ משם נתפשטו עוד למטה באופן זה. ג' ויין דה' א' נתפשטו בג' קוים דז"א ואותה הפסיעה אשר בזו הה' הא' נמצאת דבוקה ממש ביסוד דז"א ומשם מאיר' בנזק' כי ו' הג' נתפשטה בקו אמצעי דה"י והפסיעה היא אצל היסוד כז"ל. וג' ויין דה' ב' נתפשטה בג' קוים דנזקבא דז"א. וג' ויין דה' ג' נשארה בסוד בזו"ה הדעת המזוהר את זז"ו וגם שם הוא בציור ג' קוים והרי נתבארו ג' ההין של אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב:

ועתה נבאר בזונית ההארה הג' שלוקזים אלו המקיפים הב' בעת צאתם אז"כ לזוין בזונית תפילין במצוא דז"א כי הגה אינם יכולים לעצת שם אלא בכזו הכאת קוצא דשערי דא"א הנמשך עד העורף דז"א ומכה שם ומרוב ההארה היוצא מסיום פיות דשערות ההם נכנסת לפנים בתוך המוויזין הפנימיים ובוקע ויוצא במצוא אלו המקיפים הב' כז"ל במלת אלקינו ואלקי אבותינו והגה ההארה שלוקזים אלו המקיפים הב' מן ההוא קוצא דשערי הם ג' יודין שבג"פ אלקי אלקי אלקי והטעם הוא כי הגה השערות יוצאות מתוך הגומות שבעור הראש כנודע ובוזי הגומא היא צורת יוד עגולה ובזונית השיער הוא צורת ו' ארוכה ובזונית טפת האור היוצא דרך נקב השיער הוא צורת י' עגולה הרי הוא ציור ג' אותיות יו"י שהוא ציור אות א' ואמנם מה שלוקזים אלו המקיפים הב' הוא אותם טפות הארות היוצאים דרך נקבי השיער כזו שהוא ציור יודין ולכן הם נרמזים בג' יודין שבג"פ אלקי אלקי אלקי כזו כנגד ג' הארות שלוקזים אלו ג' המקיפים הב' בעת הכאת ההוא קוצא דשערי בעת צאתם לזוין להעשות מקיפים בסוד התפילין כזו:

שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ו קצת כוונות התפילות של ר"ה

ביאור קצת כוונות בתפילות ר"ה הגה נת"ל כי בר"ה לפי שנברא העולם ביום הזה לכן נעשה בכל שנה באלו הימים ככל מה שהיה בעת שנברא העולם והוא כי בתזילה זוזרים זון אב"א וצריכים אז"כ נסירה וזורת פב"פ וזיבוק וזישוק וזוג וכל אלו הבזויות הם נזמרים ביום זז' זוג עצרת ואז מזדווגים יזוד וכמ"ש בע"ה בתזלת דרוש זוג הסוכות ובתזלת דרוש יוה"כ וע"ש בדרוש ג' דזוג הסוכות בענין התפשטות הזוסדים דאימא בנוקבא דז"א ושם נתבאר טעם זכון אל אריכות הימים האלו משא"כ בזמנים אחרים נזמא כי מיום א' של ר"ה עד סוף ליל זוג עצרת כולם הם או זוג ישראל עם לאה או זוג יעקב עם לאה ולכן נק' ר"ה כי כן לאה היא ראש של רוזל כנודע בסוד עקב ענה יראת ה'. ומה שאנו מכוונים בכל תפילות אלו הימים הגז' בברכת אבות במלך עוזר ומושיע ומגן כו' להזוירה פב"פ אז הכל בסוד לאה ולא ברזל כי רוזל אין נסירתה נזמרת אלא ע"ס י' ימ"ת ספירה א' בכל יום מהם אבל לאה נזמרת לגמרי ביום א' ובכל יום ויום וזוורת פב"פ עמו ולזה תיקנו ענין זכרנו לזוים כו' קודם מלך עוזר כו' כי במלות אלו נרמז נסירת לאה. ולכן יש בזכרנו לזוים י"א תיבות וזה סדרם זכרנו לזוים מלך זופן בזוים כתבנו בספר זוים למענך אלקים זוים ולא יאמר אל מלך וגם לא יאמר אל זוי וכ"כ בעל הטורים ז"ל:

וכבר נתבאר אצלנו שזהו סוד הנסירה ואינה נעשית אלא ע"י השינה והדורמיטא שהיא א' מס' במיתה לכן אנו אומרים שזכירה תהיה לזוים ולא למיתה. גם נתבאר אצלנו כי למענך אלקים זוים הוא בנה"י דז"א ונודע כי הם שיעור קומת הנוקבא וזהו למענך כי נסירת הגה"י היא למענך כי שם הוא קומתך. והגה הם י"א תיבות בסדר הזה והם כנגד עשר אזורים שצריך לזכר ועוד בוזי אורת שהיא זויות לכולם שעמה הם י"א ע"ד מ"ש בי"א סמני

הקטורת הנאזזים בי"א אזוריים שלו ואע"פ שאין נזסר בכל יום ויום מן עשרת ימ"ת אלא ספירה א' עכ"ז צריך להוריד הדיעין עד למטה. ונודע כי לאה היא באזורי ז"א מראשו ועד הזוזה ורוזל היא מן הזוזה ועד סיום רגליו. והנה זכרנו לזוים הוא כנגד כתר דז"א אשר נקרא זוים בסוד התפי' העליו' שהם בזוי' המקיפים העליונים הא' אשר על כתר דז"א כג"ל בביאור ברכת אבות במלות אוא"א כו' כי יש מקיפים א' וב'. ונודע כי התפילין נק' זוים זוי המלך לפי שיש בהם כ"א אזכרות כמנין אהיה וד' פרשיות כנגד ד' אותיות הויה וד' בתים כנגד ד' אותיות אהיה והנה אהיה הויה אהיה הם בגי' זוים וזה תכוין בזכרנו לזוים שהוא מלת זוים הא' שבד"פ זוים הגז' כאן. ותכוין כי אלו התפילין שהם המקיפים העליונים נמשכים בז"א ע"י זווג או"א כנודע אשר בזווי' אור המקיף שלהם והנה או"א הם בזווי' הויה דמילוי יודין דע"ב ואהיה דמילוי יודין העולה קס"א והנה ע"ב וקס"א הם בגי' רג"ל והם בגי' ד' אותיו' זכור אשר במלת זכרנו ועוד יש בו ג' יתירה לרמוז כי הנה אז"כ נמשכים אלו המקיפים היוצאים מן הזווג הגז' דרך ג' שערי בינה הנמשכים מן אורות דאו"א. גם ר"ת זכרנו לזוים הוא ל"ז וס"ת הוא מ"ו והם בזוי' ב' מילויי ב' היות ע"ב ס"ג לרמוז כי כ"ז נמשך ע"י זווג או"א הנקרא ע"ב וס"ג ואז יוצאי' בזוי' המילויים שבהם לזוין. גם תכוין כי ר"ת הוא ל"ז כמנין הב"ל לרמוז כי אלו התפי' הם בזוי' א"מ הנקרא הב"ל כמבואר לעיל בברכת אבות ובהרבה מקומות והוא בזוונת ההבל היוצא ממילוי ס"ג שהוא בגי' הב"ל. והרי ביארנו טעם היות התיבות י"א ואמנם היות מספר אותיותיו מ"זו הוא לרמוז אל ב' שמות הויה אהיה שרמוזו במלת זכרנו כנז' והם בפשוטן בגי' מ"זו עם הכולל. אז"כ אנו אומרים מלך זופץ בזוים והוא למטה בתפילין דמקיפים תזותנוים שבמצוה דז"א שהם כנגד המוזון הפימייים זזב"ד וגם אלו התפי' נקרא זוים לטעם הגז'ל. והנה באזורי אלו התפי' יש שם קשר של תפי' אלו שבראש ז"א והוא סוד אות ד' כנודע והיא בזוי' לאה מל' העליונה העומדת באזורי ז"א מן זוכמה ולמטה וז"ש מלך זופץ בזוים כי זו המל' עילאה הנק' מלך לוקוזת זופץ ורצון הנמשך מן מצוה הרצון אשר בז"א אשר שם בזוי' התפילין הגז' הנקרא זוים ומן הרצון הזה שלוקוז מן התפי' הנקרא זוים נעשית ד' זו דקשר דתפילין מאזורי הנק' מלך:

כתבנו בספר זוים הוא בזוג"ת דז"א אשר הם סוד ב' ידים שבהם סוד הכתיבה והנה מל' הב' הנק' רוזל ונקרא' ספר כנודע היא יוצאת כאן באזורי הזוזה אשר בת"ת ושם נעשים בה ג"כ בזוי' תפילין שבראש שלה הנק' תפילה של יד דז"א כמבואר אצלנו במקומו. וגם תפילין אלו נקרא' זוים וזמ"ש כתבנו בספר הזוים כי בזוי' זוג"ת דז"א הנקרא' כתיבה יאירו במלכות הב' הנק' ספר אשר בו התפי' הנקרא' זוים ויתקנו אותה:

למעןך אלקים זוים הוא בנה"י דז"א כבר אמרנו למעלה כי הם שיעור קומת הנק' וזהו למעןך כלומר כי נסירת הנה"י הוא למעןך כי שם הוא קומתך. והענין הוא כי יש כאן בזוי' נה"י דז"א ובזוי' נה"י הרזול נוק' העומדין כנגד הפרקי' תתאין דנה"י דז"א כנודע וכ"א מהם נק' אל זוי בסוד היסוד הנק' כן בין בנה"י דז"א בין בנה"י דנוק' והתזכרות ב' יוזד נק' אלקים זוים בלשון רבים וכפי הכונה הזאת היה ג"כ צודק לומר כאן מלת אל זוי כמו שיש גורסין

אבל אין לומר אותו לפי שאין צורך להזכירו כיון שכבר הזכר בלשון התזכרות אלקים
זוים כנ"ו ועוד כי אין להוסיף בזכרנו יותר מי"א תיבין כנ"ו:

מלך עוזר ומושיע ומגן עתה הוא בוזי' וזרת לאה עם ז"א פב"פ כנודע בתפלת שזרית דזוול
ובמלת מגן תכוין אל משי"ל בברכת אבות בענין אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב
ואמרנו כי מן ג"פ אל אל אל שבג"פ אלקי אלקי אלקי נמשכה הארתם לנקבה ונעשית מגן.
ושם נתבאר כי כל אל מהם נזולק לג' יודין ואלף ולכן כשנמשכין בנקבה נזולקין ג' יודין
בזב"ד שלה וג' יודין בוזג"ת שלה וג' יודין בזה"י שלה וכעד"ו ג' האלפין שבהם כל אלף
צורתה יו"י כזה א' ומתזולקים ע"ד ט' יודין הגז' יו"י בזב"ד יו"י בוזג"ת יו"י בזה"י שלה וע"י כל
אלו ההארות נעשית מגן כנ"ל:

ברוך א"י מגן אברהם כבר נתבאר כי יש כאן ב' כריעות וב' זקיפות. והענין הוא כי ע"י
הכריעה של הגוף בסוד ו' לגבי ה' במלזו ברוך יורדת הארת זג"ת דז"א בוזג"ת שלה אשר
הוא בוזי' אות ו'. ואזכ"כ ע"י כריעת הראש בסוד י' לגבי ה' יורדת ההארה הגז' באור יותר
גדול ונמשך עד זה"י שלה ובשם ההויה ע"י הזקיפה ההיא אנו ממשכיין הארה בג' מוזזין
שבה ואז עולין ונזקפין ג"פ א"ל שזרמו במלת מגן שהם מתזולקים בג' קוים שבה ומתקבצים
ומאירים באנפין שלה בסוד מגן אזור והוא ע"י הזוסד הנק' אברהם בסוד והוכן בזוסד כסא
וזמ"ש מגן אברהם ועלי' זו אל אנפין דילה נתבאר היטב למעלה בביאור ברכת אבות
במלות אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב וע"ש היטב:

אזכ"כ ברכת אתה גבור ותיקנו בה נוסזו מי כמוך אב הרזומן כו' והם זו' תיבות ואלו הם מי
כמוך אב הרזומן זוכר יצוריו ברזומים לזוים ויש בין התפלות שינוי שבתפלות שזרית
ובמזוזה וערבית תאמר אב הרזומן ובתפלת מוסף תאמר אב הרזומים וגם זה נוהג בתפלי'
יוה"כ עוד שמעתי מפי מגידי אמת מן הזוברים שלנו שאמר להם מוז"ל שגם במזוזה של יום
שבת יאמר אב הרזומים והדבר מבואר כי במזוזה דשבת יש עליה דומיא דתפלת המוסף
והוא פשוט. גם מצאתי כתוב במזוזור של מורי זלה"ה שעשה הגהה כי גם בתפלת נעילה
ביוה"כ יאמר אב הרזומים כמו במוסף וכן שמעתי מפיו כשהיה מתפלל:

והגה נוסזו זה של מי כמוך אב הרזומן כו' יש בו זו' תיבות והם כנגד הארת זו' תיקוני דיקנא
דכהנא רבא אשר כנגדם הם זו' בגדי כהונה אל הכה"ג ביוה"כ ונודע כי כהנא רבא הוא
בעיק א"א ולכן נק' רבא ולא זעירא אבל כהן הדיוט אינו צריך זו' בגדים ולפי שהם
בעתיקא לכן הם בגדי לבן כנגד לבושיה כתלג' זיוור הנאמר בעתיקא. ודע כי בכל י"ת
צ"ל אב הרזומן שהוא בז"א אבל בתפלות המוספין דר"ה ויוה"כ ושבת שבנתיים צ"ל אב
הרזומים לפי שאז עולים עד או"א ונודע כי אבא עילאה נקר' אב לכל הרזומים כולם כי
הוא ראשית קו הימין ולפי שברכה זו היא כולה גבו' כי לכן נקר' גבו' לכן אנו ממתקים
אותם במלות אב הרזומן והענין הוא כי אב הרזומן הוא בגי' ש"ו מן אותיות שופר אשר

ביארנו שם כי עם הי"ד פרקי אצבעות האוונות בשופר נשלמים לש"ך ניעוצין הגבו' ואנו קוראי אותם אב הרזומן למתקם בסוד רזומים וגם אב הרזומים הגז' בתפלת המוספין כנז' גם הם בזושבון אב הרזומן. ואמנם כונת ברכה זו היא כי ביום ר"ה נידונין כל הנשמות העתידות לזוזור בגלגול בעוה"ז וזמ"ש זוכר יצוריו ברזומים לזויים ולא אמר זוכר אותנו ע"ד מ"ש זכרנו לזויים אלא זוכר יצוריו הם הנשמות הגז' שזוכר אותם ברזומיו ית' להזוזירם לזויים ולזוייתם בעוה"ז בסוד זוזרתם בגלגול. וזמ"ש בתפלת המוסף בזכרונות אתה זוכר מעשה עולם ופוקד כל יצורי קדם וכו' מי לא נפקד כיום הזה כו' והנה ע"י גלגול הנשמות האלו שזוזורים לזויית בעוה"ז בסוד הגלגול מזה ג"כ נתאמת אצלנו כי גם יהיה תזויית המתים אל הגופים לעת"ל וזמ"ש אזוריו ונאמן אתה להזויית מתים בגוף ונפש כי בראותנו אותך זוכר יצוריך ברזומים. לזויים שתזוזור הנשמה בגלגול מזה נודע כי נאמן אתה להזויית מתים בגוף ונפש. וגם לסיבה זו נתקן תיקון מי כמוך וכו' בברכת תזויית המתים כי כולו דוגמא א'. גם ר"ת ברזומים לזויים הם ל"ב נתי' גם ר"ת יצוריו ברזומים לזויים הוא שם בן מ"ב שהוא בזוי גבו' מעין ברכה זו הנק' גבו'. גם ר"ת זוכר יצוריו ברזומים לזויים הם מ"ט והם מ"ט שערי בינה:

לדור ודור המליכו לאל כי הוא לבדו מרום וקדוש. דע כי בעשרת ימי תשובה אין לומר כל סדר זה מן לדור ודור ע"ס הברכה דאתה קדוש עם ד"פ ובכך האצטריוכו למימר והם ובכך יתקדש וכו' ובכך תן פזודך וכו' ובכך תן כבוד כו' ובכך צדיקים וכו' ואין לומר סדר הזה כולו אלא בב' ימים דר"ה ויזה"כ בלבד אבל בימ"ת אין בזוי אלו מתגלים ולכן אין לאמרם אז זולתי זכרנו בברכת אבות ומי כמוך בתזויית המתים ואתה קדוש כסדר ימי הזול אלא שזויתם המלך הקדוש ואמנם כונת אלו המילות הם כי הנה יש בו ט' תיבות כנגד לאה ורוזל שהם ב' דלתין וע"ה הוא ט'. וגם נקרא דור ודור ואנו ממליכים אותה עתה וזמ"ש לדור ודור המליכו לאל וכו' ומלת לאל הם ב' שמות אשר בדור ודור עצמם הגז' והוא כי אות א' אשר באמצע לאל תזוזרנו עם כל למד ולמד בראש ובסוף יהיה ל"א וא"ל והם ברזול ובלאה כי ברזול הוא הויה דס"ג שיש בה ג' יודין וא' כמנין ל"א ולפי שהויה מתזולת באות י' לכן היודין קודמין לאות הא' וזהו ל"א אבל בלאה הוא שם אהיה ביודין שגם יש בו ג' יודין וא' כמנין א"ל ולפי ששם אהיה מתזויל באות א' לכן הא' קודמת ליודין וזהו אל ואומרו כי הוא לבדו מרום וקדוש גם זה נזולק לב' מלות כי הוא לבדו הם ברזול ומלות מרום וקדוש הם בלאה כי היא למעלה ממקום רוזל כנז' אצלנו בפי' ויצא בסוד יעקב משמש במרום וע"ש ושמעתי משם מוז"ל כי הוא לבדו הם בגי' שם מ"ב והוא ברזול:

שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ו קצת כוונות התפילות של ראש השנה

ביאור קצת כוונות בתפילות ר"ה הנה נת"ל כי בר"ה לפי שנברא העולם ביום הזה לכן נעשה בכל שנה באלו הימים ככל מה שהיה בעת שנברא העולם והוא כי בתזוילה זוזורים זוזין

אב"א וצריכים אזור"כ נסירה וזורת פב"פ וזיבוק ונישוק וזוג וכל אלו הבזיונות הם נגמרים ביום זו זוג עצרת ואז מזדווגים יזוד וכמ"ש בע"ה בתזולת דרוש זוג הסוכות ובתזולת דרוש יוה"כ וע"ש בדרוש ג' דזוג הסוכות בענין התפשטות הזוסדים דאימא בנזקבא דז"א ושם נתבאר טעם זכון אל אריכות הימים האלו משא"כ בזמנים אזורים ונמצא כי מיום א' של ר"ה עד סוף ליל זוג עצרת כולם הם או זוג ישראל עם לאה או זוג יעקב עם לאה ולכן נק' ר"ה כי כן לאה היא ראש של רוזל כנודע בסוד עקב עונה יראת ה'. ומה שאנו מכוונים בכל תפלות אלו הימים הנז' בברכת אבות במלך עוזר ומושיע ומגן כו' להזוירה פב"פ אז הכל בסוד לאה ולא ברזול כי רוזל אין נסירתה נגמרת אלא ע"ס י' ימ"ת ספירה א' בכל יום מהם אבל לאה נגמרת לגמרי ביום א' ובכל יום ויום וזורת פב"פ עמו ולזה תיקנו ענין זכרנו לזוים כו' קודם מלך עוזר כו' כי במלות אלו נרמז נסירת לאה. ולכן יש בזכרנו לזוים י"א תיבות וזה סדרם זכרנו לזוים מלך זופץ בזוים כתבנו בספר זוים למענך אלקים זוים ולא יאמר אל מלך וגם לא יאמר אל זוי וכ"כ בעל הטורים ז"ל:

וכבר נתבאר אצלנו שזהו סוד הנסירה ואינה נעשית אלא ע"י השינה והדורמיטא שהיא א' מס' במיתה לכן אנו אומרים שזכירה תהיה לזוים ולא למיתה. גם נתבאר אצלנו כי למענך אלקים זוים הוא בנה"י דז"א ונודע כי הם שיעור קומת הנזקבא וזהו למענך כי נסירת הנה"י היא למענך כי שם הוא קומתך. והנה הם י"א תיבות בסדר הזה והם כנגד עשר אזוריים שצריך לזכור ועוד בזוי אזורת שהיא זויות לכולם שעמה הם י"א ע"ד מ"ש ב"א סמני הקטורת הנאזזים ב"א אזוריים שלו ואע"פ שאין נזכר בכל יום ויום מן עשרת ימ"ת אלא ספירה א' עכ"ז צריך להוריד הדיעין עד למטה. ונודע כי לאה היא באזורי ז"א מראשו ועד הזוהר ורוזל היא מן הזוהר ועד סיום רגליו. והנה זכרנו לזוים הוא כנגד כתר דז"א אשר נקרא זוים בסוד התפי העליון שהם בזוי המקיפים העליונים הא' אשר על כתר דז"א כנ"ל בביאור ברכת אבות במלות אוא"א כו' כי יש מקיפים א' וב'. ונודע כי התפילין נק' זוים זוי המלך לפי שיש בהם כ"א אזכרות כמנין אהיה וד' פרשיות כנגד ד' אותיות הויה וד' בתים כנגד ד' אותיות אהיה והנה אהיה הויה אהיה הם בגי' זוים וזה תכוין בזכרנו לזוים שהוא מלת זוים הא' שבד"פ זוים הנז' כאן. ותכוין כי אלו התפילין שהם המקיפים העליונים נמשכים בז"א ע"י זוג או"א כנודע אשר בזווי אור המקיף שלהם והנה או"א הם בזווי הויה דמילוי יודין דע"ב ואהיה דמילוי יודין העולה קס"א והנה ע"ב וקס"א הם בגי' רג"ל והם בגי' ד' אותיו' זכור אשר במלת זכרנו ועוד יש בו ג' יתירה לרמוז כי הנה אזור"כ נמשכים אלו המקיפים היוצאים מן הזווג הנז' דרך ג' שערי בינה הנמשכים מן אורות דאו"א. גם ר"ת זכרנו לזוים הוא ל"ז וס"ת הוא מ"ו והם בזוי ב' מילוי ב' הויות ע"ב ס"ג לרמוז כי כ"ז נמשך ע"י זוג או"א הנקרא ע"ב וס"ג ואז יוצאי' בזוי המילויים שבהם לזוין. גם תכוין כי ר"ת הוא ל"ז כמנין הב"ל לרמוז כי אלו התפי הם בזוי א"מ הנקרא הב"ל כמבואר לעיל בברכת אבות ובהרבה מקומות והוא בבזיונת ההבל היוצא ממילוי ס"ג שהוא בגי' הב"ל. והרי ביארנו טעם היות התיבות י"א ואמנם היות מספר אותיותיו מ"זו הוא לרמוז אל ב' שמות

הויה אהיה שרמזנו במלת זכרנו כנז' והם בפשוטן בגי' מ"ז ע"מ הכולל. אוז"כ אנו אומרים מלך זופץ בזי"ם והוא למטה בתפילין דמקיפים תזותנים שבמצוה דז"א שהם כנגד המוויזין הפנימיים זב"ד וגם אלו התפי' נקר' זי"ם לטעם הנ"ל. והנה באזורי אלו התפי' יש שם קשר של תפי' אלו שבראש ז"א והוא סוד אות ד' כנודע והיא בזוי' לאה מל' העליונה העומדת באזורי ז"א מן זכמה ולמטה וז"ש מלך זופץ בזי"ם כי זו המל' עילאה הנק' מלך לוקוזת זופץ ורצון הנמשך מן מצוה הרצון אשר בז"א אשר שם בזוי' התפילין הנז' הנקרא זי"ם ומן הרצון הזה שלוקוז מן התפי' הנקר' זי"ם נעשית ד' זו דקשר דתפילין מאזורי הנק' מלך:

כתבנו בספר זי"ם הוא בזוג"ת דז"א אשר הם סוד ב' ידיים שבהם סוד הכתיבה והנה מל' הב' הנק' רחל ונקר' ספר כנודע היא יוצאת כאן באזורי הזוהר אשר בת"ת ושם נעשים בה ג"כ בזוי' תפילין שבראש שלה הנק' תפילה של יד דז"א כמבואר אצלנו במקומו. וגם תפילין אלו נקר' זי"ם וזמ"ש כתבנו בספר הזי"ם כי בזוי' זוג"ת דז"א הנקר' כתיבה יאירו במלכות הב' הנק' ספר אשר בו התפי' הנקר' זי"ם ויתקנו אותה:

למען אלקים זי"ם הוא בנה"י דז"א כבר אמרנו למעלה כי הם שיעור קומת הנק' וזהו למען כלומר כי נסירת הנה"י הוא למען כי שם הוא קומתך. והענין הוא כי יש כאן בזוי' נה"י דז"א ובזוי' נה"י דרחל נוק' העומדין כנגד הפרקי' תתאין דנה"י דז"א כנודע וכ"א מהם נק' אל זוי' בסוד היסוד הנק' כן בין בנה"י דז"א בין בנה"י דנוק' והתזכרות ב' יודד נק' אלקים זי"ם בלשון רבים וכפי הכונה הזאת היה ג"כ צודק לומר כאן מלת אל זוי' כמו שיש גורסין אבל אין לומר אותו לפי שאין צורך להזכירו כיון שכבר הזכר בלשון התזכרות אלקים זי"ם כנז' ועוד כי אין להוסיף בזכרנו יותר מי"א תיבין כנז':

מלך עוזר ומושיע ומגן עתה הוא בזוי' זורת לאה עם ז"א פב"פ כנודע בתפלת שזרית דזו"ל ובמלת מגן תכוין אל מש"ל בברכת אבות בענין אלקי' אברהם אלקי' יצחק ואלקי' יעקב ואמרנו כי מן ג"פ אל אל אל ש"ב ג"פ אלקי' אלקי' נמשכה הארתם לנקבה ונעשית מגן. ושם נתבאר כי כל אל מהם נזולק לג' יודין ואלף ולכן כשנמשכין בנקבה נזולקין ג' יודין בזב"ד שלה וג' יודין בזוג"ת שלה וג' יודין בנה"י שלה וכעד"ז ג' האלפין שבהם כל אלף צורתה יו"י כזה א' ומתזולקים ע"ד ט' יודין הנז' יו"י בזב"ד יו"י בזוג"ת יו"י בנה"י שלה וע"י כל אלו ההארות נעשית מגן כנ"ל:

ברוך א"י מגן אברהם כבר נתבאר כי יש כאן ב' כריעות וב' זקיפות. והענין הוא כי ע"י הכריעה של הגוף בסוד ו' לגבי ה' במלוא ברוך יורדת הארת זוג"ת דז"א בזוג"ת שלה אשר הוא בזוי' אות ו'. ואוז"כ ע"י כריעת הראש בסוד ו' לגבי ה' יורדת ההארה הנז' באור יותר גדול ונמשך עד נה"י שלה ובשם ההויה ע"י הזקיפה ההיא אנו ממשכי' הארה בג' מוויזין שבה ואז עולין ונזקפין ג"פ א"ל שזרמו במלת מגן שהם מתזולקים בג' קיים שבה ומתקבצים ומאירים באנפין שלה בסוד מגן אזור והוא ע"י הזוסד הנק' אברהם בסוד והוכן בזוסד כסא

וזמ"ש מגן אברהם ועלי זו אל אנפין דילה נתבאר היטב למעלה בביאור ברכת אבות במלות אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב וע"ש היטב:

אז"כ ברכת אתה גבור ותיקנו בה נוסח מי כמוך אב הרזומן כו' והם זו תיבות ואלו הם מי כמוך אב הרזומן וזכר יצוריו ברזומים לזיים ויש בין התפלות שינוי שבתפלות שזרית ומנוחה וערבית תאמר אב הרזומן ובתפלת מוסף תאמר אב הרזומים וגם זה נוהג בתפי ויה"כ עוד שמעתי מפי מגידי אמת מן הזוברים שלנו שאמר להם מוז"ל שיגם במנוחה של יום שבת יאמר אב הרזומים והדבר מבואר כי במנוחה דשבת יש עליה דומיא דתפלת המוסף והוא פשוט. גם מצאתי כתוב במזוזור של מורי זלה"ה שעשה הגהה כי גם בתפלת זעילה ביה"כ יאמר אב הרזומים כמו במוסף וכן שמעתי מפיו כשהיה מתפלל:

והנה נוסח זה של מי כמוך אב הרזומן כו' יש בו זו תיבות והם כנגד הארת זו תיקוני דיקנא דכהנא רבא אשר כנגדם הם זו בגדי כהונה אל הכה"ג ביה"כ ונודע כי כהנא רבא הוא בע"ק א"א ולכן נק' רבא ולא זעירא אבל כהן הדיוט אינו צריך זו בגדים ולפי שהם בעתיקא לכן הם בגדי לבן כנגד לבושיה כהלג זיוור הנאמר בעתיקא. ודע כי בכל י"ת צ"ל אב הרזומן שהוא ב"א אבל בתפלות המוספין דר"ה ויה"כ ושבת שבנתים צ"ל אב הרזומים לפי שאז עולים עד או"א ונודע כי אבא עילאה נקר' אב לכל הרזומים כולם כי הוא ראשית קו הימין ולפי שברכה זו היא כולה גבו' כי לכן נקר' גבו' לכן אנו ממתקים אותם במלות אב הרזומן והענין הוא כי אב הרזומן הוא בגי' ש"ו מן אותיות שופר אשר ביארנו שם כי עם הי"ד פרקי אצבעות האווזים בשופר זשלמים לש"ך ניצוצין הגבו' ואנו קוראי אותם אב הרזומן למתקם בסוד רזומים וגם אב הרזומים הנז' בתפלת המוספין כנז' גם הם בושבון אב הרזומן. ואמנם כונת ברכה זו היא כי ביום ר"ה נידונין כל הנשמות העתידות לזוזור בגלגול בעוה"ז וזמ"ש זכר יצוריו ברזומים לזיים ולא אמר זכר אותנו ע"ד מ"ש זכרנו לזיים אלא זכר יצוריו הם הנשמות הנז' שזכר אותם ברזומי ית' להזוזירם לזיים ולזויותם בעוה"ז בסוד זזורתם בגלגול. וזמ"ש בתפלת המוסף בזכרונות אתה זכר מעשה עולם ופוקד כל יצורי קדם וכו' מי לא נפקד כיום הזה כו' והנה ע"י גלגול הנשמות האלו שזוזורים לעוה"ז בסוד הגלגול מזה ג"כ נתאמת אצלנו כי גם יהיה תזוית המתים אל הגופים לעת"ל וזמ"ש אזוריו ונאמן אתה להזויות מתים בגוף ונפש כי בראותנו אותך זכר יצוריו ברזומים. לזיים שתזוזור הנשמה בגלגול מזה נודע כי נאמן אתה להזויות מתים בגוף ונפש. וגם לסיבה זו נתקן תיקון מי כמוך וכו' בברכת תזוית המתים כי כולו דוגמא א'. גם ר"ת ברזומים לזיים הם ל"ב גתי' גם ר"ת יצוריו ברזומים לזיים הוא שם בן מ"ב שהוא בזוי גבו' מעין ברכה זו הנק' גבו'. גם ר"ת זכר יצוריו ברזומים לזיים הם מ"ט והם מ"ט שערי בינה:

לדור ודור המליכו לאל כי הוא לבדו מרום וקדוש. דע כי בעשרת ימי תשובה אין לומר כל סדר זה מן לדור ודור ע"ס הברכה דאתה קדוש עם ד"פ ובכן דאצטריכו למימר והם

ובכן יתקדש וכו' ובכן תן פזודך וכו' ובכן תן כבוד כו' ובכן צדיקים וכו' ואין לומר סדר הזה כולו אלא בב' ימים דר"ה ויוה"כ בלבד אבל בימ"ת אין בזוי אלו מתגלים ולכן אין לאמרם אז זולתי זכרנו בברכת אבות ומי כמוך בתזוית המתים ואתה קדוש כסדר ימי הזוול אלא שזוותם המלך הקדוש ואמנם כונת אלו המילות הם כי הגה יש בו ט' תיבות כנגד לאה ורוזל שהם ב' דלתין וע"ה הוא ט'. וגם נקרא דור ודור ואנו ממליכים אותה עתה וזמ"ש לדור ודור המליכו לאל וכו' ומלת לאל הם ב' שמות אשר בדור ודור עצמם הגו' והוא כי אות א' אשר באמצע לאל תזכרנו עם כל למד ולמד בראש ובסוף יהיה ל"א וא"ל והם ברוזל ובלאה כי ברוזל הוא הויה דס"ג שיש בה ג' יודין וא' כמנן ל"א ולפי שהויה מתזולת באות י' לכן היודין קודמין לאות הא' וזהו ל"א אבל בלאה הוא שם אהיה ביודין שגם יש בו ג' יודין וא' כמנן א"ל ולפי ששם אהיה מתזול באות א' לכן הא' קודמת ליודין וזהו אל ואומרו כי הוא לבדו מרום וקדוש גם זה נזולק לב' מלות כי הוא לבדו הם ברוזל ומלות מרום וקדוש הם בלאה כי היא למעלה ממקום רוזל כגו' אצלנו בפ' ויצא בסוד יעקב משמש במרום וע"ש ושמעתי משם מו"ל כי הוא לבדו הם בגי' שם מ"ב והוא ברוזל:

ובכן יתקדש שמך וכו' דע כי ד"פ נזכרו בכאן מלות ובכן שלא כדברי הפוזותים ממנן זה וגורעים ומשנים כפי העולה בדעתם. והנה ובכן הוא בגי' ע"ב ונודע כי שם בן ע"ב הוא ג' ג' ג' אותיות ג' פ' ע"ב ואזו"כ נכללים בע"ב תיבין א"כ הם ד' ובכן. ואמנם ענין ד' ובכן אלו הם ד' היות ע"ס מ"ב באופן זה כי הויה דע"ב הרי היא נודעת כי גם היא במספר ג' אותיו' בכך גם הויה דס"ג עם י' אותיותיה הם ע"ג כמנן בכ"ן ע"ה. גם הויה דמ"ה עם זושבון ד' אותיותיה הפשוטות הם כמנן ע"א וע"ה הרי ע"ב אמנם הויה דב"ן היא בבזוי ריבוע כזה י' י"ה יה"ו יהו"ה שהיא בגי' ע"ב. וכבר נתבאר ענין זה בענין ויעבור וי"ג מדות דרוזמי שבתפלת שזורית רוזל כי ד"פ אלו ע"ב ע"ב ע"ב ע"ב הם סוד ע"ב רי"ו וכו' והנה אם תוסיף ו' של ובכן יהיה בגי' כמנן מזל א' ולכן צריך לכוין להוריד בכל בזוי ע"ב מאלו הד' היות תוריד ג' היות עליונות אשר במזל העליון הזו' דדיקנא דא"א שהם בגי' ע"ז כמנן מזל א' וכמנן ובכ"ן ואמנם ב' ובכן הא' הם ללאה הא' בבזוי שמאלו תזות לראשי והב' הוא בזוי וימינו תזובקני וב' האזורות הם לרוזל ע"ד הגו' בלאה:

ועתה נבאר כ"א מהן ובכן יתקדש שמך וכו' יש בו ז' תי' כנגד לאה ורוזל הנק' ב' דלתין כנ"ל ולאה היא הנקראת שמך ה' אלקינו כי הנקב' נק' שם כנודע ולאה נק' שמך הגדול ואלקינו על ישראל עמך הם ברוזל אשר תמיד עומדת עם ישראל בעוה"ז כנודע ולכן תכוין כי מלת יתקדש הם אותיות שד"י ת"ק שהוא בזוי שם שד"י כפשוטו ובזוי אותיות מילוייו בלבד העולים ת"ק. והענין הוא כי לאה ורוזל שם הוא בזוי שם שד"י שבתפלין שהם ש' של בית תפלה ש"ר וד' דקשר תפלה ש"ר וי' דקשר תפלה של יד. ורוזל ולאה הם נק' מלכות וזהו מה שאנו אומרים בתפלת מוסף במלכות לתקן עולם במלכות שד"י גם תכוין כי הגה זה ובכן הא' הוא הויה דע"ב דיודין אשר הוא בסוד הזוכמה הנק' קדש וזמ"ש ויתקדש. וגם טעם אזור כי בהויה דע"ב דיודין יש ד' יודין וכ"א כלולה מי' הם ד' מאות ועם

עשר האותיות דהויה עצמה במילואה הרי ת"י כמנין קודש וכמנין קדוש וזמ"ש ויתקדש. ושבעתי משם מוז"ל כונות אלו כי ר"ת של יתקדש שמך ה' הוא בגי' יש"י כמנין ש"ך ניצוצין הנודעים וס"ת הגז' הם שכ"ה שהם ה' אלפים היתירים הממתקין את הש"ך דינים הנרמזים בה"פ די"ן של אדנ"י העולים בגי' ש"ך ובהם ה' אלפין למתקם כנודע. גם ר"ת של אלקינז על ישראל עמך הוא קנ"א כמנין אהיה דההין גם ס"ת הגז' הם פ"ו כמנין אלקים ע"כ שבעתי:

ובכן תן פזודך כו' צריך להגיה מלת כמו שידענו ולהסיר מלת כמו כנודע ואז יהיה מספר תיבות סדר ובכן הזה מ"ב תי' כנגד שם בן מ"ב כנודע שהוא בגבו' ובפזוד כנודע. ומלת פזודך הוא בגי' יב"ק שהם שתי שמות יהו"ה אלקים והם ב"פ ז"ו ז"ו והם ב' גבו' מן הזמשה גבו' מנצפ"ך כנודע שמתזלקו' לה' אלקים דכן וכל א' מהם הוא בגי' ז"ו ז"ו וכל ה"פ ז"ו הם ביזוד בגי' פ"ר כמבואר לעיל בברכת אבות דר"ה במלת או"א כו' וע"ש הטעם. גם ב' תי' של תן פזודך הם בגי' תקס"ב כמנין ב"פ מנצפ"ך עם ב' הכוללים של ב' מנצפ"ך כי הם מנצפ"ך א' בבינה ומנצפ"ך א' במלכות והם בבריאה ובעשיה כי בהם בוזי' הדינים שהם נקבות ולכן לא הוזכר בברכה זו עולם היצירה אלא בריאה ועשיה לבדם והוא אומרו על כל מעשיך ואימתך על כל מה שבראת. גם אומרו ויראוך כל המעשים וישתזוו לפניך כל הברואים:

ובכן תן כבוד לעמך כו' צריך להגיה ולומר ותקוה טובה לדורשיך וכמשו"ל בס"ה ב"פ וישלחו ע"פ הצילני נא מיד אוזי מיד עשוי כו' כי צריך האדם לפרש ולבאר בלשון שאלתו בתכלית הביאור עד שלא יהא בה גמגום כלל פן זז"ו יתן מקום אל המקטרג לקטרג בלשון שאלתו ולכן צ"ל ותקוה טובה לדורשיך ולא ותקוה סתם. וביאור המלות הוא כי הגה אנו עתה בזה ובכן הג' שהוא בז"א כנ"ל שהוא בסוד הויה דמ"ה דאלפין ולכן צריך להזכיר בו ענין תקוה טובה הזאת והוא כי יש בו אותיות תי"ק ו"ה פ"י כי היצירה והעשיה הם תי"ק ונרתק של ב' אותיות אזורונות ו"ה של ההויה וזהו ות"ק ו"ה. והענין הוא כי הגה אומות העולם אין להם בוזי' רוזו ומכ"ש נשמה רק בוזי' נפש בלבד מעולם העשיה ואף נפש זו היא מן הקליפ' דעשיה הנק' רע ולכן אנו אומרים בימי הזוול בעמידה למינים אל תהי תקוה פ"י שאנו מתפללים שלאומות העולם וגם למינים שלא יהיה להם שום זולק ותי"ק ו"ה שהם יצירה ועשיה ואפי' בנפש דעשיה מצד הקדושה לא יהיה להם שום אוזיזה כלל. אבל עתה ביום ר"ה אנו מתפללים שאנו דורשיו ית' שיתן לנו תי"ק ו"ה מצד הטוב ר"ל שעל הפזות אם אין בנו מעשים לקבל הנשמה העליונה מכולם שהיא מן הבריאה לפזות אל יזוסר לנו רוזו ונפש מן יצירה עשיה הנק' תקוה מצד הקדושה שבהם הנק' טוב וזמ"ש ותקוה טובה. ונלע"ד שבעתי ממוז"ל כי בזה ובכן הג' יש בו כ"ז תיבות זווין ממלת ובכן והוא כנגד שם ההויה הזו שהיא הויה דמ"ה דאלפין כנ"ל. גם נלע"ד שאני הוא שאמרתי למוז"ל ענין זה ולא הודה בו ואני מסופק גם מ"ש וצמיזות קרן לדוד עבדך הוא ברזול הצומזות ממטה למעלה ואין בה רק ב' יזודים הויה אלקים הוי' אדנ"י שהם גי' בא"ר אבל ועריכת נר לבן ישי הוא

בלאה שהיא כדוגמת הבינה העליונה ולכן יש בה ג"כ יזוד הג' של הויה אהיה אשר ג'
היזודים הג' יזוד הם בגי' ז"ר וזמ"ש ועריכת זר לבן ישי שהיא לאה אשר ממנה יצא משיזו
בן דוד בן ישי:

קדוש אתה וזורא שמך, זלע"ד ששמעתי ממוז"ל במש"ה ויגבה ה' צבאות במשפט כי כל
הזווגים שבימים אלו מר"ה ועד שמיני עצרת הם בלאה ולא ברזול ושאו אומרים ויגבה
שהם בזוי זה"י דאי הנק' ידוד צבאות כזודע המלוכשים בז"א הנק' משפט והם נגבהים
למע' בלאה. עוד ירצה לפי שעתה הוא זמן הנסירה ובר"ה ננסרת בזוי הראש כי לכן נקרא
ר"ה כזודע אצלנו ולכן היא עריכה להגביה עצמה למע' כדי ליקוז הדינין הננסרין ממקום
אזורי רישא דז"א וזהו ויגבה ה' וכו':

ברוך אתה ה' המלך הקדוש צ"ל המלך הקדוש בב' ההין א' של המלך היא בלאה הנק'
מלך מלכות עילאה והיא נעשית עתה בזוי אות ה' והנה היא מקבלת הארה מן המוויזין
הפנימיים דז"א המלוכשים תוך זה"י דאי עילאה הנקרא הקדוש ה' קדוש. גם המלך המשפט
שאומרים בעשרת ימי תשובה הוא ברזול מלכו' תתאה וגם ב' ההין אלו תכוין בהם אל
הדרך שנתבאר בב' ההין דהמלך הקדוש אלא שהה' ראשונה דהמלך המשפט הוא ברזול
כזו':

וכתוב לזויים טובים וכו' זלע"ד ששמעתי ממוז"ל כי אנזונו נמשלים אל הכותי הזה היודע
לשאול שאלותיו בהדרג' ולכן בברכת אבות שאלנו זכרנו לזויים סתם ועתה הוספנו לשאול
שלהו טובים והכונה כפי הסוד הוא כי הנה עתה ברכה זו היא בהודא' שהיא ספי' ההוד
וזודע כי זה"י דז"א נעשין מוויזין לזוק' ואז נקרא טובים וכמ"ש בתפמי' שזורית דזול בברכת
אבות בענין גומל זוסדים טובים וע"ש וזמ"ש וכתוב לזויים טובים:

מה שאומר במוסף ועקידת יצחק היום לזרעו ברזומים תזכור שבעתי בשם מוז"ל שזו
הנזוסזא היא האמיתית לומר לזרעו ולא כדברי הנזוסזא האזורת לזרע יעקב:

היום הרת עולם וכו' הוא ענין התקבצות הדינין והגבו' ביסוד הנקבה שהם דינין דכורין
ודינין נוקבין והם שכ"ה ניצוצין ופ"ר דמנצפ"ך וכולם בגי' הר"ת ולכן יום זה הוא יום הדין.
והיום יעמיד במשפט כל יצורי עולם וכו'. ענין א"מ שנתקן אזור העמידה בכל י' ימי תשובה
באמרך א"מ קרע רוע גזר דינינו תכוין במלת קרע אל שם קר"ע שט"ן והוא שם השני דשם
בן מ"ב ותכוין ש"ע"י שם זה יקרע רוע גזר דין:

שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ז

דרוש ז:

בענין תקיעות של ר"ה ובתזווי אבאר סדרם הגנה הם ל' תקיעות תשר"ת תש"ת תר"ת ג"פ מיושב בעת ברכת שופר אוזר קריאת ס"ת ול' תקיעות מעומד במוסף בלחוש במלכות זכרונות שופרות ומ' תקיעות בקדיש תתקבל שלאזור תפלת מוסף דוזורה באופן זה. בתזווי יתקע תשר"ת ג"פ תש"ת ג"פ ותר"ת ג"פ הרי ל' תקיעות ויוזור לתקוע תשר"ת תש"ת תר"ת פ"א הרי מ' קולות ויכוין כי הם מאה קולות כנגד שם הויה דמילוי ס"ג ובאותיות מילויה לבדם שהם בגי' ל"ז והנה ס"ג ול"ז הם ק'. ובענין כונת השופר יתבאר היטב ענין ס"ג ול"ז אלו מה ענינם:

סוד תקיעת שופר ובתזויל אכתוב ענין א' שנלע"ד ששמעתי ממוז"ל והוא זה כי ב' שופרות הם שופר הקטן ביום ר"ה והוא בתבונה ושופר הגדול לע"ל בא"י עילאה הנק' בינה כמש"ה והיה ביום יתקע בשופר גדול מכלל דאיכא קטן וכן דרשו רז"ל גם נלע"ד ששמעתי כי תקיעות דמיושב הם בתבונה ושל המוסף הם באימא כי עד שם עולים ז"ן במוסף כנודע:

ועתה נבאר דרוש זה על מתכונתו בע"ה ובו יתבאר מי הוא השופר ומי הוא התוקע ומי הוא הפה של התוקע שבו תוקעים בשופר ומהו בזוי הקול היוצא מתוך השופר כבר נת"ל כי בימי ר"ה עומדים ז"ן אב"א ואנו צריכים לזכור אותם בימים האלו ע"י הדורמיטא דאפי או"א ב"א גם נתבאר ענין הדורמיטא הזו כי היא העלאת פנימיות ז"ן בבזוי מ"ן בתוך אי עילאה ואזר עלייתם בתוך אימא כנ"ו ע"י הדורמיטא או אנו מעוררין אותם ומוציאין אותם מלבמלה מתוקנים עם מוזין הראויים לזווג ואמנם סוד השופר בעצמו שמעתי פעם א' ממוז"ל כי הוא כללות כל הגבו' והדינין כי הגנה הוא בגי' תקפ"ו ותוקף להורות כי הוא בזינת הדינין תקיפין כולם והוא סוד ג' האלקים הא' הוא אלקים במילוי יודין העולה בגי' ש' דשופר והב' הוא אלקים בריבועו פשוט והוא גי' ר' דשופר והג' אלקים פשוט שהוא בגי' פ"ו דשופר. אבל מה ששמעתי עתה נקשר עם הדרוש שהקדמנו והוא כי בזוי השופר הוא בזוי אור המקיף של ז' ספי תזותו דאימא ולכן נקרא שופר מלשון שפופרת של ביצה ושפופרת של קנה שהוא זלול מתוכו וכן הוא בזוי א"מ שהוא זלול מתוכו להלביש בתוכו את האור הפנימי. עוד נקרא שופר לטעם האדמת פני התוקע ביופי ושפירות כמו שיתב"ל בע"ה. אבל דע כי האור הפנימי דז"ת דאימא הם ז' היות דס"ג אבל אור המקיף אינו כן וכמ"ש. והענין הוא כי הגנה נתבאר במ"א כי יש דינין דכורין ויש דינין נוקבין והם שכ"ה נצוצין דבוצינא דקרדינותא ופ"ר גבו' דמנצפ"ך והנה אור המקיף נודע כי הוא בזוי דינין וגבורות כמבואר בהרבה מקומות ולכן הוא כולל ב' בזוי אלו של הדינין ולכן נק' שופר כי אותיות פ"ר דשופר הם ה"ג דמנצפ"ך שהם בגי' פ"ר וב' אותיות ש"ו מן שופר הם סוד הש"ך דינין דבוצינא דקרדינותא והם נשלמים לזושבון זו ע"י היד של אדם האוונות בשופר לתקוע בו כי היא כלולה מן י"ד פרקין שבה' אצבעות היד עם ש"ו הרי ש"ך וה' אצבעות היד משלימין לה' גבו' מנצפ"ך שהם פ"ר ונעשין פרה אדומה והרי נתבאר ענין השופר וענין היד האוונות בו ועתה נבאר בו מי הוא התוקע ומי הוא הפה:

דע כי התוקע הוא אימא עילאה כי היא תוקעת מתוך פיה ומוציאה את ז"ן דרך פיה לזוין ואז יורדים משם ולמטה ונכנסים ועוברים תוך פנימיות אור המקיף בתוך זולתו עד סיום ז"ת שלה שהם סוד השופר ואז"כ הם יוצאים מתוך פה התזותן של השופר הזה לזוין. והנה גם הפה של אימא היא הויה דס"ג ועם הכ"ב אותיות הנמשכים שם בסוד אוזה"ע בומ"ף כו' בתוך ה' מוצאות הפה הרי הם בג"י פה. ועתה נבאר מה הם הקולות שיוצאים מתוך השופר. הנה הודעתך כי התיקון הז' דבי"ג תיקוני דיקנא דעתיקא הוא נק' ואמת והוא בזוי תרין תפוזין קדישין דעתיקא ושם נבאר כי הם ז' הויות דס"ג שהם בג"י אמ"ת:

והנה המילוי של ס"ג הוא בג"י הב"ל ונמצא כי ז' המילויים שבז' הויות הנז' הם סוד ז' הכלים דקהלת וכולם הם בג"י ר"ס עם הכולל שלהם ולהיות כי כל בזוי מילוי הוא דין כי מילוי הוא בג"י אלקים לכן אלו הז' מילויים שהם ז' הכלים הנז' נמשכים מבינה שהיא בזוי דין ודין מתערין מינה ונמשכין בז"ת שבה כי כבר הודעתך כי שבעה הויות דס"ג הם בז"ת דא"י והנה הקולות שאי' תוקעת מתוך פיה אל תוך השופר הם בזוי ז' הכלי אלו ואלו יוצאין מפיה התזותן של השופר לזוין והם סוד קול השופר והנה הם בג"י ר"ס כנז' וכשיוצא משם לזוין מתזלקין זוציים לז"א וזוציים לז"ק וע"י הכלים אלו נתקנים ז"ן והנה בהתזלקם לזוצאים היו שני פעמים ק"ל ק"ל והנה ז"א הוא אות ו' ונק' היא אות ה' תתאה של הויה ואז ז"א הנק' ו' לוקח זוציים שהם ק"ל ונעשים קול והנקב' הנק' ה' לוקחות זוציים שהם ק"ל ונעשים קל"ה וזהו סוד קול השופר. ונבאר ענין האדם התוקע אשר פניו מתאדמים בעת שתוקע והוא כי בהיותו תוקע להוציא ז' הכלים וקולות אלו מזוין לשופר אז מתעוררים שרשיהם ומקוריה' שהם ז' הויות דס"ג אשר בתרין תפוזין דעתיקא ומאירין ומתאדמין פניו. וז"ס הארת פני התוקע וגם לסיבה זו נקר' שופר מלשון שופריה דאדם וכיוצא בזה כ' ע"י השופר מתעורר יופי העליון של תרין תפוזין דעתיקא ומתגלית הארתם למטה בעת תקיעת השופר כאשר מתאדמים פני התוקע כנז'. ולהיות כי קול השופר הוא בזוי ההבל היוצא מן הויה דס"ג כנז' לכן צריך לתקוע ביום ר"ה ק' קולות כנז' שם ס"ג ומילוי העולה לז"א. וס"ג ול"ז הם ק' קולות שנתב"ל היכן מקום תקיעתם:

ואזור שנתבארו כל הענינים דרך כלל נבאר עתה דרך פרט בענין התקיעות הנה תזולה צריך לכוין כי צורך התקי' זו היא לצורך נסירת הדינים דז"ן הנזכרים ביום זה ואנו ממתקין אותם ע"י תקיעת שופר והוא כי ע"י עלותם באי' והיותם שם בסוד העיבור בזמן הדומיטא ואז"כ אנו מוציאין אותם לזוין בסוד ההבל הנז' היוצא מתוך השופר ועי"כ הם מתמתקים. וכלל זה יהיה בידך כי כל כפיית וביטול הדינים והתמתקו' אינם אלא על ידי שורשם ממש כי הגבורות והדינים העליונים הנה הם תמיד ממותקים ומבוסמים לכן הם עצמם כופים את הדינים הקשים ומבוסמים אותם וממתקים אותם ולכן אל תתמה ממ"ש עתה בעזרת השם איך ע"י שרשי ומקורי הדין אנו מבוסמים וממתקים את הדין:

ואז"כ תכוין בענין השופר בעצמו כי הוא קצר למעלה ורוזב למטה בסוד מן המצר קראתי י"ה במקום המצר הוא מקום הקצר הנתון בפיו של התוקע ומקום רוזב הוא למטה כי כן הוא בזוי המקור שלו שהוא הדיקנא דעתיקא אשר הוא הכופה ומבסם כל כוזות הדין כולם כנודע והנה הדיקנא ההוא הנה היא מצר מלמעלה ולמטה מתרוזבת יותר ויש בה ב' שמות י"ה הנמשכי מב' שמות אלקים אשר בב' פאתי הראש שמשם נמשכת ויוצאת הדיקנא כמבואר אצלנו בביאור י"ג מדות של ויעבור בתפילת שזרית דזול ושם י"ה הא' העליון הוא למעלה במצר ושם י"ה הב' התזותון הוא למטה במרוזב. וזמשי"ה מן המצר קראתי י"ה ולכן צריך שפיו הקצר והמצר יהיה למעלה בפיו של התוקע ופה הרוזב יהיה למטה ותכוין כי ע"י תקיעת שופר זה אתה מוריד אותם ב' שמות של י"ה י"ה העליון והתזותון שבמצר וברוזב של הדיקנא כאן במקום הזה לאכפייא כל הדינין האלו כי שם הוא שורש ומקור כולם כנודע:

ואז"כ תכוין בענין הוצאת הקול והוא כי התזולת הקול הזה הוא הבל היוצא מן הגרון דאימא אשר בו מתזזברים ב' שמות מ"ב א' מאבא וא' מאימא ושניהם כלולים בגרון דאימא והנה ב"פ מ"ב הוא סוד אזוע"ה שבגרון כנודע וע"י אלו המ"ב נכפים הדינין כנ"ל. גם תכוין באותיות גיכ"ק אשר בזיך דאימא הסמוך אל הגרון כי הזיך הוא סוד זכמה המזדווג עם הגרון שהוא ב"י ואותיות גיכ"ק ואזוע"ה אשר בזיך וגרון הם בגי' רי"ו ותכוין כי זה הרי"ו הוא זוג או"א ע"י זיך וגרון בסוד אכלו רעים גם רי"ו אלו עם הכולל הם סוד רזי לי רזי לי כו' אז"כ תכוין בהויה דע"ב דיודין שבאבא לזיך ולהויה דס"ג שבאימא בגרון ותכוין כי ב' הויות אלו הם בגי' קה"ל ועם הכולל הם קול קו"ל בז"א קל"ה בנקבה וע"י שמות אלו נכפים הדינין שבהם. אז"כ תכוין להעביר ולהוציא ב' קולות אלו שהם זי"ן מן הפה ולזוין ע"י ב' הוי' דע"ב וס"ג הנז' והנה בתזוילה הם יוצאים ועוברים דרך הזניכיי שבתוך הפה דאימא כי הזיך הוא אותו העומק הסמוך אצל הגרון והוא סוד הזכמה אבל הזניכיים הם יותר לזוין אשר שם תקועים השיניים ואלו אדרבה הם דינין והנה הם ב' זניכיים א' למעלה בלזי העליון בשרשי השיניים העליונים וא' למטה בלזי התזותון בשרשי השיניים התזותונים וב' זניכיים אלו הם ב' שמות אלקים וכל שם מאלו בבזוי ריבועם הוא ר' ואם תזכר ר' העליון עם י"ו שיניים העליון יהיה בגי' רי"ו שהוא גבו' וגם ר' התזותונים עם הי"ו שיניים התזותוני התקועי בה יהיו רי"ו שני להורו כי השיני' הם שורשי הדינין והגבורות, ועיין בדרושי יוה"כ לקמן בע"ה בביאו' מאמר רז"ל כל האוכל ושותה בט' וכו' ובסוף נתבאר היטב ענין הזניכיים והשיניים והשפתיים באר היטב ובהיות הקולות עוברים דרך אלו הזניכיים הנקרא אלקים הם נעשים דינין ויצאת מן השיניים ושם הם נטוונים עם השיניים שהם אותיות וסער"ן ואז הם נמתקים ולכן צריך לבאר לך מהו ענין השיניים. הנה השיניים הם נרמזים באות א' והנה הא' יש בה ב' יודין ואות ואו באמצע וזה הו' היא כפולה כנז' בס"ה והנה ו' הא' מתזזברת עם יוד עלאה ונעשי' י"ו שיניים למעלה והו' הב' מתזזברת עם י' תתאה ונעשים י"ו שיניים למטה בלזי התזותון וצורתה כזה א' ואלו הם ל"ב שיניים אשר בפה העליון

דאי. הגה נת"ל כי הקול היוצא הוא בוזי ב' היות ע"ב ס"ג אשר בוזיך ובגרון והגה יש בהם ז' יודין והם מתזכרים עם ב' יודין שבאות א' של השינים ונכללין עמהם והרי הם ט' יודין והם ב' אותיות מ"ן מן מנצפ"ך שהם כוונות הדין ואותם ב' הוויין שבאות אלף שוככות זה ע"ג זה כזה || והם רמוז אל שני שורות השינים ששוככות זה ע"ג זה והם טווננים ומהדקים כוונות הדין ונקרא שזוקים השזוקים מן לצדיקים וענין השזויקה והטוויז' הווי הוא כי בתזוילה היו הדינין מתזכרים יזוד סוד היודין אשר בב' היות ע"ב ס"ג וכדי למתקן צריך לפררן ולהפרידם כל יוד בפ"ע ואז הם מתזכרין עם ב' יודין שבאות א' ונעשים ט' יודין שהם בגי' מ"ן דמנצפ"ך ובזה נמתקו ונעשו מ"ן שהם ב' אותיות של מנצפ"ך הכלולים בב' אותיות פ"ר של שופר כנז"ל ונהפכו מתוקים כטעם הדבש וכמש"ה וטעמו כצפיונית בדבש והם סוד ב' אותיות הנשארות שהם ע"ו מן שופר שהם בגי' דבש. וזודע כי הויה דמ"ה היא בז"א והגה ג' מלויים לבדם של ג' היות ע"ב ס"ג ב"ן הם גי' ק"ט תסיר מהם מ"ן ישארו י"ט שהוא זושבון מילוי הויה דמ"ה ואינו נרמוז וזוכר בפני עצמו כמו האזורים אלא מובלע בתוכם ע"ד הגז'. וז"ס ויקראו בני ישראל את שמו מ"ן כי לא ידעו מ"ה הוא להיות בוזי מ"ה מובלע בתוכו ולא נודע ולא ניכר בביאור כמו ג' מילויים האזורי' והרי נרמוזו כאן ד' המילויים של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. והגה כל בוזי מלוי הוא דין כנז"ל והגה אלו הד' מלויים הם שרשי הדינין כדי לאכפייא דינין תתאין כנז"ל והגה כבר נמתקו הדינין של קול הזה בעברם דרך השינים ונעשו רזומים ובעברם דרך השפתים אשר שם אותיות בומ"ף מתמתקים יותר והוא כי הגה ד' מלויים ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הגז' הם בגי' קכ"ז שהם בגי' ב"פ דין ובעברם דרך בומ"ף שגם הוא בגי' קכ"ז נמתקים שם יותר והרי עד עתה נמתקו ב' אותיות מ"ן מן מנצפ"ך ונשארו ג' אותיות צפ"ך והם בגי' ק"ץ והם נמתקים ע"י ג' היות ע"ב ס"ג מ"ה הנז"ל שהם בגי' ק"פ ועם שרשם שהוא בוזי עשרה אותיות שבמילוי הויה שהוא בגי' ק"ץ כמנין צפ"ך המתמתקים ע"י והגה אם זוזזבר שם הויה שהוא בגי' כ"ו עם אותיות צפ"ך יעלו בגי' רי"ו כמנין גבו' והרי נתבאר מיתוק הדינין אשר בקול השופר עד צאתו מזוין לפה דאי' ונכנס תוך השופר:

שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ה

דרוש זז:

יבאר בו ענין התקיעות בעצמם מה הם ועתה צריך לבאר בוזי התקיעות עצמם שהם תשר"ת תשי"ת תר"ת והגה כונתם נתבארו בס"ה בפ' אמור בדצ"ט ע"ב וז"ל סדרא קדמאה כו' סדרא תנינא כו' ובדברינו אלה יתבאר לפניך דברי המאמר הגז' היטב ובתזוילה צריך שזוזזור לבאר התעוררות קול השופר מה עניינו. הגה נתבאר למעלה כי כונתנו ביום זה הוא כי ז"א הוא בסוד השינה והתרדמה וכונתנו הוא לנסור את זו"ן להזוירם פב"פ. והענין הוא כי הגה נודע טעם דבוקם אב"א הוא לפי שאזורים של זו"ן הם דינין לפי שהם שמו' אלפים וכדי שלא יתדבקו הזויצונים בהם נתדבקו הם אב"א ובעלות רצון המאציל

להזוירם פב"פ הוצרך להפיל על ז"א תרדמה וע"י תרדמה זו נגסרי כל הדינין אשר באזורי ז"א ונתינתן אל הנקבה ובמקום הדינין שבאזורי הזכר באים במקומו זוסדים בסוד ויסגור בשר תזותינה ואז יהיה ז"א כולו זוסדים ונוק' כולה דינין ועי"כ אין להם דבקות יזוד בסוד אב"א ויפרדו איש מעל אוזיו ואז"כ יתבסמו הדינין שבנקבה וזה נק' זויבוק השמאל ואז"כ יזבקנה בימין ואז"כ יזוירנה פב"פ עמו לצורך הזווג והרי נתבאר כללות הענין בקצרה. ובדרוש א' של סוכו' נתבאר כל פרטים אלו בתכלית הביאור בקצרה ולכן צריך שתעיין שם בתזולה דרו' ג' וזה פרטי הדברים. הנה בהיות ז"א בתרדמה ההיא אשר נתבאר עניינה בפ' וישב בפ' ויוסף הורד מצרימה ושם נתבאר היטב ענין השינה והזולום והפתרון מה עניינם. והנה סודה היא הסתלקו' פנימיות שהם ד' מוויזין שבו זז"ב ודעת כולל מתרין עטרין בהיותם מלובשים תוך נה"י דאי' כנודע באופן שיצאו המוויזין הפנימיים הם ולבושיהם שהם הכלים דנה"י דאי' ויצאו ויזנו על ראש ז"א ונשארו שם בבוזי א"מ עליו ואז ז"א ישן כי נסתלקה מבנו זויתו הנז' באופן כי אור הפנימי שבו זז"ב ונעשה א"מ עליו. ונתבאר תזילה מי הם הישנים ואז"כ נזוור לבאר מה נעשה מן המוויזין אשר עלו ונעשו א"מ. הנה נודע כי טרם שבאו המוויזין בז"א לא היה אלא בן ו"ק בלבד שהם זז"ג"ת נה"י וכשבאו בו המו' נתעלו זז"ג"ת שבו ונעשו זז"ב"ד שבו שהם ג' זוללי גולגלת' כדי שבתוכ' יתלכשו נה"י דאי' ובתוכם מלובשים המוויזין כנודע וג' זולקי גולגלתא אלו הם הישנים עתה כי נסתלק מהם רוזניותם שהם המוויזין הנז'. ונמצא כי אע"פ שהם עתה בוויזת זז"ב"ד שורשים היו זז"ג"ת שהם ג' אבות אברהם יצחק יעקב ולא לו ג' זוללי גולגלתא זז"ב"ד דז"א הוא שמוכיר במאמר הזוהר הנז' בשם אברהם יצחק יעקב והבן זה. ונזוור לבאר ענין המוויזין בעצמם שעלו ונסתלקו הנה מוויזין אלו הם ד' והם זז"ב ודעת כולל מוויזין ג' והם מתלבשים תוך ג' לבושים דנה"י דאמא וכבר נתב"ל בביאור ברכת אבות דר"ה במילות אלקי אברהם יצחק ואלקי יעקב כי ב' דעות הם דעת א' בין ב' מוויזין זז"ב והוא נעלם ודעת ב' נגלה ומכריע בין תרין עטרין דזז"ג שבמוז הדעת המלובשים תוך היסוד דאי' וזה דעת תזותון נק' ת"ת באופן כי במוזי הג' הנק' דעת המתלבש ביסוד דאי' הוא כולל מן ג' בוזי שהם זז"ג"ת ואלו הג' מוויזין הכלולין במוזי הדעת הם המוויזין של ג' הכלי הגז' הנק' אברהם יצחק יעקב ונקרא רישא דלהון שם במאמר הזוהר. אמר הכותב צ"ע כי לעיל בברכת אבות נתבאר כי זז"ב"ד הם מוויזין דג' הכלים הנקרא אברהם יצחק יעקב וכאן נר' להיפך כי המוויזין הדעת הנקרא זז"ג"ת הוא ג' מוויזין דג' הכלים הנקרא אברהם יצחק יעקב והרי הם ו' בוויזות של מוויזין זז"ב ודעת המכריע בינתים וזז"ג"ת שהיא הדעת הב' המכריע ביניהם, ואפשר לומר כי הנה נתבאר כי תרין פרקין עילאין מכל ספירה מאלו הג' דזז"ג"ת דז"א הראשו' הם עלו ונעשו זז"ב"ד דז"א וכפ"י נמצא כי בב' פ' עילאין של כל א' מתלבשין המוויזין הנק' זז"ב"ד ובג' פ' התתאין מתלבשין הג' מוויזין הנקרא זז"ג"ת. ונמצא כי כפי האמת כל הכלי נק' אברהם יצחק יעקב אבל יותר בפרטות הם שלשה פ' תתאין לפי שגם המוויזין שבתוכם הם בוזי זז"ג"ת כמותם. והנה נתבאר כי בתרדמת ז"א עלו המוויזין שבו על ראשו בסוד א"מ ואמנם יש זילוק בזה כי ב' המו' הזכרים שהם זזכמה ועטרא דזוסד אלו נשארו בסוד א"מ על ז"א אבל תרין מוויזין

נזקבין שהם בינה ועטר הגבו' נסתלקו עם הנה' דאי' לגמרי ולא נשארו עליו אפי' בסו' א"מ ואלו נכנסו תוך רישא הנזק' להגדילה בעוד שהז"א ישן בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע וכמו שנתבאר בדרוש הנסירה ובברכת המפיל זובלי שיעה כו' וע"ש היטב. ובדרוש ראשון דזוז הסוכות נתבאר יותר בניאר ובדרוש פורים יבואר כי גם המוויזין ונה"י דאבא נכנסים בנזק' ונעשים בה' ב' הארות אזורות יוצאו' ממנה יעקב מלפניה ורוזל אזורת מאזוריה יע"ש:

ונזוזר לענין הראשון כי הב' מוויזין הזכרים נסתלקו מלבושיהם שהם נה"י דאי' ולא נכנסו בנזק' ונשארו בלתי התלבשות על ראש ז"א בסוד א"מ. וזמ"ש המאמר הנז"ל דע"ט ע"א וז"ל ת"ז כד ההוא שופר עלאה דנהירו דכולה ביה אסתלק כו' פי' כי השופר הוא נה"י דאי' אשר אור פנימי דמוויזין דז"א הנקרא נהירו דכולה הם בו בתוכו מלבושים וכד נסתלק ויוצא מתוך רישא דז"א ויצא למעלה כדין לא נהיר לבנין שהם ז"ן כי נסתלקה הארתם ונשארים ישנים. גם בזה תבין מ"ש כי אברהם לא אתדבק בהוא נהר כמו יצחק והענין הוא כי מוויזין הזכמה והזוסד שהם קו' ימין הנקרא אברהם לא אתדבק בהוא נהר שהיא א"ל להסתלק עמה אבל נסתלק מתוכו ונשארו הוא לבדו בסוד א"מ על רישא דז"א משא"כ ביצחק שהוא קו' השמאלי בינה ועטרא דגבו' אשר נשארו מלבושים תוך נה"י דאי' הנזק' נהר ונסתלקו עמה לגמרי כנ"ל:

והנה עתה נבאר ענין התקיעות כי הנה אזור התרדמה והשינה הנז' אנו צריכין שיזוזרו המוויזין דז"א להתלבש בנה"י דאי' שהם בזוי' השופר כנז' ויזוזרו ליכנס ברישא דז"א כבראשונה ע"י תקיעת שופר כנז'. ונתחיל לפרש סימן תשר"ת. הא' היא התקיעה ונודע כי התקיעה היא באברהם וע"י תקיעותינו למטה עולה זו התקיעה היוצאת מפניו שהיא בזוי' הבל היוצא שהוא מילוי הויה דס"ג ונודע כי כל הבל הוא אור המקיף ועולה ומטי' עד לגבי אברהם פי' עד כלי החלל דגולגתא דז"א אשר בתוכו [היה] נתון ומלובש מוויזין עיטרא דזוסד כנ"ל שזהו הזוסד הא' דז"ק דז"א שנתעל' ונעש' בזוי' זוללי דגולגת' ולכן נקרא אברהם. והנה הכלי הזה הוא ישן כנז' ומעורר אותו ואז"כ עולה זו התקיעה יותר למעלה עד רישיה דאברהם והוא ההיא עיטרא דזוסד הנשאר בסוד א"מ ע"ג רישא דז"א כי ההיא עיטרא דזוסד נקרא רישיה דאברהם שהוא הכלי אשר בו מתלבש ההוא עיטרא כנז' וכדין ההוא עיטרא דזוסד הנזק' רישי' דאברהם אתער גם הוא ואז הוא ממשיך אליו אותם תרין מוויזין שהם בינה ועטרא דגבורה שנסתלקו עם נה"י דאי' [ועולים] למעלה ומורידן עד מקומו שהז"א עומד שם למטה בסוד א"מ ואז נמצאין כל הד' מוויזין יזוד שם בבזוי' א"מ ע"ג רישא דז"א ונעשה עתה שם בזוי' כסא של ד' רגלים. וזמ"ש ואתער הוא ואתקן לכורסיי וז"ס והוכן בזוסד כסא והבן זה. ולכן בבזוי' הכלי עצמו אמר מטי' לגבי ובזוי' המוויזין עצמו אמר ושריא ברישי' אמנם ביצחק ויעקב לא הזכיר לשון ושריא ברישא והטעם הוא לפי שעתה צריך שיעונו שם ויתעכב עד שימשיך תרין מוויזין בינה וגבורה למטה אצלו בסוד א"מ. אבל ביצחק ויעקב אין כונתנו שישארו שם בסוד א"מ רק שתכף ירדו ויכנסו תוך רישא דז"א בסוד מוויזין פנימיים. והנה צריך לידע איך עליית תקיעה זה גורמת ירידת אותן תרין מוויזין בינה וגבורה

למטה והענין הוא כי הנה"י דאי" עם תרין מוויזין דבינה וגבורה שנכנסו בנזק' והגדילוח מסתלקי ממנה ואז זוזרין או"א להזדווג ע"י תקיעה זו ויורדין גם תרין מוויזין הנו' למטה בסוד א"מ כנו' והענין הוא כי תקיע' הוא אותיות תקע יה ותקע הוא לשון זוג מלשון מ"ש ז"ל נפל מן הגג ונתקע ביבמתו וי"ה הם או"א. וענין קריאת הזוג הזה בלשון תקע הוא לרמוז כי עי"ז הזוג דאו"א נמשכים מן אבא למטה ב' מיני מנצפ"ך אשר ב' פעמים מנצפ"ך הם גי' תק"ס וכללות זשבון עשר גבורות אלו הם תק"ע והנה מנצפ"ך הא' נותנו אבא אל אימא בעת הזוג לצורך נקו' יסוד שבה והמנצפ"ך הב' לצורך יסוד המל' נוקב' דו"א. וז"ס ה' בזוכמה יסוד ארץ ולא כתיב ברא ארץ או יצר ארץ אלא יסוד ארץ. והענין הוא כי מן הזוכמה נמשכו ה"ג מנצפ"ך ביסוד המלכות הנק' ארץ ונתיסדה בהם ואע"פ שאבא הוא זוסד והמנצפ"ך הם גבו' הענין הוא כמבואר אצלנו כי לעולם בכל מקום ערש הזוכמה הוא הגבו' כי הזוכמ' העליונה והקדומה מכולם שהיא זוכמה סתימא דא"א נתלבשה בתוכה הגבורה דעתיק יומין וזכור כלל זה. והנה ענין הורדת שני מנצפ"ך אלו הוא על ידי שני המוויזין בינה וגבור' אשר נסתלקו למעלה כנו' וע"י מוויזין בינה יורד מנצפ"ך באימא וע"י מוויזין עטרא דגבורה יורד המנצפ"ך למל' כנודע כי עטרא דגבורה הוא לצורך המל' והרי ע"י התקיעה הא' שהוא אברהם ננסרו אלו הדינין דמנצפ"ך למטה. אוז"כ הם השברים והם ביצוק כנודע ועל ידי השברים יורדין אותם התרין מוויזין בינה ועטרא דגבורה תוך רישא דו"א ממש בסוד מוויזין פנימיים ואלו מקדימין לכנס בו טרם מוויזין הנקר' זוכמה ועטרא דזוסד לפי שר"ה הוא יום הדין ולכן אלו השנים שהם דינין נכנסים תזוילה. והנה כיון שעטרא דזוסד נשאר עדיין למעלה בסוד א"מ אין יסוד דאימא יורד למטה ונשאר למעלה עם הזוסד כי אם גם זוסד היה נכנס היה יורד היסוד דאי' ומלביש את התרין עטרין אבל עתה נשאר למעלה ולכן עטרא דגבו' אין לה לבוש והיא מתלבשת עם המוויזין בינה תוך ההוד דאימא ושניהם מלובשים בו. ונמצא כי ע"י תקיעת השברים נכנס הוד דאימא ונתוכו תרין מוויזין שמאליים שהם בינה ועטרא דג' לתוך רישא דו"א והוד דאימא יש בו ג' כנודע ומתפשטים בג' ספי'. שבו שמואל דו"א שהם בינה וגבורה והוד נודע כי מן ההוד דו"א נעשה מוויזין הבינה והגבו' דנוק' נמצא כי ע"י תקיעת שברים כבר התזויל להיות אל המל' בזוי' מוויזין כי גם הנה"י דו"א עצמם שהם ג' מוויזין שבה עדיין לא נתפשטו מוויזין בתוכם עצמם ועתה שהתזויל להתפשט בהוד דו"א גם ניתן מוויזין הבינה והגבורה במל'. וא"ת והרי הכתוב אומר ויפל ה' אלקיים תרדמה על האדם שהוא ז"א וא"כ אם גם בנזק' לא היו בה מוויזין גם עליה נפלה תרדמה. אבל הענין יובן עם הנז"ל כי כשהפיל תרדמה על ז"א נסתלקו ממנו המוויזין ואז אי' עילאה אשר הנה"י שלה היו תוך ז"א גם היא נסתלק' ממנו והאירו אל לאה שהיא סוף המל' של אזורים שלה עצמה ממש כנודע כי שם נפלה בעת מיתת המלכים ועומדת מן הזוזה ולמעלה באזורי ז"א ושם מלמעלה תאיר בה אור גדול בבזוי' א"מ ומן לאה היתה נמשכת הארה אל רזול העומדת למטה ממנה בסוד מוויזין ולא הית' ישנה לא לאה ולא רזול. אמר הכותב ולמה לא אמר כי זה"י דאי" עם ב' מוויזין דבינה וגבורה היו נכנסים תוך לאה ורזול כנודע ולמה אמר שהיה בסוד א"מ בלבד. ואפשר שאין זה אלא אזור שזוזה ונסתלק'

מתוכם טרם שזוזר' ליכנס תוך ז"א כי אז עומדים המוּזוּזין בסו' א"מ ע"כ. ודע כי בענין תשר"ת ותש"ת ותר"ת ששמעתי ממורי ז"ל דרוש אזור ואיני זוכרו היטב ואני מסופק בו כמה ספקות ואלו הם זלע"ד. ששמעתי ממנו כי תשר"ת הם בראש ז"א דאצילות ותש"ת בזוק' ותר"ת בראש הבריאה לפי ששם כבר נסתים האצילות ולכן הוא מקום התקבצות הדינין שם ואעפ"י שכלשון המאמר הנ"ל דפרשת אמור משמע דסדרא תליתאה שהוא תר"ת אנו זוזורין להעלות למעלה הכונה היא כי כיון דתשר"ת ותש"ת היו בזו"ן שהם בסוף האצילות אעפ"י שעתה תר"ת הם בבריאה כיון שהם בראש הבריאה מקרי שפיר עליה. או אפשר ששמעתי ממנו כי תשר"ת אצילות ותש"ת בבריאה ותר"ת זוזור להיות באצילות. גם אני מסופק כי מה ששמעתי אינו בתשר"ת ותש"ת ותר"ת כי כל אלו שלשתם באצילות לבדו ומה ששמעתי הוא כי תשר"ת תש"ת תר"ת דמיושב הם בז"א דאצילות ושל מוסף בלוזש הם בבריאה ושל הזוּזרה הם באצילות. או אם עשרה ראשונות דמיושב הם בז"א דאצילות והאמצעיות דמוסף הם בזוק' והאזוּזרות הם בראש הבריאה כל אלו הספקות יש לי באיזה אופן מאלו הם ששמעתי ממורי ז"ל:

ואז"כ זכרתי כי שמעתי ממורי ז"ל כי שבריאה הם דינא קשיא והם בלאה ותרוע' דינא רפיא והיא ברזל וכונתנו היא להמשיך מוּזוּזין לשתייה' ולכן בתזו"י אנו עושים סימן תשרת הכולל שברים ותרועה כנגד לאה ורזל ואנו תוקעים תשר"ת ג"פ א' באצילות וא' בבריאה וא' באצילות ואז"כ מפני הספק אנו עושים תזולה תש"ת לפי שאין לנו עתה בימים האלו המשכת המוּזוּזין אלא בלאה כי עמה הוא הזוּז' בימים אלו כנ"ל ואזור כך אנו עושים תר"ת מספק אולי כיון שתכלית הכונה אינה אלא לצורך רוזל שתיכונן ותיתקן בימים אלו כדי שתהיה ראויה לזו' זוג עצרת. גם זלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי תקיעה היא בג"י שופר עם הכולל וגם בג"י תוקף והוא בזו"י ג' מוּזוּזין דאלקים א' במילוי יודין העולה ש' וא' אלקים דאזוּזריים בריבוע העולה ר' וא' אלקים פשוט העולה פ"ו הרי הכל כמנין שופר ותקיעה. גם זלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי התקיעות דמיושב הם בתבו' ובמוסף הם בבנינה עילאה כי הרי במוסף עולים זו"ן עד הבנינה:

שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ט

דרוש ט':

בסוד השופר והתקיעות וכונתם אבל מעורב יזוד ונעתיקהו מכוונות שמסר הר' ז"ל להרב יעקב ארזין ז"ל וכתב מורי ז"ל נראה לע"ד שיש בו תערובות רבות שאינם ממורד"ל ועכ"ז אעתיקם כולם לפניך פה וז"ל תזולת הכל אסדרם כפי יכולתי. שופר הם ש"ו עם י"ד פרקי האצבעות האזוּזין בשופר הם ש"ך ניעוּזין דמתערי מבוּזינא דקרדינותא ופ"ר הם ה"ג דמנצפ"ך דמתערי מן בנינה ועם ה' אצבעות האזוּזין בו הם פ"ה ארומה כי ה' אצבעות הם שורש ה"ג. ואזור שנתבאר ענין השופר עצמו נבאר עתה ענין תקיעתו בר"ה:

הנה ביום ר"ה עולה אור פנימי של זוגת"ם בתוך הבינה כדי להמתיק לכל בזוי הדין בפה התוקע ובהבל היוצא מפיו נכנס בתוך השופר ופוגע בו' הבלים אשר בתוך בינה ומוציא ר"ס אורות כמנין ז"פ הבל וזולקים ק"ל לז"א שהוא ו' ונעשו קול וק"ל לנקבה שהיא ה' ונעשית קל"ה בסוד דעתן של נשים קלה ויכוין בו' היות דס"ג שהם בגי' אמת תיקון ז' דדיקנא דעתיק' הנקר' תרין תפוזין קדישין ותכוין להמשיך מאותם הפנים העליו' ש"ע נהורין שבהם ומנין אר"ך נשארם בהם וק"ן יורדים לז"א. פה התוקע הוא הויה דס"ג וכ"ב אותיות והבל היוצא מתוכו הוא בגי' ל"ז המילוי של הויה דס"ג הנז' שהוא בסוד הפה. השפתיים הם בומ"ף שהם בגי' ד' מילויים של ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן קכ"ז היוצא דרך השפתיים. הזויך הוא גיכ"ק והם ד' מילויים של ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן קכ"ז ועם ד' כוללים שלהם והכולל לכולם הרי קל"ג. הגרון הוא אזוה"ע שהם ב"פ מ"ב מ"ב. ותזבר אותיות הזויך והגרון שהם אזוה"ע וגיכ"ק ויעלה בגימטר' רי"ו עם הכולל:

כונת התקיעות הם בסוד קר"ע שט"ן שהוא בגי' תש"ל עם הכולל והוא בגי' אלקים דיודין ע"ו וה' אלקים פשוטים הם ת"ל הרי תש"ל. גם תכוין שהוא בגי' מצפ"ן והוא שם הממתי' לה' אלקים פשוטים שהם ת"ל הרי תש"ל. גם צריך לשלב שם קר"ע שט"ן עם שם הויה כזה יקהרועה ישהטונה וניקודותיו הוא קיבוץ ופתחו וש"בא פתחו וזולם וסגול וש"בא וזירק. ונבאר התקי' עצמם:

תשר"ת הנה בתזולה היא התקיעה פשוטה ותכוין כי תקיעה היא בגי' עשר י"ה פי' שתמשיך ק"ן נהורין שהם בגי' עשר פ' י"ה מן אבא הנקרא י"ה אל ז"א ומשם אל זוק' והתקיעה היא שיעורה ט' טרמוטין וסוד הטרמוטין זהו ענינם. דע כי טרמוט הוא בגי' ג"פ אלפים והנה בתקיעה הא' יש ט' טרמוטין שהם כ"ז פ' אלקים והם בגי' ב' אלפים וג' מאות ועשרים ושנים שהם כ"ז פ' פ"ו והם האזוריים של אדנות עם האותיות של האזוריים וד' פשוטות וש"ך ניצוצין שהם ה"פ דין ויכוין להמתיקם בב' אהיה דיודין שהם בגי' שכ"ב. ונלע"ד זיים ביאור דברים אלו כי האזוריים המלואים של אדנות הם בגימ' אלף ותתקע"ז ומספר האותיות האלו הם ל' קי"א תקמ"ה תרנ"א תרע"א תסיר יוד אותיו המילוי נשאר י"ז אותיות ונקרא אותיות של אזוריים נשאר י"ז תוסיף עליהם ד' אותיות פשוטות של שם אדנ"י על י"ז אותיות הנז' יהיו כ"ב אותיות ועם אלף תתקע"ז הנז' יהיו בגי' ב' אלפים תוסיף עליהם ש"ך ניצוצים ועוד שני כוללים והם כולל א' של אדנ"י וכולל א' של הש"ך ניצוצין יהיו כולם יזוד בגי' אלפים ושכ"ב. אזו"כ תמתיק כל זה בב' אהיה דיודין העולים בגי' שכ"ב והם קס"א קס"א והנה כל הזשבון הנז' זולתי הכוללים הם ב' אלפים משם אדנ"י וש"ך ניצוצין ולכן ב' אהיה שהם בגי' שכ"ב הש"ך ימתיקו אל הש"ך ניצוצין והב' ימתיקו אל הב' אלפים של שם אדנ"י כנלע"ד. נמצא כי כל תקיעה היא ט' טרמוטין ע"ד הנז' ולכן בתקיעה הא' של תשר"ת תכוין להמתיק הט' טרמוטין שהם כ"ז אלקים הנז' ולהמתיק את האזוריים של אדנ"י ע"י הש"ך דינן כנז' וכ"ז ע"י תקיעה הפשו' שהיא סוד הויה דע"ב דיודין שהיא בגי' זוסד ובו

תמתיק כל הדיעין הנז' וסוד ההויה הזאת נרמוזת במילת פשוטה שהיא בגי' ת' שהם ד' יודין שיש בהויה הנז' הרובז אל הזוסד ומתפשט וממתיק כל הדיעין הנז'ל:

אז"כ בגי' השברים הנז'ל תכוין כי הם סוד הדיעין העומדים בגרון והנה השבר הוא שיעורו שלשה טרמוטין נמצאו גי' שברים ט' טרמוטין. והענין הוא כי שורש הדיעין אשר בגרון הם שלשה אלקים שהם סוד טרמוט א' כז"ל וכן גרון בגי' שלשה אלקים עם הכו' ולכן כנודם הם גי' קולות גי' שברים ולא נתזכרו בקול א' כמו התקיעה הכוללת כל הט' טרמוטין כנז':

ואז"כ מתפשטין גי' של גי' שהם ט' טרמוטין ותכוין להמתיק אלו הדיעין ע"י הזוסד שבגרון שהם אותיות אזה"ה שהם בגי' פ"ד שהם ב"פ מ"ב אותיות שיש בב' הויות דע"ב דיודין שהם סוד תרין טיפין דמ"ב העומדין בבנינה בבזויג' הגרון והם מבזויג' הויה דיודין. ואז"כ בתקיעה אחרונה תזוזור ותכללם ביחד כי תזוילה נתפשטו בבזויג' גי' קולות שברים כנז' ועתה נתזכרו ונעשה קול א' של תקיעה פשוטה:

וזוזור לענין התקיעה כי הנה תכוין כי כל סוד התקיעות האלו הם בשם של כ"ב של ברכת כהנים כמו שזכר. והנה תקיעה היא בגי' פסתם עם ד' אותיות והכולל. גם תכוין כי זה נק' תקיעה פשוטה וכבר ביארנו מלת תקיעה ומלת פשוטה. שברים הם ט' טרמוטין אחרים ועם הט' טרמוטין של התקיעה הרי זז"י. ומלת שברים היא בגי' ש' היא אלקים דמילוי יודין ואזוזריים פשוטין דאלקים ר' וז"ב אותיות שיש בפשוט [ובמלא] ובמילוי המילוי הרי שברים ותכוין לכלול ב"ן זה של אלקים עם ב"ן של הויה דההין כי בן דהויה דההין הוא סוד הים העליון וב"ן אותיות של אלקים יורדים עם בסו' גלי הים ומתגעשים ומתרעשים שם והזויג'ים הנקרא' אלה נאזוזים באלה האותיות שיש בפשוט [ובמלא] ובמילוי המילוי של הויה דב"ן שהם בגי' לאה והם סו' לו' טרמוטין שיש בסימן תשר"ת שהם ד"פ ט' שהם בגי' לאה. גם תכוין לשם פספסים דיוגסים שהם בגי' תקי' וזכר עמהם מ"ב אותיות שיש בשם של מ"ב שהוא אבגית"ן הרי בגי' שברים. תרועה היא בגי' תרפ"ו והיא עם ה' אותיות תרועה והכו' והם בגי' ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם רכ"ב ושלשה אהיה א' דיודין וא' דאלפין וא' דההין שהם תנ"ה וסך הנז' הם תרפ"ו. גם הוא בגי' אדני במילואו והוא תרע"א ועם ד' אותיות הפשוט של אדני וי"ב אותיות של המילוי הרי תרפ"ו. ובקונטרס אדם א' מצאתי כי מלת תרע"ה הוא זוסר ו' והוא אדני במילואו שהוא תרע"א עם ד' אותיות הפשוטות הרי תרע"ה. ושיעור התרועה גם היא ט' טרמוטין. ומצאתי ג"כ זוסז אזור שזמזזה עליו הדיו והעביר עליו הקולמוס וכתוב שם כי מלת תרועה היא אדני במילואו והוא תרע"א עם כללות ט' טרמו' והוא תר"פ גם תכוין כי הוא בגי' פסתם במילואו כזה פ"ה סמ"ך ת"ו מ"ם והזר' לע"ד זויים כי הוא יתר עשרה וכפ"ו צ"ל כי כך צ"ל כי פסתם במילואו הוא בגי' תרועה ועודפים עוד מספר עשרה תזכרם עם שם אדני במילואו שהוא תרע"א ויהיו ג"כ בגימטר' תרועה כנלע"ד כפי כתבו. תקיעה אחרונה עם ה' אותיות והכו' הם בגי' אנקת"ם גם תקיעה זו בגי' פסת"ם כנז'ל בתקיעה הא'. כל מספר הטרמוטין שבסימן תשר"ת הם לו' טרמוטין כמספר

ל"ו אותיות שיש בהויה דב"ן דההין בפשוטו ובמילוי ובמילוי המילוי כנ"ל. ג"פ תשר"ת הם ג"פ ב"ן. והנלע"ד זויים פירושו כי בכל פעם יש ל"ו טרמו' כמנזן ל"ו אותיות הויה דב"ן דההין נמצא כי ג"פ תשר"ת הם ג"פ ב"ן והם ז"ק טרמו' בג"פ תשר"ת והם סוד כי זק לישראל הוא הנאמר בענן ר"ה יום הדין והנה מלת ז"ק בגי' ב' שמות הויה ס"ג מ"ה שהם אימא עילאה וז"א:

תשת תקיעה פשוטה הא' היא ע"ד תשר"ת כי תקיעה היא בגי' עשר י"ה ר"ל י"פ י"ה שהם להמשיך ק"ן נהורין מן אבא לז"א ומשם אל ז"ק' גם היא בגי' פסת"ם כנ"ל ופשוטה גם היא בגי' ת' שהם ד' יודין הויה דע"ב והם ט' טרמוטין:

שברים הוא אלקים דיודין ש' והאזוריים הם ר' וב"ן אותיותיו כנ"ל גם הוא פספסים דיונסים עם מ"ב אותיו שם בן מ"ב כנ"ל הם ט' טרמוטין:

תקיעה אזורונה עם זומש' אותיותיה והכולל והם בגי' אנקת"ם כל מספר הטרמו' של תשר"ת הם כ"ו והם כ"ו אותיות של מילוי המילוי של אהיה. ובג"פ תשר"ת יש ג"פ כ"ו טרמו' והם ג"פ כ"ו אותיות שיש בגי' אהי"ה ב' דיודין וא' דאלפין סך הכל טרמוטין תשר"ת דהיינו ג' תשר"ת ג"פ כ"ו והם א"ף טרמו' ותכוין לבטל בהם את זורון אף הגדול וזה ע"י ב' שמות יה אדני עם הכולל שהם בגי' א"ף גם תכוין ליה"ו דאלפין שהוא בגי' ט"ל וגם מ"ב אותיות של הוי"ה דס"ג הרי ט"ל ומ"ב והם בגי' א"ף לבטל עמהם האף והזורון. תרת תקיעה א' פשוטה תכוין ע"ד הנ"ל להמשיכת ק"ן נהורין ולשם פסת"ם וגם במילת פשוטה תרוע' תכוין גם כנ"ל. ז"ך טרמו' יש בתר"ת תכוין בהם כמו בתשר"ת אבל יש בזה קצת שינוי והוא כי כשתזכר ג"פ ז"ך טרמו' שהם פ"א תכוין בהם כונה אזורת והיא זאת כי תשר"ת הם שבריאיה שהם דינא קשיא אף הגדול כנ"ל אבל תר"ת היא דינא רפיא ולכן תכוין למתק אותו האף הרך ע"י פ"א טרמוטין האלו וזה בכוח הויה דמ"ה דאלפין וכו' אותיות דמילוי המילוי של הויה דב"ן כנ"ל. גם תכוין אל יה"ו דאלפין ואל מ"ב אותיות שבהויה דמ"ה כי גם הם בגי' אף תזכר ג"פ תשר"ת וג"פ תשר"ת וג"פ תר"ת שהם ל' קולות דמיושב ובהם ר"ע טרמוטין ותכוין לבטל ע"י את יצה"ר של ע"ז. ור"ע טרמוטין שיש בל' קולות במוסף דלוזש תכוין לבטל ע"י יצה"ר של גלוי עריות. ור"ע טרמוטין שיש בל' קולות דחזרת מוסף תכוין לבטל ע"י את יצה"ר של ועשר קולות אזורנות שלאזור התפלה בקדיש של תתקבל תכוין לבטל ע"י את היצה"ר של לשה"ר. כל מספר הטרמוטין של מאה קולות הנז' הם תת"ן טרמוטין ותכוין לשם שדי במלואו ובשם אלקים פשוט ושניה' הם בגי' תת"צ. נלע"ד טעות זושבון וצריך להגיה כך מס' הטרמו' שבק' קולות הנז' הם תת"ק להיות שהם ג"פ ר"ע הם תת"י והי' קולות הם צ' הם תת"ק. וכן שם שדי במילואו כזה שין דלת יוד הוא בגי' תתי"ד ושם אלקים פשוט הוא פ"ו הרי כל האמור הוא בגי' תת"ק ויכוין לשדד' כזות הדין של אלקים ע"י שם שדי במילואו. המאה קולות לבדם הם הויה דס"ג ומלואו ל"ו. ועתה נזולק הסימנזן כל א' לבדו והנה הם י"פ תשר"ת שהם י"פ ל"ו טרמוטין והם בגי' ש"ס כמנזן שטן עם הכולל ותכוין לבטל את כוז

השטן המקטרג ע"י שט"ן טרמו' אלו. ועשר פ' תש"ת יש בהם ר"ע טרמו' לבטל ע"י את כוז
היצה"ר הנק' ר"ע הממונה על הלאוין מצות ל"ת שיהם דינן תקיפין תש"ת כנ"ל. וי' פ' תר"ת
יש בהם ג"כ ר"ע טרמוטין ותכוין לבטל ע"י היצה"ר הממונה לבטל המצות עשה והם דינא
רפיא כנ"ל. מצאתי בקונטרס לאדם א' וכתוב בו כך כי זה הריו' הנז' עובר בתוך השופר
ובמתק את הדין שיהם מ"ג וצפ"ך הוא בגי' ק"צ והוא בגי' ג' היות ע"ב ס"ג מ"ה עם עשרה
אותיות המילוי הם בגי' צפ"ך וק"ץ וזה סוד ק"ץ שם לזוש"ך כי אלו הק"ץ נתנים לשכינה ונק'
זוש"ך שהיא היות דב"ן דההין ושם מתזוברים ג' היות הנז' דכורין והם בגי' ק"צ עם שם ב"ן
דההין הנק' זוש"ך והנה כשתוסי' מספר היות עצמה פשוטה שהוא כ"ו והוא שורש ל"ג היות
המלאות הנז' יהיה הכל בגי' ריו' וזה סוד הריו' של אזוע"ה גיכ"ק. גם יש בוינת ריו' אזור
בסו' הוזניכים כמבואר אצלנו וע"ש והוא ריו' בשנים העליו' וריו' בשנים התחתונים והם
השוזוקים מן לצדיקים והם סו' מ"ש למעלה כי מ"ן של מנצפ"ך נשוק ונטוון עם הצפ"ך
העולים ריו' עם ההיות פשוטה כנז':

הנה נודע כי במילת שופר נרמזים ג' אלפים והם אלו אלפים דמילוי יודין הוא ש' דשופר
אלפים פשוט הוא פ"ו דשופר אלפים בריבו' הוא ר' דשופר והנה כדי למתק ג' אלפים הנז'
צריכי' אנו לכוין בג' שמות של אהיה הנרמזי' ג"כ במלת שופר באופן הזה כי בשין דשופר
תקוז האו' האמצעית של הש' והיא י' ובאות הו' דשופר תקוז האו' האמצ' והיא א' ואמנם
באות פ' לא יש אמצעית ולא נקוז ממנו כלום ובאות הר' דשופר תקוז האות האמצ' והיא י'
הרי נרמז שם יאי והוא שם אהיה ותמלא האהיה הא' ביודין ויעלה בגי' קס"א ותמלא הב'
בההין ויעלה בגי' קנ"א והג' אהיה פשוט בגי' כ"א סך הכל בשלשתם בגי' של"ג. אזו"כ
תמנה עשר אות' דשם אהיה דיודין ויוד אותיו' דשם אהי"ה דההין וד' אותיות דשם אהיה
הפשו' הרי כ"ד אות' תוסיף כ"ד על של"ג יעלו בגי' שנז"ו אזו"כ תמנה סופי האותיות של
שופר והם אות נון מהשין ואות וא"ו מהואו ואות א' מהפא ואות ש' מהריש והרי הם בגי' שנז"ו
נמצא שג' שמות אהיה ממתקים את ג' שמות אלפים: